

P. L. TRAVERS
A CSUDÁLATOS MARY

FORDÍTOTTA: BENEDEK MARCELL

TARTALOM

- I. KELETI SZÉL**
- II. A KIMENŐ**
- III. A NEVETŐGÁZ**
- IV. LARK KISASSZONY PETIKÉJE**
- V. A TÁNCOLÓ TEHÉN**
- VI. A ROSSZ KEDD**
- VII. A MADARAS ASSZONY**
- VIII. CORRY NÉNI**
- IX. JOHN ÉS BARBARA TÖRTÉNETE**
- X. HOLDTÖLTE**
- XI. KARÁCSONYI VÁSÁRLÁS**
- XII. NYUGATI SZÉL**

I. KELETI SZÉL

Ha a Cseresznyefa utcát keresed, egyszerűen kérdezd meg az utcakereszteződésnél álló rendőrt. A rendőr majd kissé félretolja sisakját, tünődve vakarja meg a fejét, aztán előrebök fehér kesztyűs, vastag mutatójával, s azt mondja:

- Első utca jobbra, második balra, aztán egyenesen előre, s már ott is van. Jó reggelt!

Annyi bizonyos, hogy ha híven követed ezt az útbaigazítást, ott is leszel - egyenesen a Cseresznyefa utca közepén. Egyik oldalán házak sorakoznak, másik oldala véges-végig park, közbül pedig mindenütt cseresznyefák táncolnak.

Ha a tizenhetes számot keresed - márpedig alighanem azt keresed, mert hiszen ez az egész könyv éppen arról a házról szól -, hát azt hamarosan megtalálod. Először is, mert az a legkisebb ház az utcában. Mellesleg pedig az egyetlen, amely meglehetősen rozszant állapotban van, s erősen ráférne, hogy újrameszeljék. Hanem a gazdája, Banks papa, azt mondta Banks mamának, hogy vagy szép, tiszta, kényelmes háza lehet, vagy négy gyereke. Mind a kettőre nem telik.

Banks mama kissé fontolgatta a dolgot, aztán arra az elhatározásra jutott, hogy mégis inkább kell neki Jane, aki a legidősebb volt, meg Michael, aki utána következett, meg John és Barbara, akik ikrek voltak, s legutoljára születtek. Így hát el volt intézve a dolog, s ez a története annak, hogy a Banks család a tizenhetes szám alatt lakott. Brill néni főzött rájuk, Ellen terítette az asztalt, s Robertson Ay nyírta a gyepet, tisztogatta a késeket, kefélt a cipőket - azonfelül pedig, ahogy Banks papa mondogatta: „pazarolta a maga idejét s az én pénzemet”.

Na és persze mindezekon kívül ott volt a Katie dada, aki igazán nem érdemli meg, hogy belevegyem a nevét ebbe a könyvbe, mert abban az időben, amelyikről beszélek, éppen elment a tizenhetes szám alól.

- Engedelmet se kért, azt se mondta, hogy befellegzett. Mármost mit csináljak? - kérdezte Banks mama.

- Hirdess az újságban, drágám - mondta Banks papa, miközben cipőjét húzta. - Szeretném, ha Robertson Ay is szó nélkül venne búcsút a kapufélfától, mert már megint csak az egyik cipőmet fényesítette ki, a másikhoz hozzá se nyúlt. Egy kicsit felemás képe lesz a két lábamnak.

- Bánom is én - mondta Banks mama. - Nem feleltél arra, hogy mit csináljak Katie-vel.

- Nem tudom, mit csinálhatnál vele, ha egyszer eltűnt - felelte Banks papa. - De a te helyedben elküldenek valakit a Reggeli Újsághoz, s betétezném azt a hírt, hogy Banks Jane, Michael, John és Barbara, a mamájukról nem is beszélve, keresik a lehető legjobb gyereklányt, a lehető legalacsonyabb bérrel, de mindjárt. Aztán várnék, és lesném, hogy a gyereklányok sorba álljanak a kertkapu előtt; aztán gorombáskodnék velük, hogy zavarják a közlekedést, s muszáj miattuk egy shillinget adnom a rendőrnek, amiért annyi baja van velünk. Most pedig mennem kell. Huh, olyan hideg van, mint az Északi-sarkon. Merről is fúj a szél?

Ezt mondván, Banks papa kidugta fejét az ablakon, s végignézett az utcán Bumm tengernagynak a sarkon levő házáig. Ez volt a legnagyobb ház az utcában, s az egész utca büszke volt rá, mert egészen úgy volt építve, mint egy hajó. Kertjében zászlós árboc állt, tetején pedig egy távcső formájú, aranyozott szélkakas.

- Juj! - mondta Banks papa, s gyorsan visszakarta a fejét. - A tengernagy távcsöve keleti szelet

mutat. Gondoltam is. Csak úgy szaladgál a hideg a csontjaimban. Két felsőkabátot veszek. - Azzal szórakozottan orrcimpán csókolta a feleségét, búcsút intett a gyerekeknek, s elindult a belvárosba, a Citybe.

Banks papa mindennap bejárt a Citybe - kivéve persze a vasárnapot meg az olyan napokat, amikor a bankok zárva vannak -, s amíg ott volt, nagy széken ült egy nagy asztal mellett, és pénzt keresett. Egész nap dolgozott: keresgélte a pennyket, shillingeket és félkoronásokat. Akkor aztán hazavitte kis fekete táskájában. Néha adott is egy-két pennyt Jane-nek meg Michaelnak, hogy tegyék a kis agyagmalacba; ha pedig nem volt, amit adjon nekik, azt mondta: „a bank megbukott”, s ilyenkor a gyerekek tudták, hogy aznap bizony nem sok pénzt keresett.

Na, hát hogy egyik szavamat a másikba ne öltsem, Banks papa elment fekete táskájával, Banks mama pedig belépett a nappaliba, s egész álló nap írta a leveleket az újságoknak, s könyörgött nekik, hogy küldjenek gyorsan egy gyereklányt, mert nagyon várja; az emeleti gyerekszobában pedig Jane és Michael leskelődtek az ablaknál, s tünődtek, hogy ugyan ki áll majd be hozzájuk. Örültek, hogy Katie elment, mert sohasem szerették. Öreg volt, kövér és sörszagú. Katie-nél akárki jobb lesz - gondolták magukban -, sőt az is meglehet, hogy sokkal jobb.

Amikor a nap lemenőben volt már a park mögött, Brill néni meg Ellen följöttek, hogy megvacsoráztassák őket, s megfürösszék az ikreket. Vacsora után Jane és Michael megint az ablakhoz ültek, lesték, hogy mikor jó haza a mamájuk, s hallgatták, amint a keleti szél süvöltözött az utcai fák csupasz ágai közt. A fák a félhomályban facsarogva, hajladozva olyanok voltak, mintha megbolondultak volna, s tánc közben ki akarnák rángatni gyökereiket a földből.

- Itt van! - mondta Michael, hirtelen rámutatva egy alakra, amely súlyosan nekivágódott a kertkapunak.

- Ez nem apus - mondta Jane. - Valaki más jött.

Akkor az alak, amelyet ide-oda taszigált és egészen meggörnyesztett a szél, fölemelte a kertkapu reteszét, s a gyerekek láthatták, hogy valami nő az, aki fél kezével a kalapját fogja, a másikban táskát cipel. És most valami különös dolgot pillantottak meg. Mihelyt az alak belül került a kapun, a szél mintha levegőbe kapta volna, s úgy röpítette volna a ház felé. Úgy látszott, hogy előbb odavágta a kertkapuhoz, várt, amíg kinyitotta, aztán fölemelte, s táskástul, mindenestül a ház kapujához hajította. A figyelő gyerekek félelmes dörrenést hallottak, s amikor az alak földet ért, az egész ház megrázkódott.

- Jaj de furcsa! Soha életemben nem láttam ilyet! - mondta Michael.

- Gyerünk, nézzük meg, ki az - mondta Jane, azzal karon fogta Michaelt, elhúzta az ablaktól, keresztül a gyerekszobán, ki a lépcsőházba. Innen mindig jól láthatták azt, ami lenn, az előcsarnokban történt.

Most egyszerre csak megpillantották anyust, amint kijött a nappaliból, nyomában egy látogatóval. Látták, hogy a jövevénynek fényes fekete haja van; „olyan, mint egy hollandi fababa” - suttozta Jane. Látták azt is, hogy sovány teremtés, keze-lába nagy, s kicsi, hunyorgós kék szeme van.

- Majd meglátja, nagyon kedves gyerekek - mondta éppen Banks mama.

Michael a könyökével jól oldalba vágta Jane-t.

- És nem csinálnak semmi bajt - folytatta Banks mama bizonytalanul, mintha maga sem hinné

egészen, amit mond. Hallották, hogy a látogató szipog egyet, mintha ő sem hinné. - Vannak-e bizonyítványai? - folytatta Banks mama.

- Ó, én elvből nem mutatok soha bizonyítványokat - mondta szilárd hangon a látogató. Banks mama rábámult.

- Pedig én azt hittem, hogy az szokás - mondotta. - Vagyis úgy hallottam, hogy mindig bizonyítvánnyal szoktak beállni.

- Én ezt nagyon idejétmúlt dolognak tartom - felelte szigorú hangon a látogató. - Egészen elavult, régimódi dolognak.

No mármost: Banks mama mindent szeretett, csak azt nem, ha régimódi embernek tartották. Ezt egyszerűen nem tudta elviselni. Így hát gyorsan azt felelte:

- No jó, hagyjuk a bizonyítványokat. Csak azért kérdeztem, hogy hátha maga - izé - meg akarja mutatni. A gyerekszoba odafönt van - s azzal megindult a lépcső felé, és szakadatlanul tovább beszélt. Így aztán nem is vette észre, hogy mi történik a háta mögött, de Jane és Michael, akik felülről leleselkedtek, kitűnően láthatták azt a különös dolgot, amit a látogató most cselekedett.

Persze utánament Banks mamának a lépcsőn, de nem úgy, ahogy más ember szokta. Nagy táskáját kezében tartva, kecsesen fölcsúszott a korláton, s ugyanakkor ért föl, amikor Banks mama. Jane és Michael tudták, hogy ilyesmi még sohasem történt a világon. A korláton lecsúszni még hagyján, azt maguk is megtették nemegyszer, de fölfelé - soha! Kíváncsian bámultak a furcsa jövevényre.

- Hát akkor minden rendben van. - A gyerekek mamája megkönnyebbülten sóhajtott föl.

- Igen. Amíg én meg vagyok elégedve - mondta a látogató, s megtörülte orrát egy nagy, vörös-fehér vászonzsebkendővel.

- Ejnye, gyerekek - mondta Banks mama, amint hirtelen észrevette őket -, mit csináltok itt? Ez itt az új gyereklány, Mary Poppins. Jane, Michael, köszönjeteK szépen! Ezek pedig - s az ágyacskájukban fekvő kicsikékre mutatott -, ezek itt az ikrek.

Mary Poppins keményen nézett rájuk, egyikről a másikra jártatta szemét, mintha fontolgatná, hogy tetszenek-e neki, vagy sem.

- No, jók leszünk magának? - szólalt meg Michael.

- Michael, ne szemtelenkedj! - mondta a mamája.

Mary Poppins még mindig kutató szemmel méregette a négy gyereket. Aztán hosszú, hangos szippantással, amely mintha azt jelentette volna, hogy elhatározta magát, így szólt:

- Elfoglalom az állást.

- A világra, úgy mondta - beszélte el később Banks mama az urának -, mintha végtelenül megtisztelt volna bennünket.

- Talán meg is tisztelt - mondta Banks papa; egy pillanatra kidugta orrát az újságból, s aztán gyorsan visszabújta mögéje.

Amikor anyus elment, Jane és Michael elkezdett Mary Poppins felé oldalogni, aki összekulcsolta kezét, s még mindig úgy állt ott, mint a cövek.

- Hogy jött maga ide? - kérdezte Jane. - Úgy látszott, mintha a szél fújta volna.

- Úgy is volt - felelte kurtán Mary Poppins. Aztán kezdte kibontani nyakán a kendőt, letette

kalapját, s felakasztotta az egyik ágy sarkára.

Mary Poppins semmi jelét nem adta annak, hogy tovább óhajt beszélgetni - ámbar szipogni eleget szipogott -, hát hallgatott Jane is. De amikor Mary lehajolt, hogy a táskáját kinyissa, Michael nem tudott lakatot tenni a szájára.

- Milyen furcsa táska! - mondotta, s megcsipkedte az ujjával.

- Szőnyeg - mondta Mary Poppins, s beledugta kulcsát a zárba.

- Arra való, hogy szőnyeget hordjanak benne?

- Nem. Szőnyegből készült.

- Vagy úgy - mondta Michael -, most már értem.

De nem egészen értette.

Közben kinyílt a táska, s Jane meg Michael nagy meglepetéssel látta, hogy tökéletesen üres.

- Nézd csak - mondta Jane -, hiszen ebben nincs semmi!

- Mit mondasz? Semmi? - kérdezte Mary Poppins, s fölegyenesedett olyan arccal, mintha megsértették volna.

- Nincs benne semmi, azt mondod?

Azzal kiszedett az üres táskából egy vasalt, fehér kötényt, s a derekára kötötte. Aztán kirakott egy nagy darab szappant, egy fogkefét, egy csomag hajtűt, egy illatszeres üveget, egy kis összehajtható karosszéket és egy skatulya ánizscukrot. Jane és Michael csak bámultak.

- De én láttam - suttogta Michael. - Üres volt.

- Csitt! - mondta Jane, amikor Mary Poppins előszedett egy üveget, amelynek cédulájára ez volt írva: „Lefekvés előtt egy teáskanállal.”

Az üveg nyakához egy kanál is volt kötve, s Mary Poppins teletöltötte a kanalat valami sötét, piros folyadékkal.

- Ez a maga orvossága? - kérdezte Michael kíváncsian.

- Nem, a tiéd - mondta Mary Poppins s feléje nyújtotta a kanalat. Michael elképedt. Fintorgatta az orrát. Tiltakozni kezdett:

- Nekem nem kell, nincs rá szükségem. Nem akarom.

De Mary Poppins rászögezte a szemét, s Michael egyszerre csak észrevette, hogy ha az ember ránéz Mary Poppinsra, muszáj engedelmeskedni neki. Volt benne valami furcsa, valami rendkívüli, ami megijesztette s egyben izgatta is az embert. A kanál közeledett. Michael visszafojtotta lélegzetét, behunyta szemét, és kitátotta a száját. Valami gyönyörűséges íz áradt szét benne. Nyelve végigjárta a szájpadrólását; lenyelte az orvosságot, s az arcán boldog mosolygás terült szét.

- Eperfagylalt - mondta lelkesedve. - Még kérek, még!

De Mary Poppins, változatlanul szigorú arccal, már Jane-nek töltött az orvosságból. Ezüstös, zöldes, sárgás színben csurgott a kanálba. Jane megkóstolta.

- Citromszörp - mondta, és gyönyörűséggel nyalta meg a szája szélét. De amikor azt látta, hogy Mary Poppins az ikrek felé indul az üveggel, odarohant hozzá.

- Ó, ne, ne tessék! Azok még nagyon kicsik. Nem tenne jót nekik. Kérem szépen!

Mary Poppins azonban a füle botját se mozdította; félelmes, figyelmeztető pillantást vetett Jane-re, s John szájába dugta a kanalat. John mohón kezdte szopogatni, néhány csepp kicsordult a parterlijére, s Jane meg Michael észrevették, hogy tej volt a kanálban. Aztán Barbara kapta meg a maga részét, gyorsan lenyelte, s kétszer is kinyalta a kanalat.

Aztán Mary Poppins megtöltötte még egyszer, s ünnepélyesen maga nyelte le a tartalmát.

- Égetett rum - mondotta, jóízűt csettintett, s bedugaszolta az üveget.

Jane-nek és Michaelnak szemé-szája elállt ámulatában, de nem sok idejük maradt a csodálkozásra, mert Mary Poppins a kandalló párkányára tette a titokzatos üveget, s feléjük fordult.

- Most pedig - mondotta -, egykettő lefeküdni! - S már kezdte is levetkőztetni őket. Feltűnt a gyerekeknek, hogy míg Katie hosszasan elkínlódott a gombokkal és kapcsokkal, Mary Poppins keze alatt mintha magától nyílt volna szét minden. Egy perc sem telt belé, s már az ágyból lesték az éjjeli lámpa halvány világánál, hogyan csomagolja ki Mary Poppins a többi holmiját.

Kiszedett az útitáskából hét flanel és négy gyapjú hálóinget, egy pár papucsot, egy dominójátékot, két fürdőköpenyt és egy levelezőlap-albumot. Utoljára következett egy összehajtható tábori ág takarószalag, dunyhástul, s ezt odaállította John és Barbara ágyacskája közé.

Jane és Michael pipiskedve ültek az ágyukban, s kíváncsian leskelődtek. Olyan meglepő volt ez az egész, hogy a szavuk is elállott. De mind a ketten tudták, hogy valami furcsa, csudálatos dolog történt a Cseresznyefa utca tizenhetes száma alatt.

Mary Poppins belebújt az egyik flanel hálóingbe, s az alatt kezdett vetkőzni, mintha valami sátor lett volna. Michaelt elbűvölte ez a furcsa jövevény, nem bírta tovább a hallgatást, s odaszólt neki:

- Ugye, Mary Poppins, sohase megy el tőlünk?

A hálóing alól nem érkezett válasz. Michael nem tűrhette ezt.

- Ugye, nem megy el tőlünk?! - kiáltotta aggódó hangon.

Mary Poppins feje kibukkant a hálóingből. Nagyon haragosnak látszott az arca.

- Ha még egy szót hallok abból az irányból - mondta fenyegető hangon -, hívom a rendőrt.

- Csak azt mondtam - szólalt meg félénken Michael -, hogy reméljük, nem megy el egyhamar tőlünk - itt elakadt, érezte, hogy elpirul, és zavarba jön.

Mary Poppins némán bámult előbb rá, aztán Jane-re. Szíjogott egyet.

- Itt maradok, míg meg nem fordul a szél - mondta kurtán, azzal elfújta gyertyáját, és lefeküdt.

- Akkor jó - mondta Michael félig magának, félig Jane-nek. De Jane nem hallgatott rá. Gondolkozott, tűnődött azon, ami történt...

Hát így került Mary Poppins a Cseresznyefa utca tizenhetes szám alá. S bár a ház lakói néha visszakívánták azokat a nyugalmasabb, közönségesebb napokat, amikor Katie uralkodott közöttük - nagyjából mindenki örült Mary Poppins megérkezésének. Banks papa örült, mert Mary egyedül érkezett, nem zavarta a közlekedést, s nem kellett miatta borraivalót adni a rendőrnek. Banks mama örült, mert mindenkinek elmondhatta, hogy az ő gyereklányuk olyan előkelő, hogy nem szokott bizonyítványokat mutatni. Brill néni és Ellen örültek, mert egész nap teázhattak a konyhában, s nem kellett többé a gyerekeket vacsoráztatniuk. Örült Robertson Ay is, mert Mary Poppinsnak csak egy pár cipője volt, s azt is maga takarította.

De senki sem tudta meg soha, hogy mit érez Mary Poppins, mert Mary Poppins nem mondta meg senkinek...

II. A KIMENŐ

- Minden harmadik csütörtökön - mondta Banks mama. - Kettőtől ötig.

Mary Poppins szigorúan mérte végig.

- Nagysága, kérem - mondotta -, előkelő házaknál minden második csütörtök a kimenő, mégpedig egytől hatig. És így lesz itt is, mert különben - Mary Poppins elhallgatott, s Banks mama tudta, mit jelent ez a hallgatás. Azt jelentette, hogy Mary Poppins nem marad meg a háznál, ha nem teljesítik a kívánságát.

- Jól van, jól van - mondta hirtelen Banks mama, ámbar szeretete volna, ha Mary Poppins nem ismeri annyival jobban az előkelő emberek szokásait, mint ő.

Így hát Mary Poppins felhúzta fehér kesztyűjét, s hóna alá kapta az ernyőjét - nem mintha esett volna az eső, hanem mert olyan szép fogója volt, hogy nem hagyhatta otthon. Hogy is hagyhatná otthon az ernyőjét az ember, amikor egy papagájfej a fogója? Mary Poppins különben is igen hiú volt, és szeretett szépen kiöltözködni. Igazában meg volt győződve arról, hogy ő mindig szép.

Jane integetett neki a gyerekszoba ablakából.

- Hova megy? - kérdezte.

- Légy szíves becsukni azt az ablakot - felelte Mary Poppins, s Jane feje gyorsan eltűnt a gyerekszoba mélyén.

Mary Poppins végigment a kerti ösvényen, s kinyitotta a kaput. Amint kiért az utcára, szaporán kezdte szedni a lábát, mintha attól félne, hogy a délután elszalad előle, ha versenyt nem fut vele. A sarkon jobbra fordult, aztán balra, büszkén bólintott a rendőrnek, aki közölte vele, hogy szép idő van - s e perctől fogva érezte, hogy a kimenője megkezdődött.

Megállt egy üres autó mellett, hogy a szélfogó tükrében megnézzze magát, s megigazgassa a kalapját; aztán lesimította szoknyáját, ernyőjét pedig még jobban beszorította a hóna alá, úgy, hogy mindenki láthassa a fogóját, vagyis inkább a papagájfejet. Amikor ezzel elkészült, továbbment, hogy találkozzék a Gyufaárussal.

Ennek a Gyufaárusnak két foglalkozása volt. Nemcsak gyufát árult, mint más rendes gyufaárus, hanem képeket is festett a kövezetre. Ezt a két foglalkozását felváltva folytatta, aszerint, hogy milyen volt az időjárás. Esős időben gyufát árult, mert az eső elmosta volna a képeit. Szép időben egész nap a kövezeten térdelt; s színes krétával képeket festett a gyalogjáróra, mégpedig oly gyorsan, hogy sokszor telefestette az utca mindkét oldalát, mielőtt az ember az egyik saroktól a másikig eljutott.

Ezen a napon szép, hideg idő volt, hát festett. Éppen azon dolgozott, hogy egy hosszú sor képhez hozzátoldjon két banánt, egy almát meg Erzsébet királynő fejét, amikor Mary Poppins lábujjhegyen odalépdelt hozzá, hogy meglepje.

- Hé! - mondta szelíd hangon Mary Poppins.

A művész tovább rakta a barna vonásokat a banánra s a barna fürtöket Erzsébet királynő fejére.

- Hm! - mondta Mary Poppins előkelő köhintéssel.

A művész riadtan fordult vissza, és megpillantotta Maryt.

- Mary! - kiáltott fel, s megérezte a kiáltásán, hogy Mary Poppins igen fontos személy az életében.

Mary Poppins lenézett a lába elé, s cipője orrát kétszer-háromszor odadörzsölte a kövezethez. Aztán rámosolygott a cipőre, de úgy, hogy a cipő igen jól tudhatta: ezt a mosolyt nem neki szánták.

- Kimenőm van, Berti - mondta Mary. - Elfelejtetted? - Berti volt a Gyufáseber neve - vasárnap, amikor nem dolgozott, Alfred Herbertnek hívták.

- Dehogyan felejtettem el, Mary - mondotta -, csak hogy - itt elakadt, és szomorúan nézett a sapkájába. A sapka ott feküdt a földön, utolsó festménye mellett, s összesen két penny volt benne. Fölkapta és megcsörgette a pennyket.

- Ennyi az egész vagyonod, Berti? - kérdezte Mary Poppins, de olyan derűs hangon, mintha semmi kellemetlen meglepetés nem érte volna.

- Ez az egész - mondta Berti. - Ma rosszul megy az üzlet. Azt hinné az ember, mindenki boldogan fizet azért, hogy ezt megláthassa - s fejével Erzsébet királynő felé bökött. - De hát, mondom, így állunk, Mary - sóhajtott. - Félek, hogy ma nem vihetlek el uzsonnázni.

Mary Poppinsnak eszébe jutott a málnalekváros sütemény, amit kimenőnapjain enni szokott, s már szinte felsóhajtott ő is, amikor meglátta a Gyufaárus arcát. Így hát bölcsen mosolygásra fordította a sóhajt - szinte füléig szaladt a szája -, s így szólt:

- Jól van, Berti, egyet se búsulj. Jobb szeretem, ha nem uzsonnázunk. Az uzsonna nagyon megfekszi az ember gyomrát. Igazán.

Ez igazán szép volt Mary Poppinstól, ha meggondolja az ember, hogy mennyire szerette a málnalekváros süteményt.

Nyilván így gondolkozott a Gyufaárus is, mert megragadta fehér kesztyűs kezét, és erősen megrázta. Aztán együtt mentek végig a képek sora mellett.

- No, van itt egy, amit még sose láttál! - mondta büszkén a Gyufaárus, rámutatva egy képre, amely hóborította hegyet ábrázolt, s a hegy oldalain csak úgy nyüzsögtek az óriási rózsákon ülő szöcskék.

Most már felsóhajthatott Mary Poppins anélkül, hogy Bertit megbántotta volna.

- Ó, Berti - mondotta -, ez ér annyit, mintha megvendégeltél volna! - A művész kiérezhette a hangjából, hogy igazság szerint ennek a képnek az Akadémián kellene lógni, ahol festményeket szoktak felakasztani. Mindenki odacsődül, hogy megnézze, s amikor sokáig nézte, mindenki azt mondja mindenkinek: micsoda nagyszerű gondolat!

A következő kép még jobb volt. Tájat ábrázolt - csupa fű meg fa, a messzeségben egy kis darab kék tenger, hátul pedig valami, ami Margate-hez, a híres fürdőhelyhez hasonlított.

- Szavamra! - mondta bámuló hangon Mary Poppins, s lehajolt, hogy jobban láthassa. - No, mi az, Berti, mi baj?

Mert a Gyufaárus most a másik kezét is megfogta, s nagyon izgatottnak látszott.

- Mary - mondotta -, van egy gondolatom! Igazi, nagyszerű gondolatom. Miért ne mennénk oda most mindjárt, a mai szent napon? Ketten együtt - bele a képbe. No, Mary? - Még egyre fogta két kezét, s egyenesen kihúzta az utcából, el a vaskerítésektől és lámpaoszlopoktól, be a kép kellős közepébe. Puff, ott is voltak már, benn a képben!

Milyen zöld, milyen nyugalmas volt ott minden, milyen puha, friss fű a lábuk alatt! Alig

tudták elhinni, hogy ez igaz, pedig hát a zöld ágak kapirgálták a kalapjukat, amikor meghajoltak alattuk, s apró, tarka virágok hajladoztak a cipőjük körül. Egymásra bámultak, s mind a kettő észrevette, hogy a másik megváltozott. Mary Poppins úgy látta, hogy a Gyufaárus vadonatúj ruhát vásárolt, mert most pompás, zöld-vörös csíkos kabátot, fehér flanelnadrágot, s ami fő: új szalmakalapot viselt. Szokatlanul tiszta volt, mintha kifényesítették volna.

- Jaj de szép vagy, Berti! - kiáltott föl csodálkozó hangon.

Berti egyelőre semmit sem tudott szólni, mert nyitva maradt a szája, s karikára nyílt szemmel bámult Maryre. Aztán nyelt egyet, s azt mondta:

- Hú!

Ennyi volt az egész. De ezt úgy mondta, oly mereven, olyan gyönyörűséggel bámult rá, hogy Mary elővett egy kis tükröt a táskájából, s megnézte magát benne.

Látta, hogy megváltozott ő is. Vállára gallér terült, gyönyörű, habos mintájú műselyemből; de a tükörből megtudta azt is, hogy azt a csiklandozó érzést a nyakszirtjén a kalapja karimájáról hátrahajló nagy, göndör toll okozza. Legjobb pár cipője eltűnt, a helyét sokkal szebb foglalta el, ragyogó nagy gyémántcsatokkal. Fehér kesztyűje még mindig a kezén volt, s ernyője is a hóna alatt.

- Uramisten - kiáltott föl Mary Poppins -, ez aztán a kimenőnap!

Önmagukat és egymást bámulva mentek keresztül a kis erdőn, s egyszerre csak eljutottak egy napsütötte tisztásra. A tisztáson egy zöld asztal állt, a zöld asztalon pedig ott volt az uzsonna!

Az asztal közepén akkora halom málnalekváros sütemény, hogy derekáig ért Mary Poppinsnak, s mellette nagy sárgaréz kannában forró tea. De ami még ennél is pompásabb: két tálon finom kürtcsiga volt fölhalmozva, s volt ott két tű is, amivel ki lehetett szedegetni a tálból.

- Csípjetek meg! - mondta Mary Poppins. Ezt mondta mindig, ha valami nagyon tetszett neki.

- Hú! - mondta a Gyufaárus, ez meg az ő szavajárása volt.

- Parancsoljon helyet foglalni, nagysága - szólalt meg egy hang. Megfordultak, s egy fecskefarkú fekete kabátot viselő magas férfiút pillantottak meg, aki kilépett az erdőből, s asztalkendő volt a hóna alá dugva.

Mary Poppins meglepetten huppant le az asztal mellé egy kis zöld székre. A Gyufaárus bámulva roskadt egy másikra.

- Tetszik tudni, én vagyok a pincér - magyarázta a fekete kabátos ember.

- De hiszen magát nem láttam a képen - mondta Mary Poppins.

- Mert a fa mögött voltam - magyarázta a pincér.

- Foglaljon helyet - mondta udvariasan Mary Poppins.

- A pincér sohasem ül le, nagysága - mondta az ember, de látszott rajta, hogy örül Mary kedvességének.

- Tessék a kürtcsiga, nagyságos úr - mondotta, s odatolt egy tálat a Gyufaárus elé. - És itt a hozzá való tű!

Beletörülte a tűt az asztalkendőjébe, s átnyújtotta a Gyufaárusnak.

Nekiláttak az uzsonnának, a pincér pedig ott állt mellettük, s ügyelt, hogy mindenük legyen, amit szemük-szájuk kíván.

- Mégiscsak megkaptuk - suttogta Mary Poppins, amikor bontogatni kezdte a málnalekváros süteményből rakott tornyot.

- Hú! - hagyta helyben a Gyufaárus, s kiszedte a két legnagyobb darabot.

- Tetszik tea? - kérdezte a pincér, s mindkettejüknek töltött egy nagy csészével a teáskannából.

Megitták, aztán ittak még egy csészével, aztán szerencsére elkészültek a málnalekváros süteménnyel is. Azzal fölálltak, s lesöpörték ruhájukról a morzsákat.

- Fizetni nem kell - mondta a pincér, mielőtt még eszükbe jutott volna, hogy megkérdezzék, mibe került az uzsonna. - Itt vendégül látjuk a tisztelt uraságokat. Odébb megtalálják a ringlispílt! - S egy másik tisztás felé mutatott, ahol Mary Poppins meg a Gyufaárus megpillantották a körben forgó falovakat.

- Furcsa - mondta Mary. - Erre se emlékszem, hogy a képen láttam volna.

- Ó - mondta a Gyufaárus, aki maga sem emlékezett rá -, tudod, ez a háttérben volt!

A ringlispíl éppen lassított, amikor odaértek. Felugrottak rá, Mary Poppins egy fekete lóra, a Gyufaárus egy szürkére. S amikor a zene újra megszólalt, s a ringlispíl forogni kezdett, ellovagoltak egészen Bergengóciáig és vissza, mert mind a ketten ezt a helyet szerették volna legjobban látni.

Mire visszatértek, már szinte besötétedett, s a pincér várt rájuk.

- Nagyon sajnálom, tisztelt uraság - mondta udvariasan -, de hétkor zárunk. Tetszik tudni, ez a szabály. Szabad megmutatnom a kijárást?

Beleegyezőleg bólintottak, a pincér pedig asztalkendőjét lobogtatva megindult előttük az erdőn keresztül.

- No, most az egyszer csudálatos képet festettél, Berti! - mondta Mary Poppins, karját a Gyufaárus karjába öltve és szorosabban összefogva a gallérját.

- Hát megtettem, ami tőlem telt, Mary - mondta szerényen a Gyufaárus, de látszott rajta, hogy igazában nagyon meg van elégedve magával.

Ebben a pillanatban a pincér megállt előttük egy nagy, fehér kapu mellett, amely mintha vastag krétavonalakból készült volna.

- Itt vagyunk! - mondotta. - Ez a kijárat.

- Isten áldja, köszönjük szépen - mondta Mary Poppins, s kezet rázott vele.

- Isten áldja, nagysága! - mondta a pincér, s oly mélyen meghajolt, hogy az orra a térdét verte.

Biccentett a Gyufaárusnak is, aki féloldalra billentette a fejét, s fél szemmel ráhunyorított a pincérre, mert ő meg így szokott búcsúzni. Aztán Mary Poppins kilépett a fehér kapun, s a Gyufaárus utána.

Ahogy továbbmentek, eltűnt a toll a kalapjáról, a selyemgallér a válláról, a gyémántcsat a cipőjéről. A Gyufaárus pompás ruhája megkopott, szalmakalapja visszaváltozott régi, ütött-kopott sapkájává. Mary Poppins megfordult, ránézett, s tüstént tudta, hogy mi történt. Hosszasan nézte a kövezeten állva, aztán az erdőt kezdte kutatni szemével, hogy hová lett a pincér. De a pincér nem látszott sehol. A képen nem volt senki. Semmi sem mozdult. Eltűnt még a ringlispíl is. Csak a néma erdő, a fű meg a tenger mozdulatlan kis darabkája maradt meg.

De Mary Poppins meg a Gyufaárus egymásra mosolyogtak. Látjátok, ők tudták, mi van a fák

mögött...

Amikor Mary visszajött kimenőjéből, Jane és Michael elébe rohantak.

- Hol volt? - kérdezték.

- Tündérorszámban - felelte Mary Poppins.

- Láta-e Hamupipóké? - kérdezte Jane.

- Mit, Hamupipóké? Nem én! - mondta megvető hangon Mary. - Még csak az kellett volna!

- Vagy Robinson Crusoe-t? - kérdezte Michael.

- Robinson Crusoe-t? Piha! - mondta nyersen Mary.

- Hát akkor nem is volt ott! Az nem lehetett a mi tündérorszámbunk!

Mary Poppins gőgösen szippantott egyet.

- Hát nem tudjátok - mondta szánakozó hangon -, hogy mindenkinek megvan a maga tündérorszámba?

Még egyet szippantott, azzal fölment a lépcsőn, hogy lehúzza fehér kesztyűjét, s eltegye az ernyőt.

III. A NEVETŐGÁZ

- Bizonyos, hogy otthon találjuk? - kérdezte Jane, amikor Michael és Mary Poppinsszal leszálltak az autóbusról.

- Csak nem megy el hazulról a bácsikám, amikor megkér, hogy vigyelek el hozzá uzsonnára - mondta Mary, aki nyilvánvalóan sértőnek találta ezt a kérdést. Ezüstgombos, kék kabátját meg a hozzá való kék kalapot viselte, s amikor így öltözött fel, igen könnyen megsértődött.

Mind a hárman látogatóba készültek Mary Poppins nagybátyjához, Wigg bácsihoz, s Jane meg Michael már oly régóta vártak erre a kirándulásra, hogy nagyon féltek, hátha Wigg bácsi mégsem talál otthon lenni.

- Miért hívják Wiggnek? Mert nagyon víg ember? - kérdezte Michael, miközben szaporán szedte a lábát Mary Poppins mellett.

- Azért hívják Wiggnek, mert Wigg a neve. És nem víg ember, hanem nagyon is szomorú - mondta Mary. - Ha pedig sokat kérdezősködöl, hazamegyünk. - És szokott szippantásával adta jelét bosszúságának.

Jane és Michael összeráncolt szemöldökkel néztek egymásra. A szemöldök összeráncolása pedig azt jelentette: ne kérdezzünk tőle semmit, különben sohase jutunk oda.

Mary Poppins megnézte magát a sarki trafikos kirakatablakában, s megigazította a kalapját. Olyan furcsa ablak volt ez, hogy három embert tükrözött vissza egy helyett, s ha valaki sokáig nézegette benne magát, azt hihette, hogy nem is ő maga áll ott, hanem egy sereg más ember. Hanem Mary Poppins gyönyörűséggel sóhajtott fel, amikor három példányban látta meg saját magát, s mindegyiken ezüstgombos, kék kabát volt, hozzá való kék kalappal. Olyan szép látványnak találta ezt, hogy azt se bánta volna, ha tíz vagy akár száz Mary Poppinst lát ott. Minél több van belőle, annál jobb.

- No, gyerünk már - mondta szigorúan, mintha bizony a gyerekek várták volna meg őt. Aztán befordultak a sarkon, s meghúzták a csengőt a Robertson út hármasszámú házának kapuja mellett. Jane és Michael hallották, hogy valahol messze, halkán visszahangzott a csöngetés, s tudták, hogy egy vagy legföljebb két perc múlva, először életükben, Mary Poppins nagybátyjánál, Wigg bácsinál fognak uzsonnázni.

- Persze, ha itthon van - súgta oda Jane Michaelnak.

E pillanatban felpattant a kapu, s egy vékony, vizeszemleképű nőszemély állt előttük.

- Itthon van? - kérdezte gyorsan Michael.

- Szeretném - mondta félelmes pillantással Mary -, ha rám bízna a beszélgetést.

- Kezét csókolom, Wigg néni - mondta udvariasan Jane.

- Wigg néni? - mondta a vékony nőszemély, s a hangja még vékonyabb volt, mint ő maga. - Hogy mersz engem Wigg néninek szólítani? Köszönöm szépen! Én egyszerűen Persimmon kisasszony vagyok, s büszke vagyok erre. Wigg néni! Még csak az kéne! - Nagyon izgatottnak látszott, s a gyerekek azt gondolták, hogy furcsa ember lehet az a Wigg bácsi, ha Persimmon kisasszony annyira örül, hogy nem a felesége.

- Egyenesen föl, emelet, első ajtó - mondta Persimmon kisasszony, s gyorsan végigsietett a folyosón, még mindig ismételve vékony, sértődött hangján: - Wigg néni! No hiszen! Még csak

az kéne!

Jane és Michael Mary után mentek a lépcsőn. Mary bekopogott az ajtón.

- Befelé! Befelé! Isten hozott! - szólalt meg belülről egy hangos, jókedvű hang. Jane szíve csak úgy táncolt izgalmában.

„Itthon van!” - jelezte szempillantásával Michaelnak.

Mary Poppins kinyitotta az ajtót, s betaszigálta őket maga előtt. Nagy, derűs képű szobát pillantottak meg. Egyik végében vidáman pattogott a kandalló tüze, közepén óriási asztal volt uzsonnára megterítve - négy csésze, kistányérok, halomba rakott vajjas kenyér, sütemény, kókuszdiós torta, kalács, fagylalt.

- No, ez igazán nagy öröm nekem - köszöntötte őket egy erős hang, s Jane meg Michael körülnéztek, hogy merre is van a hang gazdája. Nem látszott sehol. Mintha egészen üres lett volna a szoba. Aztán hallották, amint Mary Poppins bosszús hangon mondja:

- Ugyan, Albert bácsi, már megint? Csak nincs születésnapod?

Beszéd közben fölnézett a mennyezetre. Fölnézett Jane és Michael is, s nagy meglepetésükre egy gömbölyű, kövér, kopasz bácsit pillantottak meg, aki egészen szabadon libegett a levegőben. Sőt, úgy látszott, hogy ül a levegőben, mert keresztbe rakta a lábát, s amikor beléptek, éppen letette maga mellé az újságot.

- Drágám - mondta Wigg bácsi, miközben lemosolygott a gyerekekre, Maryre pedig bocsánatkérő pillantást vetett -, végtelenül sajnálom, de attól tartok, csakugyan születésnapom van.

- Ej, ej, ej! - mondta Mary Poppins.

- Csak tegnap este jutott eszembe, s akkor már késő volt levelezőlapot írni neked, hogy máskor jöjjetek. Biz ez kétségbeejtő - mondotta, s lenézett Jane-re és Michaelra. - Látom, nagyon meg vagytok lepve - mondta Wigg bácsi.

És csakugyan úgy tátva maradt a szájuk a csudálkozástól, hogy Wigg bácsi, ha egy kicsit soványabb, beleeshetett volna valamelyikbe.

- Talán legjobb lesz, ha megmagyarázom - folytatta nyugodtan Wigg bácsi. - Hát lássátok, így áll a dolog. Én jókedvű ember vagyok, és nagyon szeretek nevetni. El sem hinnétek, mi mindent találok én mulatságosnak. Nevetni tudok jóformán mindenben.

Azzal Wigg bácsi föl s le kezdett ugrálni a levegőben, s csak úgy rázta a kacagás, amiért saját víg természetére gondolt.

- Albert bácsi! - mondta Mary Poppins, s Wigg bácsinak torkán akadt a nevetés.

- Ó, bocsánat, drágám. Hol is tartottunk? Igen, tudom már. Hát az a furcsa dolog szokott megtörténni velem - jó, jó, Mary, nem nevetek, ha vissza tudom fojtani -, hogy valahányszor a születésnapom péntekre esik, mindig magas kedvem támad. Nagyon magas kedvem - mondta Wigg bácsi.

- De miért?... - kezdte Jane.

- De hogyan?... - kezdte Michael.

- Hát lássátok, ha ezen a bizonyos napon nevetek, úgy meglelek nevetőgázzal, hogy egyszerűen nem tudok megmaradni a földön. Megegyezik ez még akkor is, ha mosolygok. Elég egy mulatságos gondolat, s már a magasban lebegek, mint a luftballon. S amíg valami komoly

dologra nem tudok gondolni, nem jöhetnek le.

Wigg bácsi erre ismét elnevette magát, de megpillantotta Mary arcát, abbahagyta a nevetést, s így folytatta:

- Persze ijesztő dolog ez, de nem kellemetlen. Veletek, azt hiszem, sohasem szokott megtörténni.

Jane és Michael fejüket rázták.

- Gondoltam is, hogy nem. Úgy látszik, ez csak az én szokásom. Egyszer, amikor előző este cirkuszban voltam, annyit nevettem, hogy akár hiszitek, akár nem, teljes tizenkét óra hosszat lógtam idefönn, s nem tudtam lejönni, amíg az óra el nem ütötte az éjfélt. Akkor persze egyszerre lehuppantam, mert szombat volt már, s a születésnapom is elmúlt. Furcsa, mi? Hogy ne mondjam, mulatságos! Most aztán megint péntek van s a születésnapom, és ti ketten Maryvel látogatóba jöttök hozzám. Ó, istenkém, istenkém, könyörögve kérlek, ne nevetess már! - De - ámbár Jane és Michael semmi mulatságos dolgot nem követtek el, csak csudálkozva tátották a szájukat - Wigg bácsi újra hangos kacagásra fakadt, s neveltében ugrált, bukdácsolt a levegőben; kezében zörgött az újság, pápaszeme félig lecsúszott az orráról.

Oly kacagató volt, amint nagy emberbuborék módjára szállongott a levegőben, hol a mennyezetbe, hol a gázlámpába kapaszkodva, amint elhaladt mellette, hogy Jane és Michael, ámbátor erősen igyekeztek jól nevelt gyerekek módjára viselkedni, akarva, nem akarva, elnevelték magukat. Nevettek. De hogy nevettek, istenem! Erősen összeszorították szájukat, hogy ki ne buggyanjon rajta a nevetés, de az sem használt semmit. S egyszerre csak höngörögni kezdtek a padlón, sikongva, visongva a nevetéstől.

- Nahát! - mondta Mary Poppins. - Nahát! Így viselkedni!

- Nem tehetek róla, nem tehetek róla! - kiáltotta Michael, miközben nekigurult a kandalló rácsának. - Rémesen mulatságos. Ugye, mulatságos, Jane?

Jane nem felelt, mert valami különös dolog történt vele. Amint nevetett, egyre könnyebbnek kezdte érezni magát, mintha telefűjtatták volna levegővel. Különös, gyönyörűséges érzés volt, s kényszerítette, hogy még hangosabban nevéssen. Aztán egyszerre csak azt érezte, hogy heves ugrással a levegőben terem. Michael nagy csudálkozva látta, hogy emelkedik egyre feljebb. Fejét belekoppantotta a mennyezetbe, aztán tovább ugrándozott, amíg utol nem érte Wigg bácsit.

- Ugyan, na! - mondta Wigg bácsi, s nagy meglepetés látszott az arcán. - Csak nincs neked is születésnapod?

Jane a fejét rázta.

- Nincs? Akkor hát ez a nevetőgáz ragadós. Hé, hó, vigyázz a kandalló párkányára! - ez már Michaelnak szólt, aki hirtelen fölemelkedett a padlóról, s a levegőben libegett harsogó kacagással, s útjában lesöpörte a porcelán dísz tárgyakat a kandalló párkányáról. Nagy ugrással egyenesen Wigg bácsi ölébe telepedett.

- Szervusz, öcsém - mondta Wigg bácsi, s barátságosan kezét rázott Michaellal. - Ez igazán kedves tőled, igaz lelkemre mondom! Ha már én nem tudtam lemenni hozzád, hát följöttél te hozzám, mi? - Azzal egymásra néztek, fejüket hátravetették, s valósággal visítottak neveltükben. - Igaz - szólt Wigg bácsi Jane-hez, szemét törölgetve -, még azt találod hinni, hogy én vagyok a legudvariatlanabb ember a világon. Álldogálsz itt, pedig illenék, hogy leültessek egy magadfajta kedves ifjú hölgyet. Attól tartok, hogy idefönn nem tudlak székkal kínálni, de azt hiszem, kényelmesen leülhatsz a levegőre. Én is úgy ülök.

Jane megpróbálta, s rájött, hogy kényelmesen tud ülni a levegőn. Levette kalapját, maga mellé tette, s a kalap nyugodtan megállt a levegőben.

- Így már jól van - mondta Wigg bácsi. Aztán megfordult és lenézett Mary Poppinsra. - No, Mary, mi már rendben vagyunk. Most már veled is törődhetem, drágám. Mondhatom, nagyon örülök, hogy itt láthatlak ma két ifjú barátommal együtt. Mi az, miért ráncolod össze a szemöldököd? Talán nem helyesled ezt az - izé -, ezt az egész dolgot?

Jane és Michael felé mutatott kezével, aztán gyorsan így folytatta:

- Bocsáss meg, drága Mary. De hát tudod, hogy van velem ez a dolog. Hanem azért sohasem hittem volna, hogy erre a két ifjú barátomra is ráragad - igazán nem hittem volna, Mary! Azt hiszem, más napra kellett volna meghívnom őket, vagy valami szomorú dologra kellett volna gondolnom.

- Hát, mondhatom - jelentette ki gőgösen Mary Poppins -, soha életemben nem láttam ilyesmit. Méghozzá a te korodban, bácsi.

- Mary, Mary, jöjjön fel! - szólt közbe Michael. - Gondoljon valami mulatságos dologra, s meglátja, milyen könnyű.

- Igazán gyere, Mary! - mondta rábeszélő hangon Wigg bácsi.

- Olyan egyedül érezzük magunkat maga nélkül! - mondta Jane, s kinyújtotta karját Mary felé.

- Igazán, gondoljon valami mulatságos dologra!

- Ó, neki nincs szüksége arra - mondta sóhajtván Wigg bácsi -, feljöhet, ha akar, nevetés nélkül is, tudja ő azt jól - és titokzatos pillantást vetett Maryre, aki ott állt a kandalló szőnyegén.

- No jó - mondta Mary Poppins -, buta dolog az egész, és méltóságomon alul van, de ha már mind odafönt vagytok, és nem tudtok lejönni, hát talán okosabb, ha fölmegek én is.

Azzal, Jane és Michael nagy meglepetésére, leeresztette kezét, s minden kacagás nélkül, még csak el sem mosolyodva, felröppent a levegőbe, és leült Jane mellé.

- Hányszor mondtam már - mordult rá -, hogy vedd le a kabátodat, ha meleg szobában ülsz?! - Azzal kigombolta Jane kabátját, s szép rendesen letette a levegőbe a kalapja mellé.

- Helyes, Mary, helyes - mondta elégedetten Wigg bácsi, miközben lehajolt, és letette pápaszemét a kandalló párkányára. - Most aztán mindnyájan kényelmesen vagyunk.

- No, kényelem és kényelem közt van különbség - mondta Mary Poppins, és szippantott egyet.

- És uzsonnázhatunk - folytatta Wigg bácsi, mintha észre sem vette volna ezt a megjegyzést. Hanem ekkor egyszerre meghökkent arcot vágott. - Uramisten! - kiáltott fel. - Rémes! Csak most veszem észre: az asztal odalent van, mi meg idefönt. Mármost mit csináljunk? Mi itt vagyunk az asztal meg ott. Szörnyű tragédia, szörnyű! De rettentő nevetséges is! - Azzal zsebkendőjébe rejtette arcát, s hangosan belénevetett. Jane és Michael, ámbár nem szívesen mondtak volna le a vajás kenyérről meg a süteményről, akaratlanul is elnevettek magukat, olyan ragadós volt Wigg bácsi jókedve.

Wigg bácsi a szemét törölgette.

- Itt csak egy segítség van - mondotta -, valami komoly dologra kell gondolni. Valami szomorú, nagyon szomorú dologra. Akkor aztán le tudunk majd szállni. Nahát, egy, kettő, három! Értsétek meg: valami nagyon szomorúra!

Gondolkoztak, gondolkoztak, állukat a tenyerükbe támasztva.

Michael az iskolára gondolt, hogy valamikor majd oda kell járnia. De most még ez a gondolat is mulatságosnak látszott, s nevetnie kellett.

Jane azt gondolta: „tizennégy esztendő múlva felnőtt leszek” - de ez sem volt egyáltalán szomorú; ellenkezőleg, egészen szép és mulatságos gondolat volt. Akaratlanul is elmosolyodott, amikor felnőttnek képzelte el magát, hosszú szoknyában, kezében kistáskával.

- Ó, szegény öreg Emília nagynéném - gondolkozott hangosan Wigg bácsi. - Elgázolta egy omnibusz. Szomorú dolog, nagyon szomorú. Elviselhetetlenül szomorú. Szegény Emília néni. De az esernyőjét megmentették. Mulatságos, nem? - Egy szempillantás sem telt belé, már reszketett, rázkódott s majd kipukkadt a nevetéstől, Emília néni esernyőjére gondolva. - Hiába minden - mondta, és kifújta az orrát. - Feladom a harcot. És ifjú barátaim, úgy látszik, éppoly rosszul állnak szomorúság dolgában, mint én. Mary, nem tudnál valahogy segíteni rajtunk? Szeretnénk uzsonnázni.

Jane és Michael mind a mai szent napig nem tudják bizonyosan, hogy mi történt ekkor. Csak annyit tudnak, hogy mihelyt Wigg bácsi Maryhez folyamodott, odalent az asztal fészkelődni kezdett. Aztán veszedelmesen himbálódzott, a porcelán edények csörömpölni kezdtek, a sütemények lecsúsztak a tálról az abroszra, az asztal csendesen fölemelkedett, s kecses fordulattal úgy állapodott meg közöttük, hogy Wigg bácsi került az asztalfőre.

- Derék leány vagy - mondta Wigg bácsi, s büszkén mosolygott Maryre. - Tudtam, hogy csinálsz majd valamit. Mármost légy szíves, ülj az asztal végébe, és töltsd be a teát. A vendégek pedig foglaljanak helyet jobbra és balra tőlem. Nagyon helyes - mondta, amikor Michael a levegőben odaugrált, s leült a jobb oldalára. Jane a bal oldalán helyezkedett el. Együtt voltak hát mind, fönt a levegőben, s közöttük az asztal. Egy árva vajas kenyér, egy darab cukor sem maradt odalent.

Wigg bácsi elégedetten mosolygott.

- Azt hiszem, vajás kenyérral szokás kezdeni - szólt Jane-hez és Michaelhoz -, de mert születésnapom van, megfordítva kezdjük - szerintem különben is ez a helyes sorrend -, a tortával!

Azzal nagy szeletet vágott le mindenkinek.

- Kérsz még teát? - kérdezte Jane-től. De mielőtt még a kislány felelhetett volna, gyors, kemény kopogtatás hallatszott az ajtón.

- Szabad! - kiáltotta Wigg bácsi.

Az ajtó kinyílt, s a küszöbön ott állt Persimmon kisasszony, kezében egy tálcán forró vizes kanna.

- Gondoltam, Wigg úr - szólalt meg, s kutatóan nézett körül a szobában -, szükség lesz még egy kis forró... nohát, soha ilyet! Soha életemben! - mondotta, amikor megpillantotta őket, ahogy a levegőben ültek az asztal körül. - Soha életemben nem láttam ilyen viselkedést. Nem én, amióta a világra jöttem. Mindig tudtam, Wigg úr, hogy maga furcsa ember egy kicsit, de hát szemet hunytam, mert rendesen fizette a bért. Hanem ezt a viselkedést, hogy valaki a levegőben uzsonnázzék a vendégeivel - igazán csodálkozom magán, Wigg úr! Ez a viselkedés nem méltó a maga korabeli úriemberhez - és én soha...

- De majd talán maga is, Persimmon kisasszony! - mondta Michael.

- Én is - mit? - kérdezte gőgösen Persimmon kisasszony.

- Maga is megkapja a nevetőgázt, mint mi - mondta Michael.

Persimmon kisasszony megvetően vetette hátra a fejét.

- Fiatalember - vágott vissza -, én jobban tudom, mivel tartozom becsületos nevemnek, semhogy a levegőben ugráljak, mint a luftballon. Köszönöm szépen, én már csak a lábamon szándékozom állni, vagy ne legyen a nevem Persimmon Amy, és - ó, istenem, uramistenem, mi ez, mi történt velem? Nem tudok járni, repülök - segítség, segítség!

Mert hát Persimmon kisasszony akarata ellenére fölemelkedett a padlóról, s pörgött a levegőben, mint az orsó, kezében egyensúlyozva a tálcát. Szinte sírt kétségbeesésében, amikor fölért az asztalhoz, s letette rá a forró vizes kancsót.

- Köszönöm - mondta Mary Poppins nyugodt, udvarias hangon.

Azzal Persimmon kisasszony megfordult, újra lepörgött a földre, útközben azt dörmögve:

- Ilyen méltatlan helyzet - tisztos, földön járó hajadon létemre -, tüstént orvoshoz megyek.

Mihelyt földet ért a lába, kirohant a szobából, tördelte a kezét, s még csak vissza sem nézett.

- Ilyen méltatlan helyzet! - hallották a dörmögését, amint becsukta az ajtót maga mögött.

- Most már nem lehet Persimmon Amy a neve, mert nem állt a maga lábán! - súgta Jane Michaelnak.

Hanem Wigg bácsi Maryre nézett - különös, félig nevető, félig szemrehányó pillantással.

- Mary, Mary, ezt kár volt megtenni igazán mondom, kár volt. Szegény jó öreg sohasem fogja elfelejteni. De hát, istenkém, milyen mulatságos volt, amint a levegőben pörgött - uramisten, milyen mulatságos!

Azzal Wigg bácsi meg Jane meg Michael újra kipukkadt, höngörgött a levegőben, oldalát fogta, fulladozott nevében arra a gondolatra, hogy milyen mulatságos volt Persimmon kisasszony.

- Istenem! - mondta Michael. - Ne nevettesetek már. Nem bírom! Megszakadok!

- Ó, ó, ó! - kiáltotta Jane, s kezét a szívére téve levegőért kapkodott.

- Ó, édes, drága istenkém! - harsogta Wigg bácsi, kabátja sarkával törölgetve szemét, mert zsebkendőjét sehogyan sem tudta megtalálni.

- Ideje hazamenni - szólalt meg Mary Poppins hangja a harsogó nevetés közepette, mint a trombitaszó.

Ebben a pillanatban Jane, Michael és Wigg bácsi egyszerre lehuppant a földre. Nagy koppanással ütődtek a padlóhoz valamennyien. Az, hogy haza kell menni, első szomorú gondolatuk volt egész délután, s most úgy érezték, hogy a nevetőgáz kiszaladt belőlük.

Jane és Michael sóhajtva látták, hogy Mary lassan leszáll a levegőből Jane kabátjával és kalapjával.

Sóhajtott Wigg bácsi is. Nagyon, hosszút, keserveset sóhajtott.

- Jaj de kár! - mondta kijózanodva. - Igazán szomorú dolog, hogy haza kell mennetek. Sohasem mulattam ilyen jól; hát ti?

- Mi sem, soha - mondta szomorúan Michael, s érezte, hogy milyen unalmas dolog megint a földön járni nevetőgáz nélkül.

- Soha, soha! - mondta Jane, amikor lábujjhegyre állt, s megcsókolta Wigg bácsi aszalt almához hasonló képét. - Soha, soha, soha, soha!...

Az autóbuszban ketten kétfelől ültek Mary mellett. Nagyon csöndesek voltak, s visszagondoltak erre a kedves délutánra. Egyszer csak Michael álmosan odaszólt Maryhez:

- Gyakran szokott a bácsikája így csinálni?

- Hogy csinálni? - kérdezte Mary éles hangon, mintha Michael készakarva megsértette volna.

- No, hát így ugrabugrálni, kacagni és felszállni a levegőbe!

Jane próbálta megmagyarázni:

- Michael azt akarja kérdezni, hogy a bácsi gyakran megtelik-e nevetőgázzal, és sokszor szokott-e a mennyezet körül höngörögni és ugrabugrálni...

- Höngörögni és ugrabugrálni! Micsoda gondolat ez! Höngörögni és ugrabugrálni a mennyezet körül! Szégyen, gyalázat, hogy ilyesmi jut eszetekbe! - Mary Poppins szemmel láthatóan mélységesen meg volt sértve.

- De hisz úgy volt! - mondta Michael. - Láttuk!

- Mit? Höngörögni és ugrabugrálni? Hogy mersz ilyet mondani? Vedd tudomásul, hogy az én bácsikám józan, becsületes, keményen dolgozó ember, s légy szíves tisztelettel beszélni róla! A jegyedet pedig ne rágd össze. Höngörögni és ugrabugrálni, csakugyan! Micsoda gondolat!

Michael és Jane egymásra néztek. Nem szóltak semmit, mert megtanulták már, hogy jobb nem okoskodni Maryvel, akármilyen különös dolgok történnek is.

De a pillantásuk azt mondta: „Igaz ez a dolog, vagy nem? Ez az izé Wigg bácsival. Marynek van igaza vagy nekünk?”

De nem volt senki, aki erre választ adjon nekik.

Az autóbusz pöfögve, zötyögve rohant tovább.

Mary Poppins sértődötten és némán ült köztük, s egyszerre csak - mert hát nagyon fáradtak voltak - közelebb húzódtak hozzá, odatámaszkodtak az oldalához, s elaludtak, még egyre tűnődve ezen a csudálatos uzsonnán...

IV. LARK KISASSZONY PETIKÉJE

Lark kisasszony a szomszéd házban lakott.

De mielőtt továbbmennénk, el kell mondanom, milyen volt ez a szomszéd ház. Nagyon nagy ház volt, legnagyobb az egész Cseresznyefa utcában. Híre járt, hogy még Bumm tengernagy is irigylő Lark kisasszonytól ezt a csudálatos házat, pedig hát az ő háza tetején hajókéményekből áradt a füst, s a kertjében árboe meredezett. Az utca lakói nemegyszer hallották, hogy amikor eldöcögött Lark kisasszony háza előtt, így dörmögött magában:

- A teremburáját! Minek kell neki ekkora ház?

Bumm tengernagy irigységének az volt az oka, hogy Lark kisasszony házának két kapuja volt. Egyiken Lark kisasszony barátai és rokonai jártak ki-be, másikon a mézárós, a pék meg a tejes.

A pék egyszer tévedésből a barátok és rokonok kapuján talált belépni, s Lark kisasszony úgy megharagudott ezért, hogy azt mondta: soha többet nem akar kenyeret enni.

Végül mégiscsak kénytelen volt megbocsátani a péknek, mert a közelben ez volt az egyetlen, aki remek, ropogós héjú kiflit tudott sütni. De azért Lark kisasszony sohasem szerette, s a pék, valahányszor a házba lépett, mélyen szemébe húzta kalapját, hogy Lark kisasszony ne ismerje meg. De mindig megismerte.

Jane és Michael mindig tudta, ha Lark kisasszony a kertjében tartózkodott, vagy arrafelé jött az utcán, mert annyi brossot, nyakláncot és fülbevalót hordott, hogy csak úgy csengett-bongott, mint valami rezesbanda. Valahányszor találkoztak, mindig egyformán szólította meg őket:

- Jó reggelt (vagy jó napot, ha véletlenül ebéd után volt már), hát hogy vagyunk?

Jane és Michael sohasem tudta: azt kérdezi-e Lark kisasszony, hogy ők hogy vannak, vagy azt, hogy van ő meg Peti, a kiskutyája.

Így hát egyszerűen azt felelték:

- Jó napot (vagy persze jó reggelt, ha ebéd előtt találkoztak).

Akárhol voltak is a gyerekek, egész álló nap hallhatták, amint Lark kisasszony hangosan kiáltozza:

- Peti, hol vagy?! - vagy:

- Peti, ne szaladj ki felöltő nélkül! - vagy:

- Peti, gyere ide anyucihoz!

Ha az ember nem ismerte őket, azt hihette, hogy Peti valami kisfiú. Jane valóban azt is hitte, hogy Lark kisasszony kisfiúnak tartja Petit. De Peti nem volt kisfiú. Kutya volt - afféle kicsi, selymes, göndör szőrű kutya, amely prémgallérhoz hasonlít addig a percig, amíg ugatni nem kezd. De persze akkor aztán észreveszi az ember, hogy kutya. Semmiféle prémgallér nem szokott ilyen lármát csapni.

Nohát, ez a Peti olyan fényűző életet élt, hogy álruhába öltözött perzsa sahnak hihette volna az ember. Selyempárnán hált Lark kisasszony szobájában; autón vitték a fodrászhoz kétszer egy héten, hogy megmossák a szőrét; tejszínt kapott minden étkezéskor, s néha még osztrigát is, és

négy felöltője volt, különböző színű kockákkal és csíkokkal. Petinek közönséges napjai is úgy teltek, mint másnak legfeljebb a születésnapja. Ha pedig *neki* volt születésnapja, akkor kétszer annyi gyertyát tűztek a tortájára, mint ahány esztendő volt.

Mindebből pedig az lett, hogy Petit nagyon-nagyon nem szerették a szomszédságban. Torkuszakadtából kacagtak az emberek, ha meglátták Petit Lark kisasszony autójának hátsó ülésén terpeszkedni, amint a fodráshoz vitték, térdén bolyhos takaróval, hátán legjobb felöltőjével.

Amikor pedig Lark kisasszony két pár puha bőrcipőt vásárolt neki, hogy nedves időben is kijárhasson a parkba, akkor az utca valamennyi lakója kiállt a kapuba, hogy lássa, s titkon a markába nevéssen.

- Eh! - mondta Michael, amikor egyszer az elválasztó kerítésen át lesték Petit. - Eh, buta dög!

- Honnan tudod? - kérdezte kíváncsian Jane.

- Onnan, hogy hallottam, amikor apus mondta ma reggel! - felelte Michael, és kegyetlenül kikacagta Petit.

- Igenis nem buta - mondta Mary Poppins. - Ez pedig úgy van, ahogy mondom.

És Mary Poppinsnak igaza volt. Peti nem volt buta - hamarosan meglátjátok ti is.

Ne gondoljátok, hogy nem tisztelte Lark kisasszonyt. Tisztelte. Még szerette is egy kicsit. Akaratlanul is szeretnie kellett valakit, aki kölyökkora óta mindig oly jó volt hozzá, ámbár kissé túlságosan gyakran csókolgatta.

Hanem semmi kétség: ez az életmód halálosan untatta Petit. Fele vagyonát odaadta volna, ha lett volna neki, egy szép darab nyers, vörös húsert a megszokott csirkemell vagy tojásrántotta és spárga helyett.

Mert Peti szíve mélyén titkon közönséges kutya szeretett volna lenni. Mindig összeborzongott szégyenkezésében, ha családfájára nézett (ami ott függött a falon Lark kisasszony szalonjában). És sokszor kívánta: bárcsak sose lett volna apja, nagyapja, dédapja, ha Lark kisasszony olyan nagyra van ezzel.

És mert úgy szeretett volna közönséges kutya lenni, azért választotta barátait a közönséges kutyák közül. Valahányszor módját ejthette, kiszaladt az utcai kapuhoz, leült, és várt rájuk, hogy egy-két közönséges szót válthasson velük.

De ha Lark kisasszony észrevette, bizonyosan odakiáltott neki:

- Peti, Peti, gyere be, drágám! Hagyd ott azokat az undok, kósza ebeket!

És Peti persze kénytelen volt bemenni, mert különben Lark kisasszony megszegényítette volna azzal, hogy kijön érte és beviszi. Ilyenkor Peti elpirult szégyenében, s fölszaladt a lépcsőn, nehogy barátai meghallják, amint asszonya drágámnak, életemnek, cukroskámnak szólítja.

Peti legjobb barátja a közönségesnél is közönségesebb volt: korcs kutya. Komondor és kuvasz keveréke, s mind a kettőnek rossz tulajdonságait örökölte. Ha verekedés volt az utcán, bizonyosan ott lehetett találni a legsűrűjében; minduntalan bajba keveredett a postással vagy a rendőrrel, s legkedvesebb mulatsága volt a csatorna vagy a szemétrakások körül szaglászni. Rossz híre volt az egész utcában, és sokan adtak hálát az istennek, hogy nem az ő kutyájuk.

De Peti szerette, s állandóan leskelődött utána. Némelykor csak annyi idejük volt, hogy megszagolgassák egymást a parkban, de szerencsésebb alkalmakkor - bár az ilyesmi ritka volt - hosszan elbeszélgethettek a kapuban. Peti minden városi pletykát meghallott a barátjától, s

az ember megítélhette a másik kutya durva nevetéséből, hogy nem valami hízelgő pletykákat mond el.

Aztán egyszerre csak kikiáltott Lark kisasszony valamelyik ablakból, s a másik kutya fölállt, kinyújtotta nyelvét Lark kisasszonyra, búcsút intett Petinek, s elballagott, farka billegetésével jelezve, hogy kutyába sem veszi Lark kisasszonyt.

Petit persze sohasem engedték ki a kapun, hacsak Lark kisasszony nem vitte sétálni a parkba, vagy valamelyik cseléddel nem ment manikűröztetni a körmeit.

Képzeltetik hát Jane és Michael meglepetését, amikor megpillantották Petit, aki magában vágatott el mellettük a parkon át, fülét hátraszegve, farkát feltartva, mintha tigris üldözne.

Mary Poppins hirtelen megállította a gyerekkocsit, nehogy Peti vad rohanásában földöntse az ikrekkel együtt. Jane és Michael pedig utána kiáltottak Petinek.

- Hé, Peti, hol a felöltő?! - kiáltotta Michael, s próbálta utánozni Lark kisasszony vékony hangját.

- Peti, te rossz kisfiú - mondta Jane, s mert ő leány volt, a hangja sokkal jobban hasonlított Lark kisasszonyéhoz.

De Peti csak gögös pillantást vetett rájuk, s kurtát vakkantott Mary Poppins felé.

- Vakk-vakk! - mondta gyorsan többször is egymás után.

- Várj csak! Azt hiszem, az első jobbra, s a második ház balra - mondta Mary Poppins.

- Vakk? - kérdezte Peti.

- Nem, nem a kertben. Csak a hátsó udvaron. A kapu rendesen nyitva van.

Peti megint vakkantott egyet.

- Nem tudom bizonyosan - mondta Mary Poppins. - De azt hiszem, igen. Rendesen hazamegy uzsonnaidőre.

Peti hátraszegte fejét, s újra nyargalni kezdett.

Jane és Michael szeme akkorára meredt csudálkozásában, mint egy teáscsésze.

- Mit mondott? - kérdezték egyszerre, egészen elfulladva.

- Csak el akarja tölteni az idejét - mondta Mary Poppins, s keményen összefogta a száját, nehogy még egy szó kiszaladjon rajta. John és Barbara kacagtak a gyerekkocsiban.

- Nem azt mondta! - kiáltott fel Michael.

- Az nem lehet! - mondta Jane.

- Persze, ti jobban tudjátok. Mint rendesen - mondta gögösen Mary Poppins.

- Bizonyosan azt kérdezte magától, hogy hol lakik valaki - szólalt meg újra Michael.

- Hát ha tudod, minek kérdezed? - mondta Mary, és szippantott egyet. - Nem vagyok én szótár!

- Ó, Michael - mondta Jane -, ha így beszélsz, sohasem mondja meg. Kérem szépen, Mary, mondja meg, mit mondott magának Peti.

- Kérdezd tőle. Hiszen ő tudja. Mindentudó úrfi! - mondta Mary, s haragosan Michael felé bökött.

- Nem, nem. Megígérem, hogy nem kérdezem tőle. Csak mondja meg.

- Fél négy. Ideje uzsonnázni - mondta Mary, azzal megfordította a gyerekkocsit, és újra összeszorította az ajkát. Egész úton hazáig nem szólt egy szót sem.

Jane utána baktatott Michaellel.

- A te hibád! - mondotta. - Most aztán sose fogjuk megtudni.

- Bánom is én - mondta Michael, s elkezdett rohanni a rollerével. - Nem is akarom tudni!

Pedig igazában nagyon kíváncsi volt rá. S amint kiderült, ő is, Jane is és mindenki megtudott mindent még uzsonna előtt.

Éppen amint át akartak menni az úton, hogy belépjenek a házukba, hangos kiáltásokat hallottak a szomszédból, s valami furcsát láttak. Lark kisasszony két cselédje szaladgált a kertben, mint az örült: benéztek a bokrok közé, föl a fákra, mint aki legértékesebb kincsét vesztette el. S ott volt Robertson Ay a tizenhetes számból, buzgón vesztegetve idejét azzal, hogy Lark kisasszony kertjének kavicsos útját kotorászta egy söprűvel, mintha azt remélte volna, hogy egy kavics alatt találja meg az elveszett kincset. Maga Lark kisasszony hadonászva szaladgált a kertben, s esze nélkül kiáltozott:

- Peti, Peti! Ó, elveszett! Az én drága fiacskám elveszett! Fusson valaki a rendőrségre! Beszélnem kell a miniszterelnökkel! Peti elveszett! Istenem, istenem!

- Ó, szegény Lark kisasszony - mondta Jane, s átszaladt az úton. Akaratlanul is elszomorodott, amiért oly izgatottnak látta Lark kisasszonyt.

De csak Michael tudta Lark kisasszonyt megvigasztalni. Mert amint éppen be akart lépni a tizenhetes szám kapuján, végignézett az utcán, s meglátta...

- Nini, ott van Peti, Lark kisasszony! Ott, ott, nézze csak, éppen befordul a sarkon Bumm tengernagy háza mellett!

- Hol? Hol? Mutasd! - mondta lelkendezve Lark kisasszony, s abba az irányba bámult, amerre Michael mutatott.

És csakugyan ott is volt Peti, olyan lassan és közönyösen sétálgatva, mintha a világon semmi sem történt volna; s mellette táncolt egy óriási kutya - félig kuvasz, félig komondor, s mind a kettőnek a rosszabbik fele.

- Ó, micsoda megnyugvás! - mondta hangos sóhajtással Lark kisasszony. - Mekkora kő esett le a szívemről!

Mary és a gyerekek az utcán váraoztak Lark kisasszony kapuja előtt, maga Lark kisasszony és két cselédje kihajolt a kerítésen, Robertson Ay nagy munkája után megpihelve, a seprű nyelére támaszkodott, s valamennyien némán várták Peti visszatérését.

Peti és barátja nyugodtan lépdeltek a csoport felé, vígan csóválták a farkukat, s hegyezték a fülüket.

Peti szeméből pedig ki lehetett olvasni, hogy akármit gondol is, azt komolyan gondolja.

- Ó, az a rémes kutya! - mondta Lark kisasszony Peti társára pillantva. - Mars, eredj haza! - kiáltotta.

Hanem a kutya leült a kövezetre, jobb fülét vakarni kezdte a bal lábával, és ásított.

- Menj innét! Eredj haza! Mars, ha mondom! - mondta Lark kisasszony, s dühösen integetett a kutyanak. - Te pedig, Peti - folytatta -, gyere be tüstént! Így kimenni a házból egyedül, felöltő

nélkül! Rossz kisfiú vagy!

Peti lustán vakkantott egyet, de nem mozdult.

- Mit mondasz, Peti? Jer be tüstént! - mondta Lark kisasszony.

Peti megint vakkantott egyet.

- Azt mondja - szólt közbe Mary -, hogy nem megy be.

Lark kisasszony megfordult, és gőgösen nézett rá.

- Honnan tudja maga, hogy mit mond a kutyám, ha szabadna kérdeznem? Persze hogy be akar jönni!

Peti azonban csak a fejét rázta, s egy-két halk mordulást hallatott.

- Nem akar - mondta Mary. - Nem megy be, amíg a barátját is be nem engedi.

- Ostobaság - mondta nyersen Lark kisasszony. - Ezt nem mondhatja. Mintha bizony tarthatnék ilyen nagy kuvaszt a házamban!

Peti hármat vagy négyet vakkantott.

- Azt mondja, hogy igenis - szólt Mary. - Sőt elmegy, s a barátjánál fog lakni, amíg a barátjának meg nem engedik, hogy idejöjjön és nála lakjék.

- Ó, Peti, az nem lehet, ezt te nem mondhattad azok után, amiket érted tettem! - S Lark kisasszony már szinte sírva fakadt.

Peti vakkantott és félrefordult. A másik kutya fölállt.

- Ó, komolyan mondja! - kiáltotta Lark kisasszony. - Látom rajta. Elmegy. - Egy pillanatig belesírt a zsebkendőjébe, aztán kifújta orrát, és így szólt:

- Hát jól van, Peti. Engedek. Ez a - ez a közönséges kutya itt maradhat. Persze azzal a föltétellel, hogy a szenespincében fog hálni.

Peti vakkant.

- Erősködik, nagysága kérem, hogy így nem lesz jó. A barátjának éppen olyan selyempárna kell, mint neki, s annak is a nagysága szobájában kell hálni. Különben Peti költözik a szenespincébe a barátjához - mondta Mary Poppins.

- Peti, hogy mondhatasz ilyet?! - nyögte Lark kisasszony. - Ezt soha nem engedhetem meg!

Úgy látszott, mintha Peti távozni készülne. A másik kutya szintén.

- Ó, itthagyd engem! - sikoltott fel Lark kisasszony. - Hát jól van, Peti, úgy lesz, ahogy kívánod. Ott fog hálni a szobámban. De én soha többé nem leszek az, aki voltam - soha-soha! Egy ilyen közönséges kutyát...

Letörölte omló könnyeit, és így folytatta:

- Ezt sose hittem volna rólad, Peti. De többet nem szólok, akármit gondolok is. És ezt az - izé - teremtest - ezt majd Csibának vagy Bodrinak fogom nevezni.

Most a másik kutya méltatlankodva pillantott Lark kisasszonyra. Peti pedig hangos csaholásban tört ki.

- Azt mondják, hogy nevezze Henriknek, semmi másnak - mondta Mary Poppins. - Henrik a becsületes neve.

- Henrik! Micsoda név! Egyre rosszabb - mondta kétségbeesetten Lark kisasszony. - Mit mond most? - Mert Peti újra csaholni kezdett.

- Azt mondja, hogy ha visszajön, sohase tessék felöltőt adni rá és a fodrászhoz küldeni; ez az utolsó szava - mondta Mary.

Szünet.

- Hát jó - mondta végül Lark kisasszony. - De figyelmeztetek, Peti, hogy ha meghúlsz és meghalsz, nekem ne tégy szemrehányást!

Azzal megfordult, s gőgösen felment a lépcsőn, elszipogva utolsó könnyeit.

Peti odabökött fejével Henrik felé.

- Gyerünk! - S ketten egymás mellett lassan fölmentek a kerti úton, farkukat lengetve, mint a zászlót, s beléptek Lark kisasszony után a házba.

- No látod, mégse olyan buta kutya ez - mondta Jane, amint fölmentek a gyerekszobába uzsonnázni.

- Nem ám - hagyta rá Michael. - De mit gondolsz, honnan tudhatta Mary?...

- Nem tudom - mondta Jane. - Márpedig ő soha, soha nem fogja megmondani nekünk. Abban bizonyos vagyok...

V. A TÁNCOLÓ TEHÉN

Jane ágyban feküdt, feje be volt kötve Mary vászon zsebkendőjével, mert fájt a füle.

- Milyen érzés az? - kíváncsiskodott Michael.
- Mintha puska pattogna a fejemben - mondta Jane.
- Igazi puska?
- Nem, bodzapuska.
- Ó! - mondta Michael.

Szinte szerette volna, ha neki is fáj a füle. Az olyan érdekes lehet.

- Meséljek neked valamelyik könyvből? - kérdezte Michael, s indult a könyvespolc felé.
- Ne. Nem bírom - mondta Jane, s a fülét fogta.
- Hát üljek az ablakhoz, s mondjam el, mi történik odakint?
- Jó - mondta Jane.

Így hát Michael egész délután ott ült az ablakban, s elmondott neki mindent, ami az utcán történt. Néha unalmas volt a beszámolója, néha érdekes.

- Itt van Bumm tengernagy - mondta egyszerre. - Éppen kilépett a kapun, s most végigsiet az utcán. Itt jön. Az orra vörösebb, mint valaha, és köcsögkalap van a fején. Most a szomszéd ház előtt megy el...
- Mondja-e, hogy a teremburáját? - kérdezte Jane.
- Azt nem hallom. Bizonyosan. Lark kisasszony második szobalánya ott van a Lark kisasszony kertjében. Robertson Ay meg itt van a mi kertünkben, söpri a száraz leveleket, s átnézeget hozzá a kerítésen. Most leül és pihen.
- Gyöngye szíve van - szölt Jane.
- Honnan tudod?
- Ő maga mondta. Azt mondta, a doktor azt ajánlotta neki, hogy minél kevesebbet dolgozzon. És hallottam, amikor apus azt mondta, hogy ha Robertson Ay megteszi, amit a doktor ajánlott neki, akkor kidobja. Jaj, ez a pufogás! - kiáltott fel Jane, s megint a füléhez kapott.
- Hahó! - kiáltotta Michael izgatottan az ablak mellől.
- Mi az? - kérdezte Jane, és felült. - Mondd meg gyorsan!
- Nagyon furcsa dolog. Egy tehén van az utcán - mondta Michael ugrándozva.
- Tehén? Igazi tehén? A város közepén? Jaj de furcsa! Mary - mondta Jane -, egy tehén van az utcán, azt mondja Michael...
- Az ám, és nagyon lassan jár, minden kapu fölött bedugja a fejét, körülnéz, mintha elvesztett volna valamit.
- Bárcsak láthatnám - mondta szomorúan Jane.
- Nézze! - mondta Michael lefelé mutatva, amikor Mary odalépett az ablakhoz. - Egy tehén. Hát nem nevetséges ez?

Mary Poppins gyors, éles pillantást vetett az utcára. Aztán meglepetten rezzent össze.

- Dehogyan - mondta Jane-hez és Michaelhoz fordulva. - Nincs abban semmi nevetséges. Ismerem ezt a tehenet. Jó barátnője volt édesanyámnak, és szeretném, ha udvariasan beszélnétek róla. - Lesimította a kötényét, s nagyon szigorúan nézett rájuk.

- Régóta ismerte? - kérdezte kedves hangon Michael, abban a reményben, hogy ha nagyon udvarias lesz, többet is hallhat a tehenről.

- Ismertem, még mielőtt elment a királyhoz - mondta Mary Poppins.

- És mikor volt az? - kérdezte Jane szelíd, biztató hangon.

Mary Poppins maga elé bámult, rászzegezte szemét valamire, amit ők nem láthattak. Jane és Michael lélegzetüket visszafojtva várakoztak.

- Régen volt az - mondta Mary tünődő, mesemondó hangon. Elhallgatott kissé, mintha olyan dolgokra emlékeznék vissza, amelyek száz meg száz esztendővel ezelőtt történtek. Aztán álmodozó hangon folytatta, s még mindig a szoba közepére nézett, de nem látott semmit.

A Vörös Tehén - ez volt a neve. Igen tekintélyes, jómódú tehen volt, így beszélte édesanyám. A legkövérébb mező volt az övé az egész megyében - nagy mező, tele akkora boglárkával, mint a tányér s akkora pitypanggal, mint a bokor. A mező egészen kankalinszínű és aranyos volt, s a boglárka meg a pitypang úgy állt sorba rajta, mint a katonák. Valahányszor egy katona fejét lelegette, másik nőtt helyébe, zöld katonakabáttal és sárga csáköval.

Mindig is ott élt azon a mezőn - gyakran mondta anyámnak, hogy nem emlékszik olyan időre, amikor máshol lakott volna. A zöld sövények meg az égbolt fogták körül az egész világot, s nem ismert semmit, ami ezeken túl volt.

A Vörös Tehén igen tiszteletreméltó személy volt, mindig úgy viselkedett, ahogy tökéletes úri hölgyhöz illik, s mindenről megvolt a véleménye. Az ő szemében vagy fekete volt valami, vagy fehér - szó sem lehetett arról, hogy esetleg szürke vagy netalántán rózsaszín. Az emberek jók voltak vagy rosszak, a kettő között nem volt semmi. A pitypang vagy édes volt, vagy keserű - közepes nem akadt soha.

A Vörös Tehén igen szorgalmas volt. Délelőtti azzal teltek, hogy taníttatta leányát, a Vörös Borjút, délután pedig helyes viselkedésre meg bögsre oktatta, s egyáltalán mindenre, amit egy igazán jól nevelt borjúnak tudnia kell. Akkor aztán megvacsoráztak, s a Vörös Tehén megmutatta a Vörös Borjúnak, hogyan különböztesse meg a jó füvet a rossztól; s amikor a gyerek este lefeküdt, a Vörös Tehén elvonult a mező sarkába, kérődzött, s a maga csöndes gondolataival foglalkozott.

Tökéletes egyformaságban teltek a napjai. Egyik Vörös Borjú felnőtt és elment, s másik jött a helyébe. A Vörös Tehén persze úgy képzelte, hogy mindig is olyan lesz az élete, amilyen eddig volt - s érezte: nem is kívánhat jobbat, mint hogy élete utolsó napjáig így maradjon.

De abban a pillanatban, amint ezt elgondolta, már ott lappangott körülötte a kaland - ahogy utóbb édesanyámnak elbeszélte. Orozva támadt rá egy éjszaka, amikor a csillagok is pitypangnak látszottak az égen, s a hold olyan volt köztük, mint egy nagy százszorszép.

Ezen az éjszakán, amikor a Vörös Borjú már rég aludt, egyszerre csak fölkel a Vörös Tehén, és táncra perdült. Tüzesen, szépen táncolt, és tökéletes taktusban, ámbár semmiféle zene nem hallatszott. Egyszer polkát járt, máskor a híres felföldi ugrálóst, némelykor meg valami olyan táncot, amit maga talált ki. Két tánc közt pedig pukedlizett, hajladozott, homlokával verte a

pitypangokat.

„Uramisten! - gondolta magában a Vörös Tehén, amikor éppen a felföldi ugrálást kezdte újra. - Különös dolog! Mindig azt hittem, hogy táncolni illetlenség, de hát az nem lehet, ha egyszer magam is táncolok. Mert én - én mintatehén vagyok.”

Azzal tovább táncolt, s igen jól érezte magát. De végre is kifáradt, azt gondolta, hogy eleget táncolt már, s most lefekszik aludni. De nagy meglepetésére észrevette, hogy nem tudja abbahagyni a táncot. Amikor le akart feküdni a Vörös Borjú mellé, a lábai nem engedték. Folytatták az ugrálást, szökdécselést, s persze magukkal ragadták őt is. Újra meg újra körül táncolta a mezőt, ugrálva, keringve, patahegyre állva.

- Uramisten! - suttogta időnként előkelő hangon. - Jaj de furcsa eset! - De megállni nem tudott.

Reggelre kelve még mindig táncolt, s a Vörös Borjú kénytelen volt magában elfogyasztani pitypang-reggelijét, mert a Vörös Tehén nem tudott nyugton maradni, hogy egyék.

Táncolt egész álló nap, fel s alá meg körös-körül a réten, a Vörös Borjú pedig keservesen bőgött a nyomában. Amikor másodszor is leszállt az este, s még mindig nem tudta abbahagyni a táncot, már komolyan aggódni kezdett. Egyheti tánc után pedig szinte-szinte kétségbeesett.

„El kell mennem a királyhoz, hogy tanácsot kérjek tőle” - határozta el, s megrázta a fejét.

Táncolva tette meg az egész utat, közben a sövényekről kapott le egy kis zöld lombot, s mindenkinek, aki látta, kerekre nyílt a szeme csudálkozásában. De senki sem csudálkozott jobban, mint a Vörös Tehén maga.

Végre eljutott a király palotájába. Szájával meghúzta a csengő zsinórját, s amikor a kapu kinyílt, betáncolt rajta, végigtáncolt a széles kerti úton s fel a lépcsőn, amely a király trónjához vezetett.

A király trónján ült, s szorgalmasan gyártotta sorjában a törvényeket. A titkárja egymás után írta be egy kis piros noteszba, ahogy a király elmondta. Mindenféle udvari emberek és asszonyságok álltak, valamennyi ragyogó ruhában, s valamennyi egyszerre beszélt.

- Hány törvényt csináltam ma? - kérdezte a titkárjához fordulva a király. A titkár összeszámolta a törvényeket, amiket a piros noteszba beírt.

- Hetvenkettőt, felséges királyom - mondta mélységesen meghajolva, de közben vigyázott, hogy bele ne botoljon óriási töltőtollába.

- Hm! Nem csekélység egy óra alatt - mondta a király, s látszott rajta, hogy erősen meg van elégedve magával. - Hát akkor mára elég is lesz. - Azzal felállt, s ízlésesen rendezte el hermelin palástjának ráncait.

- Álljon elő a kocsi! Borbélyhoz akarok menni - mondta fenséges hangon.

Ekkor vette észre a közeledő Vörös Tehenet. Visszaült a trónjára, s kezébe vette uralkodói pálcáját.

- Mi az, hé? - kérdezte, amikor a Vörös Tehén odatáncolt a trón lépcsője elé.

- Egy tehén, felség - felelte egyszerűen a Vörös Tehén.

- Azt látom - mondta a király -, nem vagyok vak. De mit akarsz? Beszélj gyorsan, mert tíz órára rendelt oda a borbély. Nem vár rám tovább, márpedig muszáj levágnom a hajamat. És az isten szerelméért, ne ugrabugrálj! - tette hozzá bosszúsan. - A látásába is beleszédülök.

- Beleszédülök! - visszhangozták báméskodva mind az udvari emberek.

- Hiszen éppen ez az én bajom, felséges királyom, nem tudom abbahagyni - mondta siralmas hangon a Vörös Tehén.

- Nem tudod abbahagyni? Ostobaság! - mondta dühösen a király. - Hagyd abba tüstént! Én parancsolom neked, a király!

- Hagyd abba tüstént! A király parancsolja! - kiáltották mind az udvari emberek.

A Vörös Tehén minden erejét megfeszítette. Olyan igyekezettel akarta abbahagyni a táncot, hogy minden izma, minden bordája hegylanc módjára emelkedett ki az oldalán. De hiába. Csak táncolt tovább a trón lépcsője előtt.

- Megpróbáltam, felséges királyom. Hiába, nem tudom abbahagyni. Most már egy álló hete táncolok. Nem aludtam, alig ettem. Egy kis galagonyalevelet, miegymást. Azért jöttem, hogy tanácsodat kérjem.

- Hm, hm, nagyon érdekes - mondta a király s félretolta koronáját, hogy fejét megvakarhassa.

- Nagyon érdekes - mondták az udvari emberek, s ők is a fejüket vakargatták.

- Milyen érzés ez? - kérdezte a király.

- Furcsa - mondta a Vörös Tehén. - De azért - s itt megállt, mintha szavait válogatná - van benne valami kellemes. Mintha nevetés szaladgálna föl s le a testemben.

- Rendkívüli dolog - mondta a király, s állat tenyerébe támasztva bámult a Vörös Tehénre, úgy gondolkozott, hogy mit is kellene csinálni.

Hirtelen talpra ugrott, s azt mondta:

- Uramisten!

- Mi az?! - kiáltottak fel az udvari emberek.

- Ej, hát nem látjátok? - mondta a király, s izgatottságában elejtette uralkodói pálcáját. - Micsoda hülye voltam, hogy előbb nem vettem észre! S hát még ti milyen hülyék voltatok - fordult dühösen az udvari emberekhez. - Hát nem látjátok, hogy egy hulló csillag akadt fenn a szarván?

- Csakugyan! - kiáltottak fel az udvari emberek, s most egyszerre valamennyien meglátták a csillagot. Ahogy odanéztek, úgy tetszett nekik, mintha a csillag fényesebben kezdene ragyogni.

- Hát ez a baj! - mondta a király. - Tépjétek le azt a csillagot, hogy ez az - izé - hölgy abba tudja hagyni a táncot, s megreggelizhessék. Ez a csillag táncoltat téged - fordult a Vörös Tehénhez. - No, rajta!

Azzal intett a legfőbb udvari embernek, aki tisztességtudóan meghajolt a Vörös Tehén előtt, s elkezdte cibálni a csillagot. Hanem az sehogy se akart lejönni. A legfőbb udvari emberbe egymás után belekapaszkodtak a többiek, úgyhogy végül hosszú láncot formáltak, mindegyik a derekát fogta annak, aki előtte állt, s olyan kötélhúzás-féle kezdődött az udvari emberek meg a csillag között.

- Vigyázzatok a fejemre! - könyörgött a Vörös Tehén.

- Húzzátok erősebben! - ordított a király.

Erősebben húzták. Addig húzták, míg az arcuk olyan vörös nem lett, mint a málna. Addig

húzták, hogy végül már nem bírták tovább, s hanyatt estek egyik a másikára.

A csillag nem mozdult. Keményen állta helyét a tehén szarván.

- Ej, ej, ej! - mondta a király. - Titkár, nézd meg a lexikont, mi van benne csillagos szarvú tehenekről.

A titkár letérdelt, és kotorászni kezdett a trón alatt. Aztán előbújt, s kihúzott egy nagy zöld könyvet, amelyet mindig ott tartottak arra az esetre, ha a király meg akart tudni valamit.

Lapozgatott a lexikonban.

- Nincs itt semmi, felséges királyom, csak a Holdat Átugró Tehén története, azt pedig ismeri felséged.

A király az állat dörzsölgette, mert így könnyebben esett neki a gondolkozás.

Bosszúsán sóhajtott fel, ránézett a Vörös Tehénre.

- Csak annyit mondhatok - szólalt meg -, hogy legjobb volna, ha te is megpróbálnád.

- Mit próbálnék meg? - kérdezte a Vörös Tehén.

- Átugrani a holdat. Hátha segít. Mindenesetre érdemes megpróbálni.

- Hogy én?... - kérdezte sértődött arccal a Vörös Tehén.

- Te hát, ki más? - mondta türelmetlenül a király. Szeretett volna már a borbélynál lenni.

- Kérem, felség - mondta a Vörös Tehén -, ne feledje, hogy én illedelmes, tiszteletreméltó állat vagyok, s gyermekkoromban úgy tanultam, hogy az ugrás nem úri hölgyhöz illő dolog.

A király felállt, s megfenyegette uralkodói pálcájával.

- A tanácsomért jöttél ide - mondotta -, a tanácsot megkaptad. Örök életedre táncolni akarsz? Örök életedre éhezni akarsz? Soha többet nem akarsz aludni?

A Vörös Tehénnek eszébe jutott a pitypang zamatos, édes íze. Eszébe jutott a rét füve, s hogy milyen puha fekvés esik azon. Eszébe jutottak fáradt, ugrándozó lábai, s hogy milyen jó volna, ha ezek megpihenhetnének. S azt gondolta magában: talán most az egyszer nem számítana, s a királyon kívül senkinek sem kell tudni a dolgról.

- Mit gondol felséged, milyen magasan van a hold? - kérdezte fennhangon tánc közben.

A király felnézett a holdra.

- Azt hiszem, legalább egy mérföldnyire - mondotta.

A Vörös Tehén rábólintott. Annyit gondolt ő is. Egy pillanatig tűnődött még, aztán elhatározta magát.

- Sose hittem volna, hogy ennyire jussak, felség. Hogy ugornom kelljen, s méghozzá a holdat ugorjam át. Na de megpróbálom - mondta, és kecses pukedlit csinált a trón előtt.

- Jól van - mondta kedvesen a király, mert látta, hogy így mégis idejében jut el a borbélyhoz. - Gyere utánam!

Elindult a kert felé, s a Vörös Tehén meg az udvari emberek utána.

- No most - mondta a király, amikor kiértek a nyílt mezőre -, amint a sípomba fújok, ugorj!

Lajbija zsebéből elővett egy nagy aranysípot, s halkán beléfújta, hogy lássa, nincs-e por benne.

A Vörös Tehén vigyázzállásba táncolt.

- Na most - egy! - mondta a király. - Kettő! Három! - Azzal belefűjt a sípba.

A Vörös Tehén teleszívta mellét levegővel, iszonyú nagyot ugrott, s a föld süllyedni kezdett körülötte. Látta, hogy a király meg az udvari emberek egyre kisebbek lesznek, s végre egészen eltűnnek a mélységben. Ő maga repült az ég felé, a csillagok nagy aranytányérok módjára forogtak körülötte, s egyszerre csak vakító fénnel hulltak rá a hold hideg sugarai. Behunyta szemét, amíg a hold fölött elhaladt, s amikor a kápráztató csillogás elmaradt mögötte, s feje ismét a föld felé fordult, érezte, hogy a csillag lecsúszik a szarváról. Nagyot lódult, s tovagördült az égen. Úgy rémlett neki, hogy amikor a sötétségben eltűnt, zenészó zendült belőle, s visszhangzott a levegőben.

A következő pillanatban a Vörös Tehén ismét földet ért. Meglepetve látta, hogy nem a király kertjében van, hanem a maga pitypangos rétjén.

S a táncot abbahagyta! Lába olyan merev volt, mintha kőből lett volna, s oly méltóságosan járt, mint akármelyik tiszteleltre méltó tehén. Nyugodtan, derűsen ballagott át a réten, leharapdálva az aranycsákós katonák fejét, s aztán köszöntötte a Vörös Borjút.

- Jaj de örülök, hogy visszajöttél - mondta a Vörös Borjú. - Olyan elhagyatott voltam.

A Vörös Tehén megcsókolta, s legelészni kezdett. Egy hét óta most evett először jóízűen. Ezredszámba fogyasztotta a katonáit, amíg végre jóllakott. Akkor aztán jobban kezdte érezni magát. Nemsokára éppen úgy folyt az élete, mint azelőtt.

Eleinte nagy gyönyörűsége telt csendes, rendes szokásaiban; örült, hogy tánc nélkül eheti meg a reggelijét, éjjel pedig lefekhetik a fűbe aludni ahelyett, hogy reggelig hajbókolna a holdvilágnak.

De kis idő múlva nyugtalannak, elégedetlennek érezte magát. Hiszen szép, szép a pitypangos rét meg a Vörös Borjú, de valami mást szeretett volna, s el nem tudta gondolni, mi az a más. Végre is rájött, hogy a csillag hiányzik neki. Annyira megszokta a táncot s azt a boldog érzést, amit a csillagnak köszönhetett, hogy szerette volna újra eljárni a felföldi ugrálóst s ismét szarván tudni a csillagot. Szomorkodott, elvesztette az étvágyát, minden semmiségért felfortyant. Gyakran sírva fakadt, minden igaz ok nélkül. Egyszer aztán eljött édesanyámhoz, elmondta neki a történetet, s tanácsát kérte.

- Uramisten! - kiáltott fel anyám. - Csak nem gondolod, hogy az égből csak ez az egy csillag hullott le! Úgy hallottam, millió meg millió esik le minden éjjel. Csakhogy persze egyik ide esik, másik oda. Nem hiszem, hogy ugyanarra a rétre egy életen belül két csillag hulljon le.

- Akkor hát azt gondolod, hogy ha vándorolnék egy kicsit... - szólalt meg a Vörös Tehén, s boldog, mohó tekintet költözött a szemébe.

- A te helyedben - mondta édesanyám - elmennék, és keresnék egy másik csillagot.

- El is megyek - mondta örvendezve a Vörös Tehén -, el bizony!

Mary Poppins elhallgatott.

- Hát azt hiszem, ezért járta most végig a Cseresznyefa utcát - szólalt meg csöndesen Jane.

- Az ám - suttozta Michael -, a csillagját kereste.

Mary Poppins összerezzen. Szeméből eltűnt az elmélyedő pillantás, testéből a merevség.

- Jössz le mindjárt az ablakból! - szólt rá nyersen Michaelra. - Meggyújtom a lámpát. - Azzal kisietett a lépcsőházba, és felkattantotta a villanyt.

- Michael! - suttogta óvatosan Jane. Nézz csak ki, ott van-e még a tehén!

Michael gyorsan kipillantott a növekvő sötétségbe.

- Siess! - mondta Jane. - Mary mindjárt visszajön. Látod?

- Ne-e-em - mondta Michael kibámulva. - Nyomát se látom, elment.

- Remélem, megtalálja! - mondta Jane, s a Vörös Tehénre gondolt, mely végigjárja a világot, s egy csillagot keres, hogy a szarvára tűzze.

- Remélem én is - mondta Michael, s lehúzta a rolettát, mert hallotta a visszatérő Mary lépéseit...

VI. A ROSSZ KEDD

Nem sokkal ezután történt, hogy Michael egy reggel valami furcsa érzéssel ébredt föl. Mihelyt a szemét kinyitotta, tudta már, hogy valami baj van, csak abban nem volt egészen bizonyos, hogy mi a baj.

- Milyen nap van ma, Mary? - kérdezte, amint a takarót ledobta magáról.

- Kedd - mondta Mary. - Menj, és ereszd meg a fürdődet. Siess hát! - tette hozzá, mert Michael nem mozdult.

Másik oldalára fordult, megint fejére húzta a takarót, s még erősebben elfogta az a furcsa érzés.

- Mit mondtam? - szólt Mary azon a hideg, tiszta hangon, amely mindig arra figyelmeztette a gyerekeket, hogy baj lesz.

- Nem megyek - mondta Michael, és hangja fojtottan hallatszott a takaró alól.

Mary lerántotta róla a takarót, és erősen ránézett.

- Nem megyek.

Kíváncsian várta, mitévő lesz most Mary, s meglepetve látta, hogy szó nélkül bemegy a fürdőszobába, s maga fordítja meg a csapot. Amikor kijött onnét, Michael fogta a törülközőjét, és lassan bement. Először történt életében, hogy egészen egyedül fürdött. Ebből már tudta, hogy Mary haragszik rá, s csak azért sem mosta meg a füle tövét.

- Kieresszem a vizet? - kérdezte tőle telhető nyers hangon.

Semmi válasz.

- Eh, bánom is én! - mondta Michael, s az a forró, nehéz dolog, ami benne volt, mind nagyobbra dagadt. - Azért se bánom!

Aztán felöltözött, s legjobb ruháját vette föl, pedig tudta, hogy az csak vasárnapra való. Aztán lement a földszintre, s a lépcsőn végigrugdalta a korlát rúdrait - tudta, hogy ezt nem szabad, mert az egész háznépét fölébreszti. Összetalálkozott Ellennel, a szobalánnyal, s amint elment mellette a lépcsőn, kiütötte kezéből a forróvizet kanocsót.

- Jaj de ügyetlen vagy! - mondta Ellen, amikor lehajolt, hogy feltörölgesse a vizet. - Ez az apus borotválkozóvize.

- Készakarva tettem - mondta Michael nyugodtan.

- Készakarva? Készakarva? No, hát akkor igazi komisz kölyök vagy, s meg is mondom a mamádnak.

- Csak tessék - mondta Michael, és lement a lépcsőn.

Hát így kezdődött. Egész álló nap nem szakadt vége a rosszkodásnak. Az a forró, nehéz érzés a belsejében kényszerítette, hogy szörnyű dolgokat kövessen el; mihelyt elkövette, remekül érezte magát, és újabb gonosztetteken törte a fejét.

A konyhában Brill néni, a szakácsné kalácsot gyúrt.

- Nem, nem, Michael úrfi, nem szabad kikaparni a tepsit - mondotta -, még nem üres.

Michael nekieresztette a lábát, s jó erősen belerúgott Brill néni lábikrájába, de úgy, hogy

leejtette a gyúrófát, s hangosan felsikoltott.

- Megrúgtad Brill nénit? Azt a drága Brill nénit? Szégyellem magamat miattad - mondta a mamája néhány perccel utóbb, amikor Brill néni az egész históriát elbeszélte neki. - Tüstént kérj bocsánatot. Mondd, hogy nagyon sajnálsz, amit tettél.

- De én nem sajnálok, örülök, hogy megrúgtam. Úgyis olyan vastag a lába - mondotta, s mielőtt még elcsíphették volna, a tornác lépcsőjén lerohant a kertbe.

Itt készakarva belebotlott Robertson Aybe, aki az igazak álmát aludta a sziklakert legszebb ültetvényein, s erősen megharagudott, amiért fölébresztették.

- Megmondom apusnak - mondta fenyegető hangon.

- Én pedig megmondom neki, hogy maga ma reggel nem tisztította ki a cipőket - mondta Michael, s egy kicsit maga is elcsudálkozott saját magán. Jane meg ő mindig védelmezni szokták Robertson Ayt, mert szerették, és sajnálták volna, ha elküldik.

De nem soká csodálkozott, mert máris azon kezdte törni a fejét, hogy most mihez fogjon. Szempillantás alatt ki is eszelt valamit.

A kerítés rúdjai közt megpillantotta Lark kisasszony Peti kutyáját, amint kényesen szagolgatta a szomszéd kert fűvét, s kiválogatta a legfinomabb szálakat. Halkan odaszólt Petinek, s zsebéből egy kis kétszersültet adott neki. Amíg Peti a kétszersültet rágta, egy darab spárgával odakötötte farkát a kerítéshez. Azzal elfutott. Még fülében csengett Lark kisasszony haragos, sértődött sikongatása, s a teste majd szétpattant annak a benne lappangó valaminek izgató súlyától.

Apus dolgozószobájának ajtaja nyitva volt, mert Ellen éppen a könyveket porolta le. Így hát Michael itt is elkövetett valami tilos dolgot. Bement, leült apus íróasztalához, s apus tollával firkálni kezdett az itatósra. Egyszerre csak beleütötte könyökét a tintatartóba, felfordította, s a szék, az asztal, a töltőtoll és Michael legjobb ruhája tele lett nagy, szétfolyó kék tintafoltokkal. Szörnyű látvány volt, s Michael félni kezdett, hogy mi lesz ebből. De mégse bánta, ami történt, egyáltalán nem sajnált semmit.

- Bizonyosan beteg ez a gyerek - mondta Banks mama, amikor Ellen, aki hirtelen visszajött, s ott kapta Michaelt, beszámolt neki a fia legfrissebb kalandjáról. - Michael, most tüstént beveszed a csukamájolajat.

- Nem vagyok én beteg. Egészségesebb vagyok, mint te - mondta nyersen Michael.

- Hát akkor egyszerűen rossz vagy - mondta anyus. - S meg is büntetlek.

Öt perccel később Michael bizony ott állt tintafoltos ruhájában a gyerekszoba sarkában, arccal a fal felé fordulva.

Jane megpróbált beszélni vele, amikor Mary nem nézett oda, de Michael nem válaszolt, s kinyújtotta rá a nyelvét. Amikor John és Barbara, a padlón mászkálva, belekapaszkodtak a cipőjébe, s nagyot kacagtak örömben, még el is rúgta őket magától. És egész idő alatt élvezte a rosszaságát, úgy ölelte magához, mint valami jó barátot, s nem törődött semmivel.

- Utálok jónak lenni - mondta magában hangosan, amint Mary, Jane meg a gyermekkocsi után cammogott délutáni sétájukon a parkban.

- Ne csatangolj el - mondta Mary, amikor hátranézett rá.

De Michael azután is elcsatangolt tőlük, s cipője oldalát végighúzta a kövezeten, hogy a bőrt összekarcolja.

Mary egyszerre csak megfordult, s szembeállt vele, fél kezével a gyerekkocsit fogva.

- Te - szólalt meg -, te ma bal lábbal keltél föl az ágyból.

- Hát aztán! - mondta Michael. - A bal lábam éppen olyan jó, mint a jobb.

- Mind a kettő lehet rossz láb - mondta Mary.

- De nekem mind a kettő jó.

- Mégiscsak bal lábbal keltél föl - mondta bosszúsan Mary.

- De hát ha a bal lábam is jó, a jobb lábam is jó; nem mindegy, hogy melyikkel keltem föl?

- Ma reggel mind a kettő rossz volt!

- De ha nekem a bal is jó, a jobb is jó! - okoskodott Michael.

- Ha még egy szót szólsz - ezt olyan különös, fenyegető hangon mondta Mary, hogy még Michael is megborzongott tőle -, ha még egy szót szólsz...

Nem mondta meg, hogy mit csinál akkor, de Michael gyorsabban kezdett lépkedni.

- Vigyázz magadra, Michael - súgta oda neki Jane.

- Fogd be a szád - mondta Michael, de olyan halkán, hogy Mary nem hallhatta.

- Tessék előremenni - mondta Mary. - Nem engedem tovább, hogy a hátam mögött kószálj. Csak előre, egykettő! - Azzal maga elé lökte. - Nézd csak - folytatta -, ott valami fényes dolog csillog előttünk az úton. Légy szíves, eredj oda, vedd föl, s hozd ide nekem. Úgy látszik, valaki elvesztette itt a koronáját.

Michael akaratlanul is kénytelen volt arra nézni, amerre Mary mutatott. Az ám, csakugyan hevert valami csillogó dolog az úton. Innen messziről nagyon érdekesnek látszott, és sziporkázó sugarai mintha integettek volna neki. Megindult, egy kicsit lóbálva magát, lassan ment, s úgy tett, mintha nem is volna kíváncsi erre a fényes holmira.

Odaért, lehajolt érte, és fölvette. Kicsi, kerek skatulyaféle volt, üvegfedéllel, s az üvegre egy nyíl volt festve. A belsejében, amikor a skatulyát megmozdította, egy betűkkel borított, kerek lemez kezdett csöndesen himbálódzni.

Jane odaszaladt, s nézegette Michael vállán keresztül.

- Mi ez, Michael? - kérdezte.

- Nem mondom meg - felelte Michael, ámbár akarva sem tudta volna megmondani.

- Mi ez, Mary? - kérdezte Jane, amikor a gyerekkocsi odaért melléjük. Mary kivette Michael kezéből a kis skatulyát.

- Ez az enyém - mondta irigyen Michael.

- Nem, az enyém - mondta Mary -, én láttam meg először.

- De én vettem föl. - Megpróbálta kitépni a kezéből, de Mary úgy nézett rá, hogy gyorsan leeresztette a kezét.

Mary előre meg hátra forgatta a kerek holmit, s a napsütésben a lemez meg a betűk bolondul kezdtek futkosni a skatulyában.

- Mire való ez? - kérdezte Jane.

- Hogy körüljárjuk vele a világot - mondta Mary Poppins.

- Ugyan?! - kiáltott fel Michael. - A világot hajón vagy repülőgépen lehet körüljárni. Én csak tudom! Ez a skatulya ugyan nem visz el senkit a világ körül.

- Igazán nem? - mondta Mary, s valami különös „jobban-tudom-én-mint-te” kifejezés telepedett az arcára. - No várj csak!

Azzal kezébe fogta az iránytűt, a park bejárata felé fordult, s kimondta ezt a szót:

- Észak!

A betűk szédítő táncban siklottak el a nyíl körül. Hirtelen iszonyú hideg lett, s olyan jeges szél kezdett fújni, hogy Jane és Michael behunyta a szemét. Amikor kinyitották, a park egészen eltűnt, egy szál fa, egy zöldre festett pad, egy aszfaltos út sem látszott. Ehelyett nagy, kékes jégsziklakkal voltak körülvéve, s lábuk alatt keményre fagyott hó takarta a földet.

- Ó, ó! - kiáltott fel Jane, megborzongva a hidegtől és a meglepetéstől, s szaladt, hogy a gyerekkocsi takaróját ráhúzza az ikrekre. - Mi történt velünk?

Mary Poppins sokatmondó pillantást vetett Michaelra. De felelni már nem ért rá, mert ebben a pillanatban az egyik jégzikla odvából kilépett egy eszkimó: kerek, barna arcát fehér prémsapka vette körül, a vállán hosszú, fehér prémbunda volt.

- Üdvözöllek az Északi-sarkon, Mary Poppins és barátai! - mondta széles, vendégszerető mosollyal az eszkimó. Aztán előbbre jött, s köszöntésül sorba mindegyiküknek orrához oda-dörzsölte az orrát. Most egy eszkimó asszonyság lépett ki az odúból, karján főkabórbe burkolt eszkimó gyerekekkel.

- Nini, Mary, nahát, ez nagyszerű! - kiáltott fel, s ő is sorra elvégezte az orrdörzsölést. - Hanem ti fázhattok ám - mondta aztán, s meglepetve nézett vékony ruhájukra. - Hadd hozzak nektek prémes kabátokat. Éppen most nyúztunk meg egypár jegesmedvét. Akartok-e egy kis forró bálnaszírlevest?

- Sajnos, nem maradhatunk soká - felelte gyorsan Mary. - Körüljárjuk a világot, csak benéztünk hozzátok egy pillanatra, de azért nagyon köszönjük. Talán majd máskor.

Azzal egy kis kézmozdulatot tett, elforgatta az iránytűt, s azt mondta:

- Dél!

Jane-nek és Michaelnak úgy tetszett, mintha az egész világ, akárcsak az iránytű, körben forogna, ők pedig a kör közepén állnának, mint amikor a ringlispíles különös kegyből beviszi az embert a ringlispil gépezetébe.

Ahogy a világ forgott körülöttük, érezték, hogy egyre melegebb lesz, s amikor lelassúdott és megállt, egyszerre csak ott álltak egy pálmaliget mellett.

Ragyogóan sütött a nap, s köröskörül mindenfelé aranyos-ezüstös homok, amely úgy égette a lábukat, mint a tűz.

A pálmafák alatt egy férfi meg egy asszony ült, szénfekete volt mind a kettő, s igen kevés ruhát viselt. Ehelyett annál több üvegyöngy lógott rajtuk - egy része a fejük körül, nagy tollkoszorúk alatt, más része a fülükben, egy vagy kettő az orrukban. Üvegyöngy füzér volt a nyakuk körül, s abból készült az öv is, amit a derekukon hordtak. A szerecsen asszonyság ölében egy meztelen pici szerecsen fióka ült. Amíg az anyja beszélt, rámosolygott a gyerekekre.

- Régóta vártalak már, Mary Poppins - mondta barátságos arccal az asszonyság. - Most tüstént hozd be ezeket a gyerekeket a házikómba, hadd adjak nekik egy szelet görögdinnyét.

Jesszuskám, milyen fehér gyerekek ezek! Rájuk férne egy kis fekete suviksz. No gyertek! Isten hozott benneteket!

Hangosan nevetett örömeiben, aztán fölállt, s vezetni kezdte őket egy pálmafából készült kis kunyhó felé.

Jane és Michael már-már mentek is utána, de Mary visszatartotta őket.

- Sajnos, nem maradhatunk itt. Tudod, csak úgy benéztünk erre jártunkban. Körül kell utaznunk a világot - magyarázta a két szerezsennek, akik égnék emelték karjukat meglepetésükben.

- Nagy utazás az, Mary Poppins - mondta a férfi, s mosolyogva dörzsölgette hatalmas bunkósbotja végét az arcához, miközben villogó fekete szemével Maryt nézte.

- A világot körülutazni! Bizony, akkor sietnetek kell - mondta a felesége. Újra felkacagott, mintha az egész élet csupa mulatság volna, s még hallatszott a kacagása, amikor Mary Poppins elfordította az iránytűt, s erős, kemény hangon azt mondta:

- Kelet!

A világ ismét forogni kezdett, s egyszerre - a bámuló gyerekek úgy érezték, hogy alig néhány másodperc telt el - eltűntek a pálmafák, s mire a forgó mozgás megszűnt, egy utcán találták magukat, amelynek szélén furcsa alakú, icipici házak álltak. Ezek a házak mintha papírból készültek volna, s felkunkorodó tetejük tele volt aggatva apró csengettyűkkel, amik kedvesen csilingeltek a szélben. A házak fölé virágzó mandula- és szilvafák ágai borultak, s a kis utcán különös, virágos ruhájú emberek sétálgattak szép nyugodtan. Kedves, békességes kép volt.

- Azt hiszem, Kínában vagyunk - súgta oda Jane Michaelnak. - Az ám, bizonyosan ott - folytatta, amikor az egyik papírházikó ajtaja kinyílt, s kilépett rajta egy ősz öregember. Furcsán volt öltözve, merev aranybrokátból készült kimonóba meg selyemnadrágba, amelyet bokájánál aranyperccel fogott össze. Cipője orra kecsesen fölfelé kunkorodott, fejről hosszú szürke copf lógott szinte a lába ináig, bajusza pedig majdnem a derekáig ért le.

Az öregúr, amikor Mary Poppinst meg a gyerekeket meglátta, olyan mélyen meghajolt, hogy feje a földet érte.

Jane és Michael meglepetten látták, hogy Mary Poppins ugyanígy hajol meg, s a kalapját díszítő százszor szépek a földet söprik.

- Micsoda nevetlenség ez?! - sziszegte Mary Poppins, miközben szokatlan helyzetéből fölpillantott a gyerekekre. Oly haragosan mondta ezt, hogy ők is jónak látták meghajolni, s még az ikrek homloka is a gyerekkocsi szélét verte.

Az öregember ünnepélyesen kiegyenesedett és megszólalt:

- Tiszteletre méltó Mary, a Poppinsok házából - mondotta -, kegyeskedjél méltatlan hajlékomra sugározni erényes arculatod fényét. S könyörgök neked, vezesd e háznak hitvány tűzhelyéhez a többi tiszteletreméltó utasokat is. - Ismét meghajolt, s kezével a ház felé intett.

Jane és Michael sohase hallott ilyen furcsa és szép beszédet, s erősen elcsodálkozott. De még nagyobb volt a csodálkozásuk, amikor Mary Poppins ugyanily szertartásosan válaszolt a meghívásra.

- Kegyelmes uram - szólalt meg -, legalábbvaló ismerőseid mély sajnálkozással kénytelenek visszautasítani királyi bőkezűségű meghívásodat. A bárány nem válik meg kelletlenebbül a juhtól, a madárfióka a fészektől, mint ahogy mi távozzunk ragyogó színed elől. Ámde, nemes és tisztesen ragyogó uram, mi most éppen bejárjuk az egész világot, és fájdalom, csak egy

rövid pillanatra látogathattunk el tiszteletreméltó városodba. Engedd meg tehát, hogy méltatlan személyünk minden további szertartás nélkül eltávozzék közeledből.

A mandarin - mert hát az volt - meghajtotta fejét, s újabb hosszadalmas hajlongásra készült, de Mary Poppins gyorsan továbbfordította az iránytűt.

- Nyugat! - mondta keményen.

Forgott a világ: Jane és Michael egészen beleszédült. Amikor ismét megállt, Maryvel együtt nagy fenyőerdőkön keresztül siettek egy tisztás felé, ahol sátrak álltak egy nagy tűz körül. A tűz fényében sötét alakok mozogtak: fejükön tollkoszorú, testükön kötényforma ruha, lábukon dāmavad bőrből készült rojtos nadrág. A legmagasabbik kilépett a többi közül, s sietve megindult Mary meg a gyerekek felé.

- Reggeli-Csillag-Mary - mondotta -, üdv! - Azzal fölébe hajolt, s homlokához érintette a homlokát. Aztán a négy gyerek felé fordult, s ugyanígy köszöntötte őket.

- Vigyomom vár benneteket - mondta komoly, barátságos hangon. - Éppen rénszarvast sütünk vacsorára.

- Ó, Déli Nap, nagyfőnök - mondta Mary Poppins -, csak éppen lekukkantottam hozzátok, úgyszólván búcsúzni jöttünk. Körüljártuk a világot, s ez az utolsó állomásunk.

- Igazán? - kérdezte érdeklődő arccal a főnök. - Magam is sokszor gondoltam ilyesmire. De bizonyosan eltölthettek nálunk egy kis időt, ha csak annyit is, amíg ez a fiatalember (Michael felé bólintott) összeméri erejét dédösunokámmal, Gyors Szélvésszel! - S a főnök tapsolt egyet.

- Hi-hó-hé! - kiáltotta hangosan, s valamelyik sátorból egy kis indián fiú szaladt feléjük. Gyorsan odalépett Michaelhoz, és meglegyintette a vállát.

- Te kaptad az utolsót! - mondotta, s nekiiramodott, mint a nyúl.

Ez már sok volt Michaelnak. Egy ugrással utána eredt, Jane meg a nyomukban. Futottak mind a hárman a fák között kanyarogva, újra meg újra körülszaladtak egy nagy fenyőfát, ahogy Gyors Szélvész vezette őket, aki egyre csak nevetett, és sehogy sem akart hurokra kerülni. Jane elmaradt, elismerte, hogy legyőzték, de Michael nekibúsultan, fogát csikorgatva, visítva futott Gyors Szélvész után, mert sehogy sem akarta eltérni, hogy egy indián fiú gyorsabb legyen nála:

- Megfoglak! - kiáltotta, s minden erejét megfeszítette, hogy még gyorsabban szaladjon.

- Mit csinálsz? - kérdezte gúnyos hangon Mary.

Michael visszanezett rá, s hirtelen megállt. Aztán újra üldözőbe akarta venni Gyors Szélvést, de nagy meglepetésére színét sem látta. A főnöknek sem, a sátraknak sem, a tűznek sem. Még csak egy árva fenyőfát sem látott. Nem látott egyebet, csak egy kerti padot meg Jane-t meg az ikreket és Mary Poppinst, ahogy ott állt a park közepén.

- Mit futkosol a pad körül, mintha megbolondultál volna? Azt hittem, egy napra eleget rosszalkodtál már. Gyerünk tovább! - mondta Mary.

- Az egész világot körüljártuk, s egy perc alatt visszajöttünk; milyen csodálatos egy skatulya ez! - mondta boldogan Jane.

- Add ide az iránytűmet! - követelte Michael nyers hangon.

- Ez az én iránytűm - mondta Mary, és zsebre dugta.

Michael úgy nézett rá, mintha meg akarná gyilkolni, s az érzése csakugyan hasonlított a nézéséhez. De hát csak vállat vont, megindult a többiek előtt, s egy szót sem szólt senkihez.

- Akármikor le tudnám győzni azt a fiút - bizonygatta magában, amikor belépett a tizenhetes szám kapuján, s fölment az emeletre...

Az az égető súly még mindig nyomta a belsejét. Az iránytűs kaland után mintha még rosszabbra fordult volna a dolog, s estefelé egyre utálatosabban kezdett viselkedni. Megcsipkedte az ikreket, s ha felsikoltottak, színlelt gyöngédséggel kérdezte:

- No mi baj, kedveskéim?

De Mary Poppinst nem lehetett megcsalni.

- Te ma vesztedet érzed - szólt sokatmondó hangon. De Michaelban úgy égett az a valami, hogy ezzel sem törődött. Csak vállat vont, s meghúzta Jane haját. Aztán odament az asztalhoz, s felfordította a tejes poharat.

- Most aztán elég - mondta Mary Poppins -, sose láttam ilyen elszánt rosszaságot. - Soha, világeletemben, annyi szent. Most eredj! Bújj az ágyba, és szó se legyen! - Michael még sohasem látta Maryt ilyen félelmesnek.

De még ezzel se törődött.

Bement a gyerekhálószobába, és levetkőzött. Nem, nem törődik ő semmivel. Ha rossz, hát rossz, s csak vigyázzanak, mert lesz még rosszabb is! Nem törődik semmivel. Utál mindenkit. Ha nem ügyelnek rá, megszökik, s beáll egy cirkuszba. No tessék! Lepattant egy gomb. Annál jobb - azzal is kevesebbet kell reggel begombolni. Még egy! Az még jobb! Nem bánja, akármi történik is. Úgy fekszik le, hogy nem keféli meg a haját, és nem mos száját - imádkozni pedig egyáltalán nem fog.

Már éppen ágyba akart bújni, fél lába benne is volt, amikor észrevette, hogy az iránytű ott hever a fiókos szekrény tetején.

Lassan visszahúzta a lábát, s lábujjhegyen keresztültepett a szobán. Tudta már, hogy mit csinál. Fogja az iránytűt, megforgatja, s körüljárja a világot. Nem találják meg soha. Úgy kell nekik! Nesztelenül fölemelt egy széket, s odatette a fiókos szekrény mellé. Aztán fölmászott rá, s kezébe fogta az iránytűt.

Megforgatta.

- Észak, dél, kelet, nyugat! - mondta nagy sebesen, hogy messze járjon, mire valaki be találna lépni a szobába.

Megriadt, mert neszt hallott a szék háta mögül, s büntudatosan fordult hátra, abban a hitben, hogy Mary Poppinst pillantja meg. De helyette négy óriási alakot látott, akik mind fenyegetően néztek le rá: ott volt az eszkimó egy dárdával, a szerecsen asszonyság az ura hatalmas bunkósbotjával, a mandarin nagy görbe karddal s a vörös bőrű indián egy tomahawkkal. A szoba négy sarkából rohantak felé, fegyverüket fejük fölé emelve, s nem vágtak olyan kedves, barátságos arcot, mint délután, hanem csak úgy sugárzott belőlük a fenyegetés meg a bosszúvágy. Már szinte ott álltak fölötte, s nagy, félelmes, haragos arcuk mind közelebből meredt rá. Arcán érezte forró leheletüket, s látta, hogy a fegyver megremeget a kezükben.

Felkiáltott, és leejtette az iránytűt.

- Mary, Mary, segítség, segítség! - sikoltotta, s erősen behunyta a szemét.

Érezte, hogy valami puha, meleg dolog burkolja be. Mi lehetett vajon? Az eszkimó prém-bundája, a mandarin köpenye, a vörös bőrű indián dämvdör köténye vagy a szerecsen asszonyság tollai? Melyik fogta meg? Ó, bárcsak jó lett volna, bárcsak jó lett volna!

- Mary! - mondta siránkozva, amikor úgy érezte, hogy viszik a levegőben, s leteszik egy még puhább valamibe.

- Ó, édes, drága Mary!

- Jó, jó, hála istennek, nem vagyok süket, nem kell úgy kiabálni - hallotta Mary nyugodt hangját.

Fél szemét kinyitotta. Nyoma sem látszott az iránytű négy óriási alakjának. Kinyitotta másik szemét is, hogy egészen bizonyos legyen a dologban. Csakugyan, hírük-poruk sem maradt. Felült. Körülnézett a szobában. Nem volt ott semmi.

Aztán észrevette, hogy az a puha dolog, ami beburkolta, tulajdon takarója; az a másik puha dolog pedig, amin fekszik, tulajdon ágya. S az a nehéz, égő dolog, ami belülről egész nap nyomta, elolvadt, eltűnt. Nyugodtnak, boldognak érezte magát, s olyan kedve támadt, hogy szeretett volna születésnap ajándékot adni mindenkinek, akit ismert.

- Mi történt? - kérdezte mohón Marytól.

- Megmondtam neked, hogy az az én iránytűm, ugye? Légy szíves, és ezentúl ne nyúlj az én holmimhoz - mondta Mary, azzal fölvette az iránytűt, és zsebre dugta. Aztán elkezdte összehajtogatni a ruhát, amit Michael a földre hajigált.

- Akarja, hogy én hajtogassam össze? - kérdezte Michael.

- Nem, köszönöm.

Látta, amint Mary kimegy a szomszéd szobába, aztán visszajön, s valami meleget hoz a kezében. Egy csésze tej volt. Michael felszürcsölte, minden cseppet megforgatott a szájában, hogy minél tovább tartson, s Mary ott maradjon mellette.

Ott is állt Mary, s egy árva szó nélkül figyelte a tej lassú fogyatkozását. Michael érezte ropogásra vasalt fehér kötényének illatát s azt a finom pirítóskenyér-szagot, ami mindig olyan gyönyörűségesen lebegett Mary körül. De akárhogy igyekezett is, a tej mégsem tarthatott örökké - sajnálkozó sóhajtással adta vissza Marynek az üres csészét, s bebújt a takaró alá. Azt gondolta magában, hogy sohasem érezte még ilyen kellemesnek az ágyát. Elgondolta azt is, hogy milyen jó melegen fekszik, milyen boldognak érzi magát, s micsoda szerencse, hogy a világra született.

- Hát nem furcsa ez, Mary? - motyogta álmosan. - Olyan rossz voltam, s most olyan jónak érzem magam.

- Hm - mondta Mary, azzal megigazgatta Michael takaróját, s indult elmosogatni a vacsoraedényt...

VII. A MADARAS ASSZONY

- Hátha nem lesz ott - mondta Michael.

- De igenis ott lesz - felelte Jane. - Mindig is ott volt, mióta a világ világ.

Felfelé mentek egy emelkedő utcán - Banks papához készültek látogatóba a Citybe. Mert Banks papa reggel így szólt a feleségéhez:

- Drágám, ha nem esik, Jane és Michael ellátogathatnának ma az irodámba - mármint ha neked is úgy tetszik. Olyasformát érzek, hogy nagyon szeretném, ha valaki elvinne uzsonnázni, s ritkán van részem ilyen vendégségben.

Banks mama azt felelte, hogy majd gondolkozik a dologról.

Jane és Michael egész nap mohón figyelték, de nem látszott rajta, hogy ezen a látogatáson gondolkoznék. Szavaiból ítélve a mosószámlára gondolt, meg Michael új felöltőjére, meg a Flóra néni lakáscímére, meg hogy az a gonosz Jacksonné mért is hívta őt uzsonnára a hónap második csütörtökjére, amikor jól tudta, hogy ezen a napon neki fogorvoshoz kell mennie.

Egyszerre csak, amikor már bizonyosra vették, hogy apus megvendéglése sohasem fog eszébe jutni, váratlanul megszólalt:

- No, gyerekek, mit báméskodtok rám? Öltözzetek, egykettő! A Citybe mentek apussal uzsonnázni. Vagy elfelejtettétek?

Mintha bizony el tudták volna felejteni! Mert hiszen ebben a dologban nemcsak az uzsonna volt fontos. Még fontosabb volt a madaras asszony, aki minden uzsonnánál többet ért.

Hát ezért mentek most nagy izgatottan fölfelé az utcán.

Mary Poppins ott lépkedett közöttük, új kalapját viselte, és igen előkelő volt. Minduntalan megnézte magát valamelyik bolt kirakatüvegében, hogy fején van-e még a kalap, s rózsaszín rózsái nem változtak-e közönséges békavirággá.

Valahányszor megállt, hogy erről meggyőződjék, Jane és Michael felsóhajtott, de szólni nem mertek, nehogy még tovább nézegesse magát a kirakat üvegében, erre-arra forogva, hogy lássa: milyen testtartás illik hozzá legjobban.

De végül is eljutottak a Szent Pál-székesegyházig, amelyet réges-régen épített valami madárnevű ember. Wrennek hívták, ami magyarul ökörszemet jelent. Ezért lakik annyi madár Wren Kristóf uram székesegyháza körül, amely azonkívül Szent Pál székesegyháza is, s ezért tanyázik ott a madaras asszony is.

- Itt van! - kiáltott fel hirtelen Michael, s lábujjhegyen ugrált izgatottságában.

- Ne mutogass rá - mondta Mary, egy utolsó pillantást vetve a rózsaszín rózsákra egy szőnyegesbolt kirakatüvegében.

- Már mondja, már mondja! - kiáltotta Jane, kezét szívére szorítva, hogy ki ne ugorják gyönyörűségében.

És csakugyan mondta. Ott volt a madaras asszony, és mondta a mondókáját.

- Etessétek a madarat, csak két penny minden csomag! Etessétek a madarat, csak két penny minden csomag! Etessétek a madarat, etessétek a madarat, csak két penny minden csomag, csak két penny minden csomag! - Újra meg újra elmondta ugyanezt, magas éneklő hangon, s a

szavai csakugyan úgy hangzottak, mint az ének.

S miközben mondta, kis kenyérmorzsacsomagokat nyújtogatott a járókelők felé.

Körülötte röpködtek, kerengtek, ugráltak, lecsaptak, felszálltak a madarak. Mary Poppins valamennyit verébnek nevezte, mert gögösen kijelentette, hogy neki minden madár egyforma. De Jane és Michael tudták, hogy nem verebek ezek, hanem galambok. Voltak itt sürgő-forgó, fecsegő szürke galambok, olyan nagymama formájúak; barna, durva hangú, nagybácsiforma galambok; zöldes színű, kurrogó ma-nincs-pénzem-képű, apaforma galambok. Az együgyű, aggodalmaskodó, szelíd, kék tubagalambok anyákhoz hasonlítottak. Legalábbis Jane meg Michael ilyeneket gondoltak róluk.

Ott röpködtek a madaras asszony feje körül, amikor a gyerekek odamentek hozzá, aztán, mintha ingerkedni akarnának vele, hirtelen elröppentek, megtelepedtek a székesegyház tetején, kacagtak, félrefordították a fejüket, s úgy tettek, mintha nem ismernék.

Ma Michaelon volt a sor, hogy morzsát vegyen. Legutoljára Jane vásárolt. Michael odalépett a madaras asszonyhoz, s négy félpennyst nyújtott feléje.

- Etessétek a madarat, csak két penny minden csomag! - mondta a madaras asszony, amikor markába nyomott egy csomag morzsát, s eldugta a pénzt széles, fekete szoknyája ráncai közé.

- Miért nincs egypennys csomagja? - kérdezte Michael. - Akkor kettőt vehetnék.

- Etessétek a madarat, csak két penny minden csomag! - mondta a madaras asszony, és Michael tudta, hogy nem jó sokat kérdezgetni tőle. Jane-nel együtt sokszor megpróbálták, de a madaras asszony sohasem tudott egyebet mondani: - Etessétek a madarat, csak két penny minden csomag! - Mint ahogy a kakukk is csak azt tudja mondani: „kakukk”, akármit kérdez is tőle az ember.

Jane, Michael és Mary körbeszórták a morzsát a földön, s egyszerre csak előbb egyenként, aztán kettesével, hármasával, kezdtek leszállni a madarak a székesegyház tetejéről.

- Ó, te kényes - mondta sértődött szippantással Mary, amikor egyik madár fölkapott egy morzsát, s megint kiejtette a csőréből.

De a többi madár lökdösődve, tülekedve, hangoskodva vetette magát az eleségre. A végén nem maradt egy morzsa sem, mert a madárillendőség szabályai szerint semmit sem szabad ott hagyni a tányéron. Amikor már megbizonyosodtak róla, hogy a lakomának vége, a madarak nagy suhogással föl kerekedtek, s körülrepekdték a madaras asszony fejét, a maguk nyelvén utánozva szavait. Egyikük a kalapjára ült, nyilván kalapdísznek. Másik pedig Mary Poppins új kalapját nézte rózsáskertnek, s lecsippentett róla egy szál virágot.

- Te veréb! - kiáltott rá Mary Poppins, s fenyegetően rázta feléje az ernyőjét.

A galamb megsértődve visszarepült a madaras asszonyhoz, s hogy Maryn bosszút álljon, bedugta a rózsaszálat a madaras asszony kalapjának szalagjába.

- Te is inkább szarka lehetnél, az bizony - szólt rá dühösen Mary. Aztán hívta Jane-t és Michaelt.

- Ideje már, hogy menjünk - mondotta, s egy utolsó, haragos pillantást vetett a galambra. Hanem az csak nevetett, csőrével lesimitotta tollait, s hátat fordított neki.

- A viszontlátásra - mondta Michael a madaras asszonynak.

- Etessétek a madarat - felelte az mosolyogva.

- A viszontlátásra - mondta Jane.

- Csak két penny minden csomag! - mondta a madaras asszony, és integetett a kezével.

Aztán közrefogták Maryt, és elindultak.

- Mi történik, ha mindenki elmegy, mint mi? - kérdezte Michael Jane-től.

Nagyon jól tudta, hogy mi történik, de illett ezt megkérdezni Jane-től, mert ezt a történetet igazán ő találta ki.

Így hát Jane elmondta neki, Michael pedig hozzátoldta a történethez, amit ő kifejejtett.

- Este, amikor mindenki lefekszik - kezdte Jane.

- És feljönnek a csillagok - tette hozzá Michael.

- Igen, és még akkor is, ha nem jönnek fel, minden madár leszáll a székesegyház tetejéről, és gondosan végigjárja az egész teret, hogy nem maradt-e morzsa rajta, s így szépen kitakarítják reggelre. Amikor ezt elvégezték...

- Elfelejtetted a fürdőt.

- Igen, persze: megfürödnek, s körmükkel megfésülik a szárnyukat. Akkor aztán háromszor körülrepülik a madaras asszony fejét, és elülnek.

- A vállára ülnek?

- Oda. Meg a kalapjára.

- Meg a táskájára, amiben a csomagok vannak?

- Oda is. És némelyik az ölébe. Akkor a madaras asszony sorba megsimogatja mindegyiknek a fejét, s azt mondja neki, hogy legyen jó madár...

- Madárnyelven?

- Úgy ám! S amikor már mind álmosak, és nem akarnak tovább fennmaradni, kiterjeszti a szoknyáját, mint tyúk-mama a szárnyait, a madarak pedig másznak, másznak, alámásznak. S amikor az utolsó is alámászott, a madaras asszony följük telepszik, halk, kotyogós, kotlós hangokat hallat, s így alszanak a madarak reggelig.

Michael boldogan sóhajtott fel. Szerette ezt a történetet, s bele nem fáradt hallgatásába.

- Ugye, ez igaz? - kérdezte most is, mint mindig.

- Nem - mondta Mary, aki mindig nemet mondott.

- De igaz - mondta Jane, aki mindig tudott mindent.

VIII. CORRY NÉNI

- Kérek két font kolbászt a legjobb disznóhúsból - mondta Mary -, de gyorsan kérem, nagyon sietünk.

A hentes, aki nagy, kék-fehér csíkos kötényt viselt, kövér és barátságos férfiú volt. Azonkívül nagy és vörös, s meglehetősen hasonlított a maga gyártotta kolbászhoz. Ráhajolt a vágótőkére, s bámuló szemmel nézte Mary t. Aztán kedvesen kacsintott Jane-re és Michaelra.

- Sietnek? - szólt Maryhez. - Hát biz az nagy kár. Reméltem, hogy egy kis beszélgetésre nézett be hozzám. Tudja, mi hentesek szeretjük a társaságot. És ritkán van alkalmunk, hogy olyan csinos, kedves, fiatal hölgygel beszélgessünk, mint maga - hirtelen elhallgatott, mert megpillantotta Mary Poppins arcát. A kifejezése félelmetes volt. A hentes szerette volna, ha süllyesztő van a bolt padlója alatt, s abban a szempillantásban elnyeli őt. - No igen - mondta a szokottnál is vörösebbre gyúlt arccal -, hát persze, ha siet... két fontot tetszett mondani? A legjobb disznóhúsból? Azonnal!

És sietve leakasztott egy hosszú szálat abból a sok kolbászból, amivel a bolt mennyezete tele volt aggatva. Levágott vagy háromnegyed métert, karikába csavarta, s belepakolta előbb fehér, aztán barna papírba. Kitolta a csomagot a vágótőke szélére.

- És azonkívül? - kérdezte reménykedve s még mindig pirosan.

- Azonkívül semmit - mondta gögös szippantással Mary. Fogta a kolbászt, gyorsan megfordította a gyerekkocsit, s úgy gurította ki a boltból, hogy a hentes tudta: halálosan megsértette. De mentében egy pillantást vetett a kirakat üvegébe, s megnézte, hogyan tükrözik benne az új cipője. Világosbarna, kétgombos kecskebőr cipő volt, csudaszép.

Jane és Michael utána ballagtak, s tűnődtek, hogy vajon mikor készül el a vásárlással, de olyan szigorú volt az arca, hogy nem merték megkérdezni.

Mary úgy nézett körül az utcán, mintha mélyen gondolkoznék, aztán hirtelen elhatározta magát, s kemény hangon azt mondta:

- Halkereskedő! - s betolta a gyerekkocsit a hentessel szomszédos boltba. - Egy pontyot, másfél font harcsát, fél font kaviárt és egy tengeri rákot - mondta Mary oly gyorsan, hogy csak az érthette meg, aki megszokta már az ilyen rendeléseket.

A halkereskedő csöppet sem hasonlított a henteshez: hosszú, sovány ember volt, olyan sovány, hogy eleje mintha nem is lett volna, csak két oldala. Olyan szomorú képet vágott, hogy az ember azt érezte: vagy éppen most hagyta abba a sírást, vagy most fog mindjárt sírva fakadni. Jane azt mondta, hogy ennek valami titkos bánat lehet az oka, ami ifjúkora óta rágódik rajta. Michael pedig azt gondolta, hogy a halkereskedőt kiskorában kenyéren és vízen nevelhette a mamája, s ezt nem tudta soha elfelejteni.

- Tetszik még valami? - kérdezte reménytelenül a halkereskedő, s érzett a hangján: tudja jól, hogy a vevőnek nem tetszik már semmi egyéb.

- Ma nem - mondta Mary.

A halkereskedő búsan megrázta fejét, s egyáltalán nem látszott meglepettnek. Tudta ő már egész idő alatt, hogy nem tesz semmi egyéb.

Halk szipogással kötötte össze a csomagot, és dobta bele a gyerekkocsiba.

- Rossz idő van - mondotta, s kezével törülgette a szemét. - Azt hiszem, az idén egyáltalán nem lesz nyár; ámbár máskor sincs soha. Maga sincs valami ragyogó színben - mondta Marynek.

Mary fölkapta fejét.

- Csak magáról beszéljen - mondta nyersen, s gyorsan az ajtó felé indult, oly dühösen taszítva meg a gyerekkocsit, hogy nekiment egy osztrigáshordónak.

- Micsoda beszéd! - hallották morogni a gyerekek, miközben lenézett a cipőjére. Még hogy valaki nincs ragyogó színben, amikor új, kétgombos, barna kecskebőr cipője van rajta! - Hallották, hogy ezen füstölög magában.

Künn az utcán megállt, megnézte a papirost, amire a vásárolnivalók fel vannak írva, s kitörölte, amit már megvett. Michael hol egyik lábára állt, hol a másikra.

- Mary, hát sose megyünk már haza? - kérdezte kedvetlen hangon.

Mary megfordult, ránézett, s mintha valami megvetés lett volna a pillantásában.

- Úgy lesz - mondta kurtán -, ahogy lenni kell. - Michael elnézte, ahogy a papirost összehajtogatta, s azt kívánta: bárcsak ne szólt volna semmit. - Te hazamehetsz, ha akarsz - mondta gögösen Mary. - Mi elmegyünk gyömbéres kalácsot venni.

Michaelnak leesett az álla. Bárcsak ne szólt volna semmit! Nem tudta, hogy a papiros végén gyömbéres kalács van.

- Erre van az út - mondta kurtán Mary, a Cseresznyefa utca felé mutatva. - Remélem, nem tévedsz el - tette hozzá.

- Kérem, Mary, ne küldjön haza, nem úgy gondoltam. Na igazán, Mary - mondta siránkozva Michael.

- Kérem, engedje velünk jönni, Mary! - mondta Jane. - Inkább tolom én a gyerekkocsit.

Mary szippantott egyet.

- Csak ne volna péntek - szólt sötéten Michaelhoz -, ebben a minutumban otthon lennél, ebben a minutumban!

Előrement, maga előtt tolva Johnt és Barbarát. Jane és Michael tudták, hogy enyhült a haragja, s utána ballagtak, azon tűnődve, hogy mi is az a minutum. Jane egyszerre csak észrevette, hogy rossz irányban haladnak.

- De Mary, azt hittem, maga gyömbéres kalácsról beszélt, pedig nem erre van a Grenn, Brown és Johnson üzlete, ahol mindig venni szoktunk - szólalt meg, de Mary olyan arcot vágott rá, hogy elhallgatott.

- Én vásárolok, vagy te? - kérdezte Mary.

- Maga - telelte félénk hangon Jane.

- Igazán? Már azt hittem, hogy megfordult a világ sora - mondta gúnyos nevetéssel Mary.

Kissé megrántotta a gyerekkocsit, s az hirtelen befordult egy sarkon, és megállt. Jane és Michael, amint váratlanul megálltak mögötte, olyan furcsa bolt előtt találták magukat, amelyet soha életükben nem láttak. Nagyon kicsi volt és nagyon piszkos. Kirakatában elfakult színes papírcafatok lógtak, a polcokon ütött-kopott kis törökmézes ládikók, ócska édesgyökérrudak és aszott, kemény aszalt almák. Két kirakat közt sötét kis bejárat volt, s ezen tolta be Mary a gyerekkocsit, nyomában Jane-nel és Michaellal.

A boltban homályosan látták az üveggel bontott pultot, amely három oldalán végigszaladt. Az üveg alatt egy fiókban hosszú sorokban hevert a barna, száraz gyömbéres kalács, minden szelet úgy kirakva aranyozott csillagokkal, hogy úgy látszott, mintha halványan megvilágítanák az egész boltot. Jane és Michael körülnéztek, hogy ugyan ki fogja kiszolgálni őket, s erősen meglepődtek, amikor Mary Poppins fölkiáltott:

- Fanni! Anni! Hol vagytok? - Hangját mintha visszaverték volna hozzájuk a bolt sötét falai.

Erre a kiáltásra két akkora nőszemély emelkedett fel a pult mögül, amekkorát a gyerekek még soha életükben nem láttak. Kezet ráztak Maryvel. Az óriási nőszemélyek aztán a pult fölé hajoltak, óriásokhoz illő hangon azt mondták:

- Jó napot - s kezet ráztak Jane-nel és Michaellal.

- Jó napot, hogy van, izé... - És Michael elhallgatott, mert nem tudta, melyik kicsoda a nagy darab hölgyek közül.

- Fanni a nevem - mondta az egyik. - A reumám mindig egyformán van, köszönöm kérdésetet.

Szomorú hangon beszélt, mintha nem szokta volna meg az ilyen barátságos érdeklődést.

- Szép idő van - szólította meg Jane udvariasan a másik nővért, aki egy hosszú percig tartotta fogva a kezét óriás markában.

- Én Anni vagyok - mondta siránkozó hangon. - És bizony szép, ami szép.

Jane és Michael azt gondolták, hogy mind a két nővér igen furcsán fejezi ki magát; de nem érték rá sokat csudálkozni, mert Fanni és Anni most a gyerekkocsi felé nyújtotta ki hosszú karját. Mindegyik ünnepélyesen kezet rázott az ikrekkel, s azok úgy elcsudálóztak, hogy sírni kezdtek.

- Nonono! Mi baj, mi baj? - szólalt meg a bolt háttéréből egy magas, vékony, reszketeg, gyöngye hang.

Ennek a hangnak a hallatára Fanni és Anni arckifejezése még szomorúbbra vált, mint annak előtte volt. Úgy látszott, megijedtek, kellemetlenül érzik magukat, s Jane és Michael valahogy sejtette, hogy a két óriás nővér szeretné, ha jóval kisebb volna s kevésbé szembetűnő.

- Mit hallok itt? - folytatta most már közelebbről a furcsa, éles hangocska.

S egyszerre csak megjelent az üveges pult túlsó oldalán a hang gazdája. Éppen olyan gyöngye és reszketeg volt, mint a hangja, s a gyerekek úgy érezték, hogy kusza hajával, pipaszárlábával, viaszos, ráncos kis arcával az országútnál is öregebb lehet. De azért oly könnyedén és vidáman sietett feléjük, mint valami fiatal leány.

- Nohát, ez nagyszerű! Kutya legyenek, ha ez nem Mary Poppins a kis Banks Johnnal és Barbarával. Micsoda, itt van Jane és Michael is? Nahát, ez kedves meglepetés! Elhíhetitek nekem nem voltam így meglepve, amióta Kolumbusz Kristóf fölfedezte Amerikát - igaz lelkemre mondom!

Boldog mosollyal sietett üdvözölni őket, s a lába apró, táncoló mozdulatokat tett kis cúgos cipőjében. Odaszaladt a gyerekkocsihoz, és kedvesen megrengette s addig simogatta Johnnt és Barbarát vékony, görbe, öreg ujjával, míg abba nem hagyták a sírást, s kacagni nem kezdtek.

- Ezt már jobb szeretem! - mondta víg, csacsogó hangon. Aztán valami nagyon furcsa dolgot cselekedett. Letörte két ujját, s odaadott egyet-egyét Johnnak és Barbarának. S a legkülönösebb az volt a dologban, hogy a letört ujjak helyén tüstént újak nőttek. Jane és Michael

egészen világosan látták.

- Csak árpacukor, nem árthat nekik - mondta Marynek az öreg hölgy.

- Amit maga ad, Corry néni, az csak használhat - mondta meglepő udvariassággal Mary.

- Milyen kár - bökte ki akaratlanul Michael -, hogy nem mentacukor volt!

- Néha abból van az ujjam - mondta vidáman Corry néni -, s annak remek íze van. Magam is elszopogatom, ha éjjel nem tudok aludni. Igen jót tesz az emésztésnek.

- Miből lesz legközelebb? - kérdezte Jane, kíváncsian nézegetve Corry néni kezét.

- Ahá - mondta Corry néni -, hiszen éppen ez a kérdés! Egyik nap sohasem tudom, hogy másnapra miből lesz az ujjam. Szerencsét próbálok, drágám, ahogy Hódító Vilmos mondta fülem hallatára az édesanyjának, amikor azt tanácsolta neki, hogy ne induljon el Angliát meghódítani.

- Nagyon öreg lehet maga! - mondta Jane, s irigykedve sóhajtott fel, és eltűnődött: vajon fog-e ő annyira mindenre emlékezni, mint Corry néni.

Corry néni hátravetette kis fejét, és sikoltva fölkacagott.

- Öreg! - kiáltotta. - Ugyan, hisz én valóságos mai csirke vagyok a nagyanyámhoz képest. Róla, nem bánom, elmondhatod, hogy öregasszony. De azért én is sok mindenre emlékszem vissza. Mindenesetre emlékszem ennek a világnak a teremtésére, s bizony jól elmúltam már akkor tízesztendő. No, mondhatom, nagy sürgés-forgás volt akkor!

Hirtelen elhallgatott, s kicsi szemét a gyerekekre szegezte.

- Jaj, istenkém, én itt csak szaladgálok, fecsegek, s titeket nem szolgálnak ki. Ha jól sejtem, kedvesem - és Maryhez fordult, akit nyilván igen jól ismert -, ha jól sejtem, valamennyien gyömbéres kalácsért jöttetek.

- Jól sejtí, Corry néni - mondta udvariasan Mary.

- Helyes. S adott már Fanni meg Anni? - kérdezte Jane-re és Michaelra pillantva.

Jane a fejét rázta. A pult mögött két fojtott hang is hallatszott.

- Nem, mama - mondta alázatosan Fanni.

- Éppen most akartunk, mama - szólalt meg ijedt suttogással Anni.

Erre Corry néni egész magasságában fölegyenesedett, s dühösen nézett óriás leányaira. Aztán halk, de haragos, rémítő hangon mondta:

- Éppen most akartatok? Igazán?! Hát ez nagyon érdekes. És ha szabad kérdezni, Anni, ki engedte meg, hogy odaadjátok az én gyömbéres kalácsomat?

- Senki, mama, nem is adtam oda. Csak azt gondoltam...

- Csak azt gondoltad? Nagyon kedves tőled. Hát légy szíves, ne gondolj semmit. Elvégzek én minden gondolkozást, amire szükség van! - mondta Corry néni a maga csöndes, félelmes hangján. Aztán harsány kacagásba tört ki. - Nézzétek! No nézzétek csak! Ezt a pipogyát! Ezt a síró babát! - kiáltotta görcsös ujjával lányára mutatva.

Jane és Michael odafordultak, s egy nagy könnycseppet láttak leszaladni Anni óriás, szomorú arcán, de nem szóltak semmit, mert akármilyen kicsi volt is Corry néni, mégis kisebbnek érezték magukat, s nagyon féltek tőle. Hanem mihelyt Corry néni másfelé nézett, Jane felhasználta az alkalmat, s odanyújtotta Anninak a zsebkendőjét. Az óriás könnycsepp egészen

eláztatta, s Anni hálás pillantással kifacsarta, és úgy adta vissza Jane-nek.

- Hát te, Fanni? Kíváncsi vagyok, te is gondoltál-e valamit! - Az éles hang most a másik leány felé irányult.

- Nem, mama - mondta reszketve Fanni.

- Hm! Hm! Szerencséd! Nyisd ki azt a fiókot!

Fanni ijedt, ügyetlenül kapkodó ujjakkal fölemelte a fiók üvegtetejét.

- No, drágaságaim - mondta most Corry néni egészen más hangon. Elmosolyodott, s oly kedvesen bólogatott Jane és Michael felé, hogy szégyelltek az ijedtségüket, s úgy érezték: mégiscsak igen kedves teremtés lehet. - Gyertek ide, vegyetek belőle, báránykáim. Ma egészen külön recept szerint készült. Nagy Alfréd királytól kaptam, ezer évvel ezelőtt. Emlékszem, igen jó szakács volt, ámbár egyszer elégette a kalácsot. Mennyi kell?

Jane és Michael Maryre néztek.

- Mindegyikünknek négy - mondta Mary. - Az tizenkettő. Egy tucat.

- No, én megtetézem a tucatot, vegyetek tizenhárom - mondta vidáman Corry néni.

Így hát Jane és Michael tizenhárom szelet gyömbéres kalácsot szedtek ki, s mindegyiken rajta volt az aranyozott papírcsillag. Karjukon magasra halmozódott a gyönyörűséges barna kalács. Michael nem tudott ellenállni a kísértésnek, s lerágta egyiknek a sarkát.

- Jó? - kérdezte csipogó hangon Corry néni, s amikor Michael rábólintott, felfogta a szoknyáját, s csak úgy, mulatságból, eljárt néhány lépés felföldi ugrálást. - Hurrá, hurrá, pompás, hurrá! - kiáltotta éles hangján.

Aztán megállt, s az arca elkomolyodott.

- De ne felejtsetek, hogy nem ajándékba adom. Meg kell fizetni. Az ára három penny fejenként.

Mary kinyitotta az erszényét, s kiszedett belőle három darab hárompennys pénzt. Egyet odaadott Jane-nek, egyet meg Michaelnak.

- No - mondta Corry néni -, most ragasszátok rá a kabátomra. Minden pénz odakerül.

Figyelmesen megnézték hosszú, fekete kabátját. És csakugyan: úgy tele volt tűzdelve hárompennys pénzekkel, mint egy templomszolga kabátja gyöngyházas gombokkal.

- No gyertek, ragasszátok föl! - ismételte Corry néni, vidám várakozással dörzsölgetve kezét. - Majd meglátjátok, hogy nem potyog le.

Mary Poppins előrelépett, s odanyomta a hárompennys pénzt Corry néni kabátjának gallérjához.

Jane és Michael nagy meglepetésére a pénz ott ragadt.

Aztán ők is fölrakták a magukét, Jane a kabát jobb vállára, Michael az elülső szegélyére. Ott ragadt az ő pénzük is.

- Jaj de különös dolog ez - mondta Jane.

- Dehogy, dehogy, drágám - mondta kuncogva Corry néni. - Vagy legalábbis távolról sem olyan különös, mint némely más dolog. - Azzal nagyot kacsintott Maryre.

- Sajnos, mennünk kell már, Corry néni - mondta Mary. - Ebédre madártej lesz, s idejében otthon kell lennem, hogy elkészítsem. Brill néni...

- Gyöngye szakácsnő! - szakította félbe Corry néni.

- Gyöngye? - mondta megvetően Mary. - Az nem szó!

- Ah! - Corry néni orra mellé támasztotta az ujját, s igen bölcs arcot vágott. Aztán így szólt: - Nohát, kedves Mary, ez igazán szeretetreméltó látogatás volt, s tudom, a lányaim is éppen úgy örültek, mint én. - A két óriás, gyászos képű hajadon felé bökött a fejével. - S ugye, hamarosan eljössz megint Jane-nel, Michaelal meg a kisbabákkal? S aztán bizonyos-e, hogy elbírájátok a gyömbéres kalácsot? - folytatta Michaelhoz és Jane-hez fordulva.

A két gyerek igenlően bólintott. Corry néni közelebb húzódott hozzájuk, kíváncsi, fontoskodó, kutató arckifejezéssel.

- Kíváncsi vagyok - kérdezte álmatag hangon -, mit csináltok a papírcsillagokkal?

- Ó, eltezzük - mondta Jane. - Mindig is így szoktuk.

- Úgy, elteszitek? S vajon hol tartjátok? - Corry néni összehunyorította szemét, s kutatóbb pillantással nézte őket, mint valaha.

- Hát - mondta Jane -, az enyéme a zsebkendőim alatt vannak a felső bal fiókban és...

- Az enyéme meg egy cipőskatulyában, a ruhaszekrény alsó polcán - mondta Michael.

- Felső bal fiók és cipőskatulya a ruhaszekrényben - mondta elgondolkozva Corry néni, mintha emlékezetébe akarná vésni ezeket a szavakat. Aztán hosszú pillantást vetett Maryre, s kissé megbiccentette a fejét. Mary is visszabiccentett neki. Mintha valami titkos egyezséget kötöttek volna. - No - mondta derűs arccal Corry néni -, hát ez igen érdekes. El sem képzelitek, mennyire örülök, hogy tudom, hol tartjátok a csillagokat. Emlékezni fogok erre. Tudjátok, hogy én mindenre emlékszem, még arra is, hogy Robinson Crusoe mit szokott ebédelni minden második vasárnap. Most pedig isten áldjon benneteket. Gyertek el újra minél előbb. Mi-nél e-lő-ő-őbb!

Corry néni hangja egyre halkabban, fakóbban hallatszott, s egyszerre csak, mielőtt észrevették volna, hogy mi történt, Jane és Michael az utcán találták magukat, Mary mögött ballagva, aki ismét a papirosát vizsgálta.

Megfordultak és hátranéztek.

- Nézd, Jane - mondta meglepetve Michael, nincs itt!

- Látom - mondta szemét méregetve Jane.

S igazuk is volt. A bolt szőrén-szálán eltűnt.

- Jaj de furcsa ez - mondta Jane.

- Ugye - mondta Michael -, de a gyömbéres kalács nagyon jó.

S oly buzgón harapdálták a gyömbéres kalácsot különböző formára: ember, virág, teáskanna formájára, hogy egészen megfeledkeztek arról, milyen furcsa ez a história.

De újra eszükbe jutott éjszaka, amikor eloltották a lámpát, s mindkettőjükéről azt hitték, hogy mélyen alszanak.

- Jane, Jane - suttogta Michael. - Valami topogást hallok a lépcsőn, hallgasd csak!

- Sssz! - sziszegte Jane az ágyból, mert ő is hallotta a lépések nesztét.

Egyszerre csak halk kattanással kinyílt az ajtó, s valaki belépett a szobába. Mary Poppins volt,

kalapban, köpenyben, útra készen.

Nesztelenül járt-kelt a szobában, gyorsan, titokzatos mozdulatokkal. Jane és Michael félig lehuny szemhéjaik mögül mozdulatlanul figyelték.

Először is odament a fiókos szekrényhez, kihúzott egy fiókot, s egy pillanat múlva ismét visszatolta. Aztán lábujjhegyen a ruhásszekrényhez osont, kinyitotta, lehajolt, s vagy beletett valamit, vagy kivett belőle, a gyerekek nem tudták bizonyosan. Kopp! A szekrény ajtaja gyorsan bezáródott, s Mary Poppins kisietett a szobából.

Michael felült az ágyában.

- Mit csinált? - kérdezte Jane-től hangos suttogással.

- Nem tudom. Talán itt felejtette a kesztyűjét vagy a cipőjét, vagy... - Jane hirtelen elhallgatott. - Hallgasd csak, Michael!

Michael fülelni kezdett. Alulról - nyilván a kertből - komoly és izgatott suttogó hangokat hallottak.

Jane gyorsan kiugrott az ágyából, s maga után intette Michaelt. Meztláb odamentek az ablakhoz, s lenéztek.

Künn az utcán egy kis alak és két óriás állt.

- Corry néni, Fanni meg Anni - mondta suttogva Jane.

S csakugyan ők voltak azok. Különös egy csoport. Corry néni benézett a tizenhetes szám kapujának rácsán. Fanni óriási vállán hosszú, kétágú lajtorja ringatózott, Anni pedig fél kezében nagy vödröt cipelt, ami mintha csirizzel lett volna tele, a másikban óriási ecsetet tartott.

A függöny mögül, amely eltakarta őket, Jane és Michael pontosan hallhatta a hangjukat.

- Későn jön! - mondta éppen Corry néni kedvetlen, aggodalmas hangon.

- Meglehet - szólalt meg félénken Fanni, jobban megerősítve vállán a kétágú lajtorját -, meglehet, hogy valamelyik gyerek beteg, és nem...

- Nem jöhetett el idejében - mondta Anni, idegesen befejezve, amit a testvére kezdett.

- Csend! - szólt rájuk Corry néni, s Jane és Michael jól hallották, hogy „nagy, mafla égimeszelőkről” suttogott valamit. Tudták, hogy szerencsétlen leányairól beszél. - Csitt! - mondta hirtelen Corry néni, félrehajtott fejjel fülelve, mint egy kismadár.

Hallatszott, amint a ház kapuját csöndesen kinyitották, és újra becsukták, a kerti úton pedig lépések csikorogtak. Corry néni mosolyogva integetett, amikor Mary odalépett hozzájuk, szatyorral a karján - s a szatyorban volt valami, ami mintha halvány, titokzatos fényt árasztott volna.

- Gyere, gyere, sietnünk kell! Nincs sok időnk - mondta Corry néni, karon ragadva Maryt. - Frissen, hé! - szólt rá két lányára, s azzal megindult, nyomában Fannival és Annival, akik szemmel láthatóan igyekeztek frissen mozogni, de hát ez bizony nem túlságosan sikerült nekik. Nehézkesen cammogtak anyjuk és Mary után, görnyedezve terhük alatt.

Jane és Michael látták, hogy mind a négyen végigmennek a Cseresznyefa utcán, aztán egy kicsit balra fordulnak, s fölmásznak a dombra. Amikor a domb tetejére értek, ahol nem voltak házak, csak fű és lóhere, ott megálltak.

Anni letette a csirizes vödröt, Fanni pedig ledobta válláról a lajtorját, és felállította. Aztán megfogta a létra egyik szarát, Anni meg a másikat.

- Mi a csodát csinálnak ezek? - kérdezte báméskodva Michael.

De nem volt szükség arra, hogy Jane válaszoljon, mert magától is láthatta, mi történik.

Mihelyt Fanni meg Anni úgy megerősítette a létrát, hogy egyik vége a földön állt, a másik az égnek támaszkodott, Corry néni feltűzte a szoknyáját, egyik kézbe fogta az ecsetet, másikba a csirizes vödört, aztán rátette lábát a lajtorja egyik szárának alsó fokára, s kezdett fölmászni rá. Másik szárán Mary mászott föl, karján a szatyorral.

Most aztán izgató látványban volt része Jane-nek és Michaelnak. Mihelyt Corry néni fölért a létra tetejére, bemártotta ecsetjét a csirizbe, s kezdte az égre csapkodni a ragadós anyagot. Amint ez megvolt, Mary előszedett valami csillogó dolgot a szatyorból, s odaerősítette a csirizes égre. Amikor elvette a kezét, látták, hogy a gyömbéres kalács csillagait ragasztotta föl. Mindegyik hatalmasan kezdett sugározni, mielőtt a helyére került, s árasztotta magából sziporkázó, aranyos fényt.

- Ezek a mi csillagaink! - lelkesedett Michael. - A mi csillagaink. Azt hitte, alszunk, bejött és elvitte!

De Jane hallgatott. Elnézte Corry nénit, amint a csirizt csapkodja az égre, Maryt, amint a csillagokat fölragasztja, s Fannit meg Annit, akik továbbvitték a létrát, amikor egy-egy hely megtelt már csillaggal.

Aztán vége lett az egésznek. Mary kirázta a szatyrot, s mutatta Corry néninek, hogy semmi sincs már benne. Aztán lejöttek a létráról, s a menet megindult lefelé a dombról - Fanni a létrát cipelte a vállán. Anni lóbálta kezében az üres csirizes vödört. A sarkon megálltak s beszélgettek egy pillanatig, aztán Mary kezét rázott mindhármukkal, s újra végigsietett az utcán. Corry néni táncos lépésekkel járt cúgos cipőjében, kényesen felfogta szoknyáját, s eltűnt a másik irányban óriási leányaival, akik döngő lépésekkel cammogtak utána.

Kattant a kert kapuja. Lépések csikorogtak a kavicsos úton. A ház kapuja halk csendüléssel nyílt ki és csukódott be. Egyszerre csak hallották, amint Mary csendesen feljön a lépcsőn, lábujjhegyen elhalad a gyerekszoba előtt, és belép abba a szobába, ahol Johnnal és Barbarával aludni szokott.

Amikor lépéseinek nesze elhalt, Jane és Michael egymásra néztek. Aztán szó nélkül odamentek a bal felső fiókhhoz, és belenéztek.

Nem volt ott semmi, csak Jane zsebkendői.

- Ugye, megmondtam? - szólt Michael.

Akkor odaléptek a ruhásszekrényhez, s belenéztek a cipőskatulyába. Üres volt.

- De hát hogyan? Miért? - kérdezte Michael, ágya szélén ülve s rábámulva Jane-re.

Jane nem szólt semmit. Csak ült mellette, karját a térde köré fonva, s gondolkozott, gondolkozott, gondolkozott. Végre hátravetette a haját, kiegyenesedett s fölállt.

- Én azt szeretném tudni - mondotta -, vajon a csillagok vannak aranypapirosból, vagy az aranypapiros van csillagból?

Erre a kérdésre nem válaszolt senki - Jane nem is várta, hogy válaszoljon. Tudta, hogy az igazi választ csak olyasvalaki adhatná meg, aki sokkal, de sokkal bölcsőbb Michaelnál...

IX. JOHN ÉS BARBARA TÖRTÉNETE

Jane és Michael vendégségbe mentek, legszebb ruhájuk volt rajtuk, s Ellen szobalány szerint olyan szépek voltak, „mintha kirakatból vették volna ki őket”.

Egész délután nyugalmas és csöndes volt a ház, mintha gondolkozott vagy talán álmodozott volna.

Lenn a konyhában Brill néni, pápaszemmel az orrán, újságot olvasott. Robertson Ay a kertben ült, és buzgón tette a semmit. Banks mama a szalondíványon ült, és fölrakta a lábát. És a ház nagyon-nagyon csöndes volt körülöttük, mintha álmodozott vagy talán gondolkozott volna.

Fent a gyerekszobában Mary ruhácskákat szárított a tűz mellett, a napfény beáradt az ablakon, megvillant a fehér falakon, s táncolt a két kisbaba ágyacskája fölött.

- Mondom, hogy eredj odébb. Egyenesen a szemembe tűzöl - mondta hangosan John.

- Sajnálom - felelte a napsugár. - Nem tehetek róla. Valahogy keresztül kell jutnom ezen a szobán. Parancs - parancs. Egy nap alatt el kell jutnom kelettől nyugatig, s az utam ezen a gyerekszobán keresztül vezet. Sajnálom! Hunyd be a szemed, akkor majd nem látsz.

A napsugár aranyos dárdája egyre hosszabbodott a szobában. Nyilván oly gyorsan mozgott, ahogy csak telt tőle, mert szívességet akart tenni Johnnak.

- Milyen puha vagy, milyen édes, szeretlek - mondta Barbara, s kinyújtotta két kezét a fényes, meleg sugár felé.

- Jó kislány vagy - mondta helyeslően a napsugár, s könnyű, cirógató mozdulattal játszadozott az arcán meg a hajában. - Szereted az érintésemet? - kérdezte, mintha szívesen hallaná a dicséretet.

- Gyönyörűséges! - mondta boldog sóhajtással Barbara.

- Csacsogás, csacsogás, csacsogás! Sose láttam ilyen helyet, ahol ennyit csacsogtak volna, valaki mindig fecseg ebben a szobában - szólalt meg az ablakban egy éles hang.

John és Barbara fölpillantott.

A seregély volt, amely a kémény tetején lakott.

- No, ez igazán jó - mondta Mary Poppins hirtelen megfordulva. - Hát te? Egész álló nap és fél éjszaka is a tetőn meg a távirópóznákon lármázol, rikoltozol, kiáltozol - agyonbeszéled az embert. Rosszabb vagy, mint a veréb, az már szent igaz.

A seregély féloldalt szegte a fejét, s lenézett rá az ablak szemöldökfájáról.

- Hja - mondta -, nekem végeznem kell a dolgomat. Tanácskozni, vitatkozni, érvelni, alkudozni. Ehhez persze szükség van egy kevés - hm - csöndes beszélgetésre.

- Csöndes! - kiáltott fel John, s jóízűt kacagott.

- Nem hozzád szóltam, fiatalember - mondta a seregély, s leugrott az ablak párkányára. - És különben is, te egyáltalán ne beszélj. A múlt héten órák hosszat hallgattalak. Úristen - gondoltam magamban -, ez már sohasem fog elhallgatni; egész éjjel nem aludtam miattad.

- Az nem beszélgetés volt - mondta John. - Nekem - gondolkozott egy kicsit -, azt hiszem, fáj a valaim.

- Ühüm! - mondta a seregély, s felugrott Barbara ágyának rácsára. Végigugrált rajta, amíg az ágy fejéhez nem ért. Akkor szelíd, hízelgő hangon megszólalt:

- No, Barbara, tartogatsz-e valamit öreg cimborádnak?

Barbara felült az ágyacska egyik rúdjaiba kapaszkodva.

- Itt van a piskótám megmaradt fele - mondta, s feléje nyújtotta kövér, gömbölyű kezecskéjével.

A seregély lehajolt, kikapta kezéből, s visszaröppent az ablak párkányára. Mohón kezdte csipkedni a piskótát.

- Köszönöm! - mondta célzatosan Mary, de a seregély sokkal buzgóbban falatozott, semhogy észrevette volna a figyelmeztetést.

- Azt mondtam: köszönöm! - szólt Mary kissé hangosabban.

A seregély felpillantott.

- No, mi az? Ugyan, eredj már! Nem érek rá ilyen semmiségekkel törődni! - Azzal bekapta a piskóta utolsó morzsáját.

A szoba elcsöndesedett.

John a napsütésben elálmosodva, jobb lába ujjait szájába rakta, s végigjártatta azon a helyen, ahol a fogai éppen most kezdtek kibújni.

- Mit fárasztod magad ilyesmivel? - kérdezte Barbara szelíd, gúnyos hangján, amely mintha mindig tele lett volna kacagással. - Hiszen nem lát senki!

- Tudom - mondta John, s tovább szájharmonikázott az ujjával. - De nem akarok kijönni a gyakorlatból. Hisz ez úgy mulattatja a felnőtteket. Nem vetted észre, hogy Flóra néni majd megbolondult gyönyörűségében, amikor tegnap így csináltam? Az a drága, az az okos, az a csoda, az a kisisten! Hát nem hallottad, amikor mondta? - Azzal John kirúgta a lábát, s hangosan kacagott Flóra néni.

- Az én viccem is nagyon tetszik neki - mondta elégedetten Barbara. - Lehúztam mind a két harisnyámat, s azt mondta, olyan édes vagyok, hogy szeretne megenni. Hát nem mulatságos ez? Ha én mondom, hogy szeretnék valamit megenni, én komolyan is gondolom. Szeretem a piskótát, a pirítóst, az ágy gombját meg az ilyesmiket. De a felnőttek, úgy látszik, sohasem gondolják komolyan, amit mondanak. Csak nem akart igazán megenni engem?

- Dehogy. Csak mindig ilyen hülyeségeket beszélnek - mondta John. - Nem hiszem, hogy valaha is meg fogom érteni a felnőtteket. Úgy látszik, valamennyien buták. Néha még Jane és Michael is buta.

- Úgy ám - hagyta helyben Barbara, gondosan lehámozva s újra felhúzva a harisnyáját.

- Például - folytatta John -, egy árva szót sem értenek a mi beszédünkből. De ez semmi: azt sem értik, amit más dolgok mondanak. Éppen hétfőn hallottam, amikor Jane azt mondta: szeretné tudni, milyen nyelven beszél a szél.

- Tudom - mondta Barbara. - Csodálatos ez. És Michael örökösen azt állítja - hiszen hallottad -, hogy a seregély azt mondja: ki-csi, ki-csi! Úgy látszik, nem tudja, hogy a seregély semmi ilyesfélét nem mond, hanem éppen olyan nyelven beszél, mint mi. Persze apustól és anyustól nem is várja az ember, hogy ilyesmit tudjon - drága emberek, de hát nem tudnak semmit -, hanem Jane és Michael igazán...

- Tudták valamikor - szólt közbe Mary, aki éppen Jane egyik hálóingét hajtogatta össze.
- Micsoda? - mondta John és Barbara egyszerre, nagyon meglepett hangon. - Igazán? Azt hiszed, ők is értették a seregélyt meg a szelet meg...
- Meg amit a fák mondanak, meg a napsugár és a csillagok nyelvét - hát persze! Valamikor - mondta Mary.
- De hát hogy lehet, hogy egészen elfelejtették? - kérdezte John, s homlokát összeráncolva igyekezett megérteni a dolgot.
- Aha! - mondta tudós képpel a seregély, fölpillantva a piskóta maradványai közül. - Ugye, szeretnétek tudni?
- Mert idősebbek lettek - magyarázta meg Mary. - Barbara, légy szíves, és húzd fel tüstént a harisnyádat.
- Ez ostoba magyarázat - mondta John, és szigorúan nézett rá.
- Tehát ez az igazi - mondta Mary, s erősen odakötötte Barbara harisnyáját a lábacskaájához.
- Nahát, én azt mondom, hogy Jane és Michael a buta - folytatta John. - Én tudom, hogy nem felejttem el, amikor idősebb leszek.
- De én sem - mondta Barbara, s elégedetten szopta az ujját.
- De bizony elfelejtitek - mondta határozott hangon Mary.

Az ikrek felültek és ránéztek.

- Hm - mondta lenéző hangon a seregély. - No nézd csak! Ezek azt hiszik, hogy ők a világ csodái. Hát én nem hiszem, hogy csodagyerekek volnátok. Persze hogy el fogjátok felejteni, éppen mint Jane és Michael.
- Nem! - mondták az ikrek, és úgy néztek a seregélyre, mintha meg akarnák gyilkolni.

A seregély gúnyosan nevetett.

- Mondom, hogy el - erősködött tovább. - No persze nem a ti hibátok ez - tette hozzá barátságosabban. - Elfelejtitek, de nem tehettek róla. Nem volt még ember a világon, aki - sokat mondok - egyesztendő kora után emlékezett volna rá, kivéve persze őt - s válla fölött Mary felé bökött a fejével.
- De hogy lehet az, hogy ő emlékszik, s mi nem? - kérdezte John.
- Hja, az más. Mary a Nagy Kivétel. Hozzá ne hasonlítsátok magatokat - mondta a seregély, s rájuk vigyorgott.

John és Barbara elhallgatott.

A seregély tovább magyarázott nekik:

- Látjátok, Mary egészen különös teremtés. Persze nem ami a külsejét illeti. Akármilyen egynapos fiókám szebb, mint amilyen Mary valaha is volt.
- Szemtelen fráter! - mondta haragosan Mary, azzal feléje rohant, s odacsapott hozzá a kötényével. Hanem a seregély félreugrott, s félröppent az ablak szemöldökfájára - ott aztán hozzáférhetetlennek érezte magát, s elkezdett gonoszul füttyörészni.
- Azt hitted, hogy most megcsípsz, ugye? - mondta kacagva, s gúnyosan rázta Mary felé a szárnyait.

Mary dühösen horkant fel.

A napsugár továbbhaladt a szobán keresztül, maga után húzva hosszú aranynyelét. Odakünn enyhe szél támadt, s szelíden sugdosott valamit az utcai cseresznyefáknak.

- Hallgassátok csak, a szél beszélget - mondta John arrafelé fülelve. - Igazán azt hiszed, Mary, hogy ezt nem halljuk majd, ha idősebbek leszünk?

- Hallani halljátok - mondta Mary -, de nem fogjátok megérteni.

Erre a szóra Barbara csöndesen sírni kezdett. Könnyek voltak John szemében is.

- Hát bizony, ezen nem lehet segíteni, ez már így van - mondta bölcs hangon Mary.

- Na nézd csak, nézd csak - gúnyolódott a seregély. - Még agyonsírják magukat! Ennél több esze van még a tojásból ki nem kelt seregélyfiókának is. Nézd csak!

Mert John és Barbara most keservesen sírtak ágyacskájukban - mély, boldogtalan, hosszan elnyúló zokogással.

Egyszerre kinyílt az ajtó, s belépett Banks mama.

- Azt hittem, a kicsikék hangját hallom - mondotta. Aztán odaszaladt az ikrekhez. - Mi baj, édeskéim? Ó, drága, aranyos, cukros kicsikéim, mi baj? Miért sírnak úgy, Mary? Olyan csöndesek voltak egész délután, hangjukat sem hallottam. Mi bajuk lehet?

- Igenis, nagysága. Nem, nagysága. Azt hiszem, a foguk jön, nagysága - mondta Mary Poppins, s eszébe sem jutott, hogy a seregély felé nézzen.

- No persze, bizonyosan - mondta földerülő arccal Banks mama.

- Nem akarom, hogy fogam jöjjön, ha attól elfelejtem, amit legjobban szeretek - siránkozott John ágyacskájában hánykolódva.

- Én sem - sírt Barbara, párnájába temetve arcát.

- Szegény kis drágaságaim, majd jó lesz megint minden, ha ez a csúnya, rossz fog kijött - mondta vigasztaló hangon Banks mama, egyik ágyacskától a másikhoz lépve.

- Hát nem érted?! - ordított rá dühösen John. - Nem akarom, hogy fogam jöjjön!

- Nem lesz jó, nagyon is rossz lesz! - sírt párnájába Barbara.

- Úgy-úgy-úgy, no-no-no, anyuka tudja, anyuka érti, jó lesz minden, ha a fogacskátok kijön - búgta gyöngéden Banks mama.

Az ablak felől halk nesz hallatszott. A seregély sietve elfojtott nevetése volt. Marynek egy pillantása kijózanította, s mosolygás nélkül nézte tovább, ami a szobában történt.

Banks mama szelíden megsimogatta gyermekeit, előbb az egyiket, aztán a másikat, s megnyugtatónak szánt szavakat suttogott nekik. John egyszerre abbahagyta a sírást. Illedelmes gyerek volt, szerette anyuskát, s tudta, hogy mivel tartozik neki. Szegény nem tehet róla, hogy mindig olyasmit mond, amit nem kellene. Hiszen nyilvánvaló - gondolta magában -, hogy nem érti a dolgot. Meg akarta mutatni, hogy megbocsátott neki, hanyatt fordult, s bánatosan, könnyeit visszafojtva, két kezébe kapta jobb lábát, s ujjait végigjártatta az ínén.

- Milyen okos vagy, milyen okos - mondta bámuló hangon az anyja. John megismételte a mutatványt, Banks mama nagy gyönyörűségére.

Aztán Barbara sem akart hátramaradni udvariasság dolgában, fölemelte fejét a párnájáról - arca még nedves volt a könnyektől -, felült, s mind a két harisnyáját lehúzta,

- Csodálatos egy gyerek - mondta büszkén Banks mama, és megcsókolta. - Na látja, Mary! Milyen jók már megint. Én mindig meg tudom vigasztalni őket. Jó baba, jó baba - mondta Banks mama, mintha altatódalt énekelne. - Mindjárt kijön a foga!

- Igenis, nagysága - mondta csöndesen Mary, Banks mama pedig rámosolygott az ikrekre, kiment, és becsukta maga után az ajtót.

Ekkor a seregély harsány kacagásban tört ki.

- Bocsánat, amiért elmosolyodtam! - kiáltotta. - De igazán nem tehetek róla. Micsoda komédia! Micsoda komédia!

John tudomást sem vett róla. Kidugta arcát ágyacskája rácsán, s halkán, de keményen szólt át Barbarához:

- Én nem leszek olyan, mint a többiek. Mondom neked, hogy nem. Beszélhetnek ezek - s fejével a seregély és Mary felé bökött -, amit akarnak. Sohasem felejttem el, soha!

Mary Poppins titkos, jobban-tudom-én-mint-te mosolygással mosolygott magában.

- Én sem - felelte Barbara -, soha!

- Ékes tollaimra mondom, hallgasd csak, mit beszélnek! - kiáltott fel a seregély, s csípőre tett szárnyal kacagott. - Mintha rajtuk állna, hogy elfelejtik-e vagy sem! Hiszen egy-két hónap, legföljebb három hónap múlva a nevemet sem fogják tudni ezek a buta kakukkfőókák! Buta, apró, kopasz kis kakukkfőókák. Hahaha!

- Harsányan felkacagott újra, kiterjesztette pettyes szárnyait, s kiröppent az ablakon...

Nem sokkal utóbb az a bizonyos fog sok ajjal-bajjal, de kijött, mint ahogy minden fog kijön, s elérkezett az ikrek első születésnapja.

A születésnap ünnepélyt követő napon a seregély, aki a tengerparton vakációzott, visszatért a Cseresznyefa utca tizenhetes szám alá.

- Hajhó, hajhó! Itt volnánk megint! - rikoltotta vidáman, amint egy szárnycsapással helyet foglalt az ablak párkányán.

- No, hogy van, nagysád? - kérdezte szemtelen hangon Maryt, kis fejét félreszegve s csillogó, gúnyos, hunyorgó szemmel pillantva rá.

- A te kérdésed nem sokat használ az egészségemnek - mondta fejét fölvetve Mary.

A seregély elnevette magát.

- Még mindig a régi vagy - mondotta. - Te aztán nem változtál. Hogy vannak a többiek, a kakukkfőókák? - kérdezte, s Barbara ágyacskájára nézett.

- No, Barbara kisasszony - kezdte legédesebb, leghízelgőbb hangján -, mit tartogatsz öreg barátodnak?

- Be-be-be-be! - mondta Barbara, s édesen gőgicsélve szopogatta tovább a piskótáját.

A seregély összerezte meglepetésében, s egy kicsit közelebb ugrált.

- Azt kérdezem, Barbara szívem - ismételte érthetőbben -, tartogatsz-e valamit öreg barátodnak?

- Ba-ba-ba-ba - mondta Barbara, s a mennyezetre bámulva lenyelte az utolsó édes morzsát.

A seregély rábámult.

- Ó! - kiáltott föl egyszerre, azzal megfordult, s fürkészve nézett Maryre. Mary nyugodt pillantása hosszasan belekapcsolódott a seregély tekintetébe.

Aztán a seregély gyors mozdulattal átröppent John ágyára, s meglepedett a rácson. John egy nagy gyapjas barikát szorongatott a karjai közt.

- Mi a nevem?! Mi a nevem?! Mi a nevem?! - kiáltotta mohó, éles hangon a seregély.

- Rá-rá-rá! - mondta John, s ha már száját kinyitotta, beledugta a gyapjas barika lábát.

A seregély megrázintotta fejét, s félrefordult.

- Hát, megtörtént - szólt csöndesen Maryhez.

Mary rábólintott.

A seregély egy pillanatig szomorúan bámult az ikrekre. Aztán megvonta pettyes vállát.

- Hát hiszen tudtam, hogy így lesz. Mondtam is nekik mindig. De nem akarták elhinni. - Egy darabig hallgatott, s rábámult a két ágyacskára. Aztán erősen megrázta magát.

- Na jó, most mennem kell. Vissza, a kémény tetejére. Ráfér egy kis tavaszi nagytakarítás. - Odarepült az ablak párkányára, s megállt, hátranézve a válla fölött.

- De azért furcsa lesz nélkülük. Bizony, mindig szerettem velük elbeszélgetni. Hiányozni fognak.

Szárnyával gyorsan megtörülte a szemét.

- Sírsz? - gúnyolódott Mary.

A seregély fölszegte a fejét.

- Hogy sírok-e? Dehogyan. Csak - izé - egy kis náthát kaptam hazafelé utaztamban - ez az egész. Igen, egy kis náthát. Nincs komoly baj. - Felröppent a szemöldökfára, csőrével lesimította mellén a tollakat, hetykén visszakiáltott: - Ki-csi! Ki-csi! - Kiterjesztette szárnyait, és elrepült...

X. HOLDTÖLTE

Mary egész áldott nap sietett, s amikor sietett, mindig kedvetlen volt.

Akármit csinált Jane, az rossz volt. Amit Michael csinált: még rosszabb. Még az ikrekre is ráripakodott.

Jane és Michael tőlük telhetőleg kitértek az útból, mert tudták, hogy van olyan idő, amikor jobb, ha Mary se nem látja, se nem hallja az embert.

- Bárcsak láthatatlanok volnánk - sóhajtott fel Michael, amikor Mary azt mondta neki, hogy tisztességes ember még a látását sem bírja ki.

- Láthatatlanok leszünk - mondta Jane -, ha elbújunk a dívány mögé. Összeszámolhatjuk, mennyi pénz van az agyagmalacunkban, s talán Marynek is jobb kedve lesz, ha már megvacsorázott.

Hát ezt cselekedtek.

- Hat penny meg négy penny - az tíz penny; meg egy félpennys meg egy hárompennys - számlálta gyorsan Jane.

- Nekem négy pennym és három negyedpennym van és - semmi több - sóhajtotta Michael, kis halomba rakva a pénzét.

- Jó lesz a szegények perselyébe - mondta Mary Poppins, aki benézett hozzájuk a dívány karja fölé, és szippantott egyet.

- Ó, nem - mondta szemrehányó hangon Michael. - Ez az enyém. Én gyűjtöm a pénzt.

- Persze, hogy repülőgépet végy rajta - mondta lenéző hangon Mary.

- Nem, hanem elefántot: egy külön elefántot, olyat, mint a Sziám az állatkertben. Akkor magát is elvinném lovagolni - mondta Michael, s fél szemmel leste, tetszik-e Marynek a tréfa.

- No hiszen - mondta Mary -, jó gondolat! - De már látszott rajta, hogy nem olyan haragos, mint eddig.

- Szeretném tudni - mondta elgondolkozva Michael -, mi történik az állatkertben éjszaka, amikor már mindenki hazament!

- Aki kíváncsi, hamar megöregszik - horkant rá Mary.

- Én nem vagyok kíváncsi, csak tudni szeretném - igazította helyre Michael. - Maga tudja? - kérdezte Maryt, aki kettőzött gyorsasággal söpörte le a morzsákat az asztalról.

- Ha még egyet kérdezel, tüstént ágyba duglak! - mondta Mary, s oly buzgón kezdte rendbe szedni a gyerekszobát, hogy inkább hasonlított fejkötős, kötényes forgószelehez, mint emberi teremtéshez.

- Hiába is kérdezed. Mindent tud, de semmit sem mond meg - sóhajtott Jane.

- Mit ér a tudás, ha az ember semmit sem mond meg másoknak? - dörmögte Michael, de olyan halkán, hogy Mary meg ne hallhassa valahogy.

Jane és Michael nem emlékeztek rá, hogy valaha is oly gyorsan ágyba dugták volna őket, mint ezen az estén. Mary nagyon korán eloltotta a lámpát, s oly gyorsan távozott, mintha a világ minden szele a hátába fújt volna.

De azért úgy rémlett nekik, hogy még semennyi idő sem telt el a távozása óta, amikor halk suttogást hallottak az ajtó felől.

- Siessetek, Jane, Michael - mondta a hang. - Kapjatok valamit magatokra, és siessetek.

Meglepve, riadtan ugrottak ki az ágyból.

- Gyere - mondta Jane -, itt történik valami. - Azzal ruha után kezdett kutatni a sötétségben.

- Siessetek - mondta újra a hang.

- Jaj, istenem, nem találok egyebet, csak a matrózkalapomat meg egy pár kesztyűt - mondta Michael, s esze nélkül szaladgált a szobában, rángatta ki a fiókokat, tapogatta a polcokat.

- Jó lesz az is, kapd föl, nincs hideg, gyertek már!

Jane nem talált egyebet, csak John kabátkáját, de valahogy belepréselte a karját, s kinyitotta az ajtót. Nem volt ott senki, de mintha hallották volna, hogy valaki leszalad a lépcsőn. Jane és Michael utána. Az a valaki vagy valami folytonosan előttük haladt. Nem látták, de határozottan érezték, hogy vezeti őket, s folyton integet nekik, hogy menjenek utána. Egyszerre csak kinn voltak az utcán, s papucsuk csendesen csoszogott a kövezeten.

- Gyorsan! - sietette őket ismét a hang a legközelebbi sarokról, de amikor a sarkon befordultak, megint nem láttak semmit. Szaladni kezdtek, kézen fogva egymást, követték a hangot, utcákon, sikátorokon át, bolthajtásokon, parkokon keresztül, míg végre lihegve, lelkendezve megálltak egy forgókorlát előtt.

- Helyben vagytok - mondta a hang.

- De hol? - kérdezte Michael. Semmi válasz.

Jane megindult a forgókorlát felé, s kézen fogva húzta maga után Michaelt.

- Nézd csak - mondotta -, hát nem látod, hol vagyunk? Az állatkertben!

Fényes telihold ragyogott az égen. A hold világánál Michael szemügyre vette a vasrácsozatot, s keresztül nézett a rudak között. Hát persze! Milyen buta volt, hogy nem ismerte meg az állatkertet.

- De hogy jutunk be? - kérdezte. - Nincs pénzünk.

- Rendben van! - mondta bentről egy mély, dörmögő hang. - Nevezetes látogatók ma éjszaka ingyen léphetnek be. Tessék megtaszítani a kereket.

Jane és Michael megtaszították a forgókorlátot, s egy szempillantás alatt bejutottak rajta.

- Itt a jegyetek - mondta a dörmögő hang. Felnéztek, s látták, hogy egy óriási barna medve áll előttük sárgaréz gombos kabátban s a fején hegyes sapkával. A mancsában két rózsaszín jegy volt, s azt odanyújtotta a gyerekeknek.

- De hiszen a jegyet máskor mi szoktuk odaadni - mondta Jane.

- Máskor, az máskor van, ma mi adjuk a jegyet - mondta mosolyogva a medve. Michael figyelmesen megnézte a medvét.

- Emlékszem rád - mondta neki -, egyszer egy bödön mézet adtam neked.

- Az ám - mondta a medve. - Csak elfelejtetted levenni a födelét. Tudod, hogy több mint tíz napig kínlódtam veled? Máskor gondosabb légy ám!

- De mért nem vagy a ketrecben? Mindig kieresztenek éjszakára? - kérdezte Michael.

- Nem, csak amikor a születésnap egybeesik a holdtöltével. De most bocsánatot kérek. Dolgom van a kapunál. - Azzal a medve elfordult, s megint forgatni kezdte a forgókorlátot.

Jane és Michael jegyüket a kezükben tartva, beljebb mentek az állatkertbe. A telihold világánál tisztán láttak minden fát, virágot és cserjét, s világosan láthatták a házakat és ketreceket is.

- Úgy látszik, itt sok minden történik - jegyezte meg Michael.

És valóban sok minden történt. Állatok szaladgáltak a kert valamennyi útján, néha madarak társaságában, néha egyedül. Két farkas rohant el a gyerekek mellett, s mohón magyarázott valamit egy hatalmas gólyának, amely finomkodó, kényes mozdulatokkal tipegett közöttük.

Amint elhaladtak mellettük, Jane és Michael határozottan hallották ezeket a szavakat: „születésnap” és „holdtölte”.

Valahol messze három tevé bandukolt egymás mellett, s a közelükben egy hód meg egy amerikai keselyű társalgott. A gyerekeknek úgy rémlett, hogy valamennyien ugyanarról beszélnek.

- Vajon kinek a születésnapja lehet? - kérdezte Michael; de Jane csak ment előre, s valami különös látványra bámolt.

Az elefánt tanyája mellett egy nagy, kövér úr járt föl és alá négykézláb, hátán pedig két kis egymás mellé rakott ülésen nyolc majom lovagolt.

- Hisz itt minden a feje tetején áll! - kiáltott fel Jane.

Az öregúr dühösen nézett rá, amint elhaladt mellette.

- Feje tetején - mordult rá -, hogy én a fejem tetején állok? Dehogyan! Ez durva sértés! - s a nyolc majom vihogva kacagott.

- Ó, kérem, nem magáról beszéltem, hanem erről az egész dologról - magyarázgatta Jane, s utána sietett, hogy bocsánatot kérjen tőle. - Rendes napokon állatok hordozzák az embereket, most pedig ember hordozza az állatokat, így gondoltam.

De az öregúr töfögve, lihegve erősködött, hogy őt megsértették, s elnyargalt a hátán visítózó majmokkal.

Jane belátta, hogy hiába menne utána, hát megfogta Michael kezét, s továbbment. Össze-rezzentek, amikor jóformán lábuk előtt szólalt meg egy hang:

- Gyertek csak ide! Ide be! Hadd látom, lebuktok-e a víz alá egy darab narancshéjért, amire semmi szükségetek nincs! - Keserű, haragos hang volt, s amint lenéztek, látták, hogy egy kis fekete fókától származik, amely gúnyosan nézett rájuk egy holdsütötte medencéből. - Gyertek csak, lássuk: hogy tetszik nektek ez a multság? - kérdezte.

- De - de - mi nem tudunk úszni - mondta Michael.

- Sajnálom - felelte a foka. - Erre előbb kellett volna gondolni. Azzal sem törődik senki, hogy én tudok-e úszni vagy sem. No, mi az?

Ezt a kérdést egy másik fókához intézte, aki felbukkant a vízből, s valamit súgott a fülébe.

- Kicsoda? - kérdezte az első foka. - Beszélj értelmesebben!

A második foka ismét suttogni kezdett. Jane megértett ennyit: „nevezetes látogatók... barátai” - de egyebet semmit. Az első foka csalódottnak látszott, de azért elég udvariasan szólt Jane-hez és Michaelhoz:

- Ó, bocsánatot kérek. Örülök a szerencsének. Bocsánatot kérek. - Azzal kinyújtotta az uszonyát, és lagymatagon kezét rázott velük. - Nézz a lábad elé, hé! - kiáltotta, amikor valami beleütközött Jane-be. Jane gyorsan megfordult, s kissé ijedten rezzent össze, mert egy óriási oroszlánt pillantott meg. Az oroszlán szeme felcsillant Jane láttára.

- Ó, izé - szólalt meg -, nem tudtam, hogy te vagy az! Ez a hely annyira zsúfolva van ma este, s én úgy el vagyok foglalva az emberek etetésével, hogy talán nem vigyáztam eléggé, hova lépek. Velem jöttök? Kár volna elmulasztani, hisz tudjátok.

- Talán leszel oly szíves odavezetni bennünket - mondta udvariasan Jane. Kissé bizonytalanul érezte magát az oroszlán társaságában, de az elég barátságosnak látszott. „És különben is - gondolta Jane -, ma minden fenekestül felfordult.”

- Végtelenül örülök! - mondta az oroszlán kissé kényeskedő hangon, s karját nyújtotta neki. Jane elfogadta, de maga mellett tartotta Michaelt, hogy az nagyobb biztonságban legyen. Olyan kövér kisfiú, s az oroszlán - gondolta - mégiscsak oroszlán...

- Szép a sörényem? - kérdezte az oroszlán, miközben továbbmentek. - Erre az alkalomra kisüttetem.

Jane odanézett. Látta, hogy az oroszlán sörényét gondosan kikenték-fenték és kigöndörítették.

- Nagyon szép - mondotta. - De hát nem különös, hogy egy oroszlán ilyesmivel törődik? Én azt hittem...

- Micsoda? Kedves kisasszonykám, az oroszlán, mint tudod, az állatok királya. Nem szabad, hogy a rangjáról megfélemedjék. Ami engem illet, én éppen nem féledkezem meg róla. Szerintem az oroszlán mindig ügyeljen a külsejére, akárhol van is. Erre, erre!

És elülső mancsának kecses mozdulatával a nagy macskafélék házára mutatott, s bevezette őket.

Jane és Michael lélegzetüket visszafojtva nézték az eléjük táruló látványt. A nagy csarnok zsúfolásig tele volt állatokkal. Némelyik ráhajolt arra a nagy korlátra, amely a ketrecektől elválasztotta őket, mások a szemközt húzódó széksorokon álltak. Voltak ott párducok és leopárdok, farkasok, tigrisek és antilopok, majmok és sündisznók, kenguruk, zergék és zsiráfok s egy óriási csoport csupa sasból és keselyűből.

- Pompás, ugye? - mondta büszkén az oroszlán. - Éppen, mint a régi jó időkben, az őserdő mélyén. De gyerünk tovább, hogy jó helyet kapjunk.

Azzal utat tört a tömegén át, folyvást azt kiáltozva:

- Helyet, helyet! - s maga után vonszolta Jane-t és Michaelt.

Egyszerre egy kis rés támadt a csarnok közepe felé, s egy pillantást vethettek a ketrecekre.

- Nézd - mondta Michael nagyra látott szájjal -, hiszen a ketrecek tele vannak emberekkel!

Úgy is volt.

Az egyik ketrecben két magas, középkorú úriember járt fel és alá cylinderben és csíkos nadrágban, s mohón nézegetett ki a rácson, mintha várna valamit.

Egy másik ketrecben mindenféle nagyságú és korú gyerek, karon ülő babától fölfelé mászkált összevissza. Az állatok kívülről nagy érdeklődéssel nézték őket, s némelyik azzal próbálta megkacagtatni a gyerekeket, hogy mancsát vagy farkát bedugta a rácson. Egy zsiráf a többi állat feje fölött kinyújtotta hosszú nyakát, s engedte, hogy egy matrózruhás kisfiú az orrát megcsiklandozza.

Egy harmadik ketrecben három idősecske hölgy volt bezárva, akik esőköpenyt és kalucsnit viseltek. Egyikük kötögetett, de a másik kettő a rács mellett állt, kiáltozott az állatokra, s bökdöste őket esernyőjével.

- Gonosz vadállatok! Menjetek innét! A teámat akarom! - visította az egyik.

- Hát nem mulatságos? - mondták az állatok, s hangosan kacagtak rajta.

- Nézd csak, Jane! - mondta Michael a legtávolabbi ketrecre mutatva. - Csak nem...

- Bumm tengernagy! - mondta Jane meglepett arccal.

És csakugyan Bumm tengernagy volt. Fel és alá mászkált a ketrecében, köhögött, orrát fújta, s tajtékozott haragjában.

- A teremburáját! Mindenki a szivattyúkhöz! Föld, föld! Balra tarts! A teremburáját! - kiáltozta a tengernagy. Valahányszor közel jött a korláthoz, egy tigris enyhén megbökdöste botjával, s ettől még irtózatossában káromkodott a tengernagy.

- De hogy kerültek ezek ide? - kérdezte Jane az oroszlánt.

- Eltévedtek - mondta az oroszlán. - Vagyis inkább itt ragadtak. Ezek azok az emberek, akik elácsorogtak, s bent maradtak kapuzárás után. Valahová csak be kellett dugni őket, hát itt tartjuk. Az ott veszélyes ám! Nemrégiben kis híja, hogy meg nem ölte a gondozóját. Ne menjetek a közelébe! - S azzal Bumm tengernagyra mutatott.

- Hátrább, kérem, hátrább! Ne tolakodjék! Álljon félre, kérem! - kiáltották különféle hangok.

- Ehe, most lesz az etetés! - mondta az oroszlán, s izgatottan tolakodott előre a tömegben. - Itt jönnek az örök.

Négy barnamedve, mindegyik hegyes sapkában, talicskában tolt az ételt a kis folyosón végig, amely az állatokat a ketrecektől elválasztotta.

- Hátrább, hé! - kiáltották, ha valamelyik állat útjukba került. Aztán minden ketrecben kinyitottak egy kis ajtót, s hegyes villákon benyújtották az ételt.

Jane és Michael jól láthattak mindent egy párduc meg egy majom között. A kisbabákhoz tejesüveget dobtak be, s azok mohón megragadták apró kezecskéjükkel. Az idősebb gyerekek püspökkenyeret és diós kalácsot kapkodtak le a villákról, s mohón kezdtek falni. A kalucsnis hölgyek számára egész tálca vékony vajjas kenyérről és korpás lisztből készült kalácsról gondoskodtak, a cilinderes urak pedig báránybordát és vaníliakrémet kaptak. Ezek, amint az ételüket megkapták, félrehúzódtak egy sarokba, zsebkendőket terítettek csíkos nadrágjukra, s hozzáláttak a falatozáshoz.

Egyszer csak, miközben az örök végighaladtak a ketrecek mellett, izgatott lárma hallatszott.

- Ördög és pokol! Ti ezt ételnek meritek nevezni?! Egy hitvány darab marhahúst meg egy kis káposztát? Micsoda, még csokoládétorta sincs?! Gyalázat! Fel a horgonnyal! S hol a boroskám? A boroskám, ha mondom! Ide vele! Nem halljátok ott lent? Hol a tengernagy boroskája?

- Hallgassátok csak! Kezd megvadulni. Mondtam nektek, hogy ez az egy ember veszedelmes - szólt az oroszlán.

Jane-nek és Michaelnak nem kellett megmondani, kiről van szó. Nagyon is jól tudták, hogyan szokott beszélni Bumm tengernagy.

- Nohát - mondta az oroszlán, amikor a csarnokban kezdett elülni a lárma -, úgy látszik, vége.

És bocsássatok meg, de most mennem kell. Majd a nagy körtáncnál, remélem, találkozunk. Mindenesetre keresni foglak. - Az ajtóhoz kísérte őket, elbúcsúzott, s továbbdalgott, kigöndörített sörényét lobogtatva, aranysárga testére pedig fényes pettyeket festett a holdsugár.

- Kérem szépen! - kiáltott utána Jane. De már nem hallotta. - Szerettem volna megkérdezni tőle, hogy kiszabadulnak-e valaha ezek a szegény emberek. Hiszen megtörténhetett volna ez Johnnal vagy Barbarával, vagy akár velünk is. - Michael felé fordult, s észrevette, hogy a testvére nincs már mellette. Elkódorgott valamelyik úton, s amikor Jane utána szaladt, nagy beszélgetésben találta egy pingvinnel, amely egyik szárnya alatt nagy füzetet tartott, másik alatt óriási ceruzát. Tűnődve rágta a ceruza végét, amikor Jane odalépett hozzájuk.

- Nem tudom - mondta éppen Michael, nyilván valami kérdésre válaszolva.

A pingvin Jane-hez fordult:

- Te talán megmondhatnád nekem - szólította meg. - Mi rímel erre a szóra, hogy Mary? Nem írhatom azt, hogy „méri”, mert ezt a rímet már régen megcsinálták, s a versnek eredetinek kell lenni. Azt se mondd nekem, hogy „tündéri”, erre gondoltam már, de sehogy sem illik rá.

- Téri - mondta ragyogó arccal Michael.

- Ennek nincs értelme - jegyezte meg a pingvin.

- Mit szólnál ehhez: „dicséri”? - próbálkozott Jane.

- Hát - a pingvin elgondolkozott kissé. - Ez sem valami remek - mondta tűnődve. - Félek, hogy le kell mondanom a versről. Ünnepi költeményt próbáltam írni a Születésnapra. Azt hittem, hogy nagyon szép lesz, ha így kezdem:

Ó, Mary, Mary...

de aztán nem jutottam tovább. Nagyon bosszantó dolog. Egy pingvintől valami tudós költeményt várnak, nem szeretném kiábrándítani őket. Hát szóval, ne tartóztassatok. Folytatnom kell a verset. - Azzal elsietett, ceruzáját rágva s füzete fölé görnyedve.

- Nagyon zavaros ez a dolog - mondta Jane. - Vajon kinek a születésnapja lehet?

- Gyertek, gyertek! Azt hiszem, ti is tisztelegni akartok, hiszen Születésnap van meg miegymás - szólalt meg egy hang a hátuk mögött, s amint megfordultak, a barnamedvét látták, aki a kapunál jegyet adott nekik.

- Ó, természetesen - mondta Jane, azt gondolván, hogy legokosabb ezt mondani; de halvány sejtelve sem volt arról, hogy ki előtt akarnak ők tisztelegni.

A barnamedve karon fogta őket, s továbbvezette az úton. Érezték, amint meleg, puha bundája testükhöz dörzsölődik, s hallották, milyen dörmögő hang támad a gyomrában, amíg beszél.

- Itt vagyunk, itt vagyunk! - mondta a barnamedve, s megállt egy kis ház előtt, amelynek ablakai mind oly fényesen ki voltak világítva, hogy ha nincs holdvilágos éjszaka, azt hitte volna az ember, a nap süt. A medve kinyitotta az ajtót, s gyöngéden betuszkolta rajta a két gyereket.

A fény eleinte elvakította őket, de hamarosan megszokta a szemük, s látták, hogy a kígyók házában vannak. Minden ketrec nyitva volt, s a kígyók kijöttek - némelyik lustán össztekeredett nagy, pikkelyes csomóba, mások nesztelenül siklottak a padlón. A kígyók között egy tuskón, amelyet nyilván valamelyik ketrecből hoztak ki, Mary Poppins ült. Jane és Michael alig akart hinni a szemének.

- Két születésnap vendég, nagysága - jelentette mély tisztelettel a barnamedve. A kígyók

kíváncsian fordították fejüket a gyerekek felé. Mary Poppins nem mozdult. De beszélni beszélt.

- Hol a felsőkabátod, ha szabad kérdeznem? - szólította meg Michaelt bosszús arccal, de egy csöpp meglepetés nélkül. - Hát a te kalapod meg a kesztyűd?! - mordult rá Jane-re.

De mielőtt bármelyikük is felelhetett volna, nagy mozgolódás támadt a kígyók házában.

- Psssszt! Psssszt!

A kígyók halk sziszegéssel farkuk hegyére álltak, s meghajoltak valami előtt, ami Jane és Michael háta mögött volt. A barnamedve lekapta hegyes sapkáját. Lassan felállt Mary Poppins is.

- Édes szívecském! Kedves szívecském! - mondta egy halk, finom, sziszegő hang. S a legnagyobb ketrecből lassú, puha, kígyózó mozdulatokkal előresiklott egy óriáskígyó. Kecsesen siklott el a hajladozó kígyók és a barnamedve mellett Mary Poppins felé. Amikor odaért, fölemelte hosszú, aranyos testének elülső felét. Fölnyújtotta pikkelyes, aranyos csuklyából kiemelkedő fejét, s gyöngéden megcsókolta előbb egyik arcán, aztán a másikon.

- Szép! - sziszegte lágyan. - Ez igazán kedves, igazán kedves. A születésnapod régóta nem eszett holdtöltére, szívecském. - Azzal megfordította fejét. - Üljetek le, kedveseim - mondotta, s kegyesen bólintott a többi kígyó felé, akik e szó hallatára tisztességtudóan visszacsusszantak a padlóra, összegöngyölődtek, s mereven bámultak az óriáskígyóra és Mary Poppinsra.

Az óriáskígyó akkor Jane és Michael felé fordult, s a gyerekek kissé megborzongva vették észre, hogy az arca olyan kicsi, olyan összeaszott, amelyet még sohasem láttak életükben. Előreléptek egyet, mert különös, mély tekintetű szeme mintha vonzotta volna őket. Hosszú és keskeny volt ez a szem, sötét és álmos nézésű, s ennek a sötét álmoságnak a közepén éber fény csillogott, mint a gyémánt.

- Ha szabad kérdeznem, kik ezek? - kérdezte lágy, félelmes hangján, s fürkészően nézett a gyerekekre.

- Jane Banks kisasszony és Michael Banks úrfi, szolgálatjára - mondta nyersen a barnamedve, s érzett a hangján, hogy kissé meg van ijedve. - Az Ő barátai.

- Ó, az Ő barátai? Akkor iszten hozta őket. Üljetek le, kedveseim.

Jane és Michael valahogy érezték, hogy királlyal állnak szemben - sokkal inkább, mint amikor az oroszlánál találkoztak -, nagy nehezen elfordították szemüket ettől a parancsoló tekintettől, s körülnéztek, hogy valami ülőalkalmatosságot keressenek. A barnamedve úgy gondoskodott ülőhelyről, hogy letelepedett, s bozontos térdeire ültette őket.

Jane suttogva mondta:

- Ez úgy beszél, mintha valami nagy úr volna.

- Az is. Ő az ura a mi világunknak: a legbölcsebb és legfélelmeesebb mindnyájunk között - mondta halkán, mély tisztelettel a barnamedve.

Az óriáskígyó mosolygott - hosszú, titokzatos mosolygással -, és Mary Poppinshoz fordult.

- Kedves rokon - szólalt meg barátságos sziszegéssel.

- Igazán rokona? - suttogta Michael.

- Első unokatestvére anyai ágon - súgta a barnamedve, mancsát szája elé tartva. - De most

figyeljeteK. Át fogja nyújtani a születésnapj emléket.

- Kedves rokon - ismételte az óriáskígyó -, régóta nem eszett már a születésnapod holdtöltére, ész rég nem ünnepelehtük eszt az eszeményt úgy, mint ma éjszaka. Így hát ráértem, hogy megfontolász tárgyává teyem a születésnapj emléK kérdészt. Ész elhatároztam - itt szünetet tartott, s a kígyók házában csak annak nesze hallatszott, hogy a jelenlevő sok mindenféle teremtés visszafojtotta a lélegzetét -, hogy legjobb lesz, ha egyik bőrömet ajándékozom neked.

- Igazán, kedves rokon, túlságosan is jó vagy - szólalt meg Mary Poppins, de az óriáskígyó fölpuffasztotta csuklyáját, s csendre intette.

- Szó szincs róla, szó szincs róla, tudod, hogy időnként vedleni szoktam, egy bőrrel több vagy kevesebb, nem szokot jelent neK. Avagy nem vagyok-e?... - Ismét szünetet tartott, s körülnézett.

- Az őszerdő ura - sziszegték egy szívvel-léleKkel a kígyók, mintha a kérdés meg a felelet egy jól ismert szertartás része volna.

Az óriáskígyó bölintott.

- Szép - mondta -, hogy amit én helyesznek találok, azt ti isz helyeszleteK. Elég csekély ajándék ez, édesz Mary, de lehet belőle övet vagy cipőt, vagy akár kalapszalagot csináltatni - az ilyeszmi mindig hasznosz lehet.

Azzal csöndesen ringatózni kezdett, s Jane és Michael úgy látták, hogy testén apró hullámok futnak végig, farkától fejéig. Egyszerre csak hosszú, dugóhúzó módjára csavarodó ugrást tett, aranyos külső bőre a padlón hevert, s a helyében új ruhát viselt csillogó ezüsből.

- Várj! - mondta az óriáskígyó, amikor Mary Poppins lehajolt, hogy a bőrt fölemelje. - Köszöntőt isz írok rá. - Azzal a farkát gyorsan végigjártatta levetett bőrén, az arany színű lapot ügyesen kör alakba hajlította, át dugta rajta a fejét, mintha korona volna, s kegyesen odanyújtotta Mary Poppinsnak. Az meghajolva vette át.

- Nem is tudom, hogyan köszönjem meg - szólalt meg Mary, s azzal el is hallgatott. Nyilván nagyon tetszett neki az ajándék, mert összevissza forgatta ujjai közt a bőrt, s bámulva nézegette.

- Meg ne próbáld - mondta az óriáskígyó. - Psssst! - folytatta aztán, s csuklyáját úgy kiterjesztette, mintha fülelne vele. - Nem a nagy körtánc jelét hallom?

Mindenki fülelni kezdett. Csengettyűszó hallatszott, s egy mély, döngő hang mind közelebből kiáltotta:

- Nagy körtánc, nagy körtánc! Mindenki középre, következik a nagy körtánc és a befejezés! Gyerünk, gyerünk! Mindenki álljon készen a nagy körtáncra!

- Gondoltam - mondta mosolyogva az óriáskígyó. - Menned kell, édeszem. Várnak rád, hogy foglalld el helyedet a közepen. Iszten veled a következő születésnapodig. - Azzal fölemelkedett, mint előbb, s könnyedén megcsókolta Mary Poppins mindkét arcát.

- Sziessz! - mondta az óriáskígyó. - Én majd vigyázok kisz barátaidra.

Jane és Michael észrevették, hogy a barnamedve mozgolódik alattuk, hát felálltak. Érezték, hogy a lábuk mellett valamennyi kígyó csúszva és facsarogva igyekszik kifelé a kígyók házából. Mary Poppins szertartásosan meghajolt az Óriáskígyó felé, s hátra sem pillantva a gyerekekre, a nagy zöld gyepen keresztül rohanni kezdett az állatkert közepére.

- Távozhatsz - szólt az óriáskígyó a barnamedvéhez, az pedig alázatosan meghajolt, és sapkáját mancsában tartva odarohant, ahol a többi állat mind Mary Poppins köré gyülekezett. - Akartok velem jönni? - kérdezte az óriáskígyó Jane-től és Michaeltól. Válaszra sem várva közéjük csusszant, és csuklyája mozdulatával értésükre adta, hogy induljanak meg mellette. - Megkezdődött - mondotta és sziszegett gyönyörűségében.

S a hangos kiáltásokból, amik most a gyep felől hallatszottak, a gyerekek kitalálhatták, hogy a nagy körtáncot gondolta. Amint közelebb értek, hallották az állatok éneklését, kiáltozását, s egyszerre csak meglátták, hogy leopárdok és oroszlánok, hódok és tevék, medvék, darvak, antilopok s még sok egyéb állat mind körben áll Mary Poppins körül. Aztán mozogni kezdtek az állatok, vadul kiáltozták őserdőből hozott dalaikat; kiugrottak a körből, beugrottak a körbe, s úgy nyújtogatták egymásnak mancsukat vagy szárnyukat, mint a francia négyesben szokás.

Egy csipegő hang messze túlszárnyalta a többi:

*Ó, Mary, Mary
szívemet kéri,
nekiadom!*

S látták, amint táncolva közeledett a pingvin, libegtette kurta szárnyait, s vígan énekel. Meglátta őket, meghajolt az óriáskígyó előtt, s felkiáltott:

- Megvan! Hallották, mit énekeltem? Persze nem tökéletes. A harmadik sor nem rímel. De azért megjárja, megjárja! - Azzal tovább-bukdácsolt, s odanyújtotta szárnyát egy leopárdnak.

Jane és Michael nézték a táncot, az óriáskígyó titokzatosan táncolt, s lehajolt, hogy mancsába fogja egy brazíliai fácán szárnyát; Jane féltéken megpróbálta szóba foglalni az érzéseit.

- Azt hittem, felség - szólalt meg, de aztán elakadt, zavarba jött, s nem tudta, kimondja-e vagy se.

- Beszélj, édeszem - mondta az óriáskígyó. - Mit gondoltál?

- Hát azt, hogy oroszlánok és madarak, tigrisek és apró állatok...

Az óriáskígyó kisegítette:

- Azt hitted, hogy ezek természettől fogva ellenségei egymásnak, hogy az oroszlán okvetlenül megeszi a madarat, ha útjába kerül, a tigrisz a nyulat - ugye?

Jane elpirult és rábólintott.

- Igazad lehet. Lehetszégész. Csakhogy nem a Születésnapon - mondta az óriáskígyó. - Ma eszte a kicsi nem szolgálja a nagynak, és a nagy védelmezi a kicsit. Még én isz - itt kissé elhallgatott, mintha mélyen gondolkozott volna -, még én isz összetalálkozhatom egy libával anélkül, hogy az ebédemre gondolnék - ilyenkor. Ész különben isz - folytatta, beszéd közben egyre nyújtogatva félelmes kis villás nyelvét -, meglehet, hogy végeredményben egyre megy, akár eszik valaki, akár őt eszik meg. Bölcsességem azt mondja nekem, hogy valószínűleg így van. Valamennyien ugyanabból az anyagból valók vagyunk: mi, az őserdő gyermekei ész ti, a város gyermekei. Ugyanazokból az alkotórészekből vagyunk összetéve - a fa a fejünk fölött, a kő a lábunk alatt, a madár, a vadállat, a csillag -, egyek vagyunk mind, egy cél felé haladunk. Emlékezzél erre, amikor engem már rég elfelejtettél, kedveszem.

- De hogy lehet a fa - kő? A madár - az nem én, Jane nem tigris - mondta csökönyösen Michael.

- Azt hiszed, hogy nem? - szólalt meg újra az óriáskígyó sziszegő hangja. - Nézd csak! - S fejével az előttük mozgó tömeg felé bökött. Madarak és négylábúak együtt ringatództak most,

szorosan körülfogva Mary Poppinst, aki csöndesen ingadozott jobbra-balra. Előre meg hátra himbálódzott a tömeg, egy taktusra, mint az óra ingája. Még a fák is szelíden lehajtották és felemelték ágaikat, a hold pedig úgy ringott az égen, mint hajó a tengeren.

- Madár ész vadállat, kő ész csillag - mind egyek vagyunk, mind egyek - suttozta az Óriás-kígyó, s csöndesen maga köré csavarta csuklyáját, miközben maga is himbálódzott a gyerekek között. - Gyermekek, kígyó, csillag, hegy - minden egy, minden egy.

A sziszegő hang egyre lágyabb lett. A ringatózó állatok kiáltásai halkabban, homályosabban hallatszottak. Jane és Michael, ahogy hallgatták, érezték, hogy maguk is csöndesen ringatóznak - vagy mintha ringatnák őket...

Szelíd, elárnyékolt fény esett az arcukra.

- Alusznak, álmodnak mind a ketten - mondta egy suttogó hang. Az óriás-kígyó hangja volt-e, vagy anyusé, amint megigazgatta a paplanukat, a gyerekszobába tett rendes, éjszakai körútján?

- Jó. - A barnamedve dörmögte ezt vagy Banks papa?

Jane és Michael csak ringatózott, himbálódzott, de nem tudta megmondani... nem tudta megmondani...

- Olyan furesát álmodtam az éjszaka - mondta Jane, miközben reggelinél cukrot szórt a zabkására. - Azt álmodtam, hogy az állatkertben vagyunk, és Marynek születésnapja volt, s a ketrecekben állatok helyett emberek voltak, s az állatok mind szabadon jártak...

- De hiszen ez az én álmom! Én is ezt álmodtam - mondta Michael erősen meglepődött arccal.

- Nem álmodhattuk mind a ketten ugyanazt - mondotta Jane. - Bizonyosan tudod? Emlékszel az oroszlánra, aki kigöndörítette a sörényét, meg a főkára, aki azt akarta, hogy...

- Narancshéjért a víz alá bukunk - mondta Michael. - Hát persze hogy emlékszem! Meg a kisbabákra a ketrecekben, meg a pingvinre, aki nem tudott rímet találni, meg az óriás-kígyóra...

- Akkor ez egyáltalán nem lehetett álom - mondta nyomatékosan Jane. - Okvetlenül igaz volt. Ha pedig igaz volt... - s kíváncsian nézett Maryre, aki éppen a tejet forralta.

- Mary, kérem - mondotta -, lehet az, hogy Michael meg én ugyanazt álmodtuk?

- Ugyan, eredjete már az álmaitokkal - mondta Mary, és szippantott egyet. - Tessék megenni a zabkását, különben nem kaptok vajjas pirítóst.

De Jane-t nem lehetett lerázni. Mindenáron tudni akarta.

- Mary - szólalt meg újra, s keményen a szemébe nézett -, nem járt maga ma éjjel az állatkertben?

Mary eltátotta a száját.

- Az állatkertben? Én, az állatkertben, éjszaka?! *Én?!* Egy csendes, rendes lány, aki tudja, mi illik, mi nem?

- Ott volt, vagy nem? - erősködött Jane.

- Persze hogy nem - micsoda gondolat! - mondta Mary Poppins. - Nagyon szeretném, ha megennéd a zabkását, és nem beszélnél szamárságokat.

Jane tejet töltött magának.

- Akkor hát mégiscsak álom lehetett - mondotta.

De Michael tátott szájával bámult Maryre, aki most éppen kenyeret pirított.

- Jane - mondta éles suttogással -, nézz csak oda! - Maryre mutatott, s Jane is látta, hogy mit mutat rajta.

Mary Poppins derekán aranypikkelyes kígyóbőrből készült öv volt, s azon girbegurba, kígyózó írással: *Állatkerti emlék*.

XI. KARÁCSONYI VÁSÁRLÁS

- Hószagot érzek - mondta Jane, amint kiszálltak az autóbusból.

- Én karácsonyfa-szagot - mondta Michael.

- Én sülthal-szagot - mondta Mary Poppins.

Aztán nem éretek rá semmiféle szagot érezni, mert az autóbusz a Világ Legnagyobb Boltja előtt állt meg, s mind a hárman beléptek oda, hogy a karácsonyi vásárlásokat elvégezzék.

- Szabad előbb a kirakatokat nézegetni? - kérdezte Michael izgatottan ugrálva fél lábán.

- Nem bánom - felelte meglepő szelídséggel Mary. Azazhogy Jane és Michael nem is lepődtek meg olyan nagyon, mert tudták, hogy Mary Poppins semmit sem szeret annyira, mint kirakatokat nézegetni. Tudták azt is, hogy amíg ők a játékokat, könyveket, magyalfaágakat és szilvatortákat nézegetik, Mary semmi egyebet nem lát, mint saját maga visszatükröződő képét.

- Nézd, repülőgépek! - mondta Michael, amint megálltak egy kirakat előtt, ahol drótra akasztott játék repülőgépek keringtek a levegőben.

- És ide nézz! - mondta Jane. - Két pici fekete baba egy bölcsőben; mit gondolsz, csokoládéból vannak vagy porcelánból?

„Nézd csak magadat” - mondta magában Mary Poppins, akinek feltűnt, hogy milyen szép a prémmel szegett új kesztyűje. Ez volt az első pár ilyen kesztyűje életében, s azt hitte, soha el nem unja a kirakatok üvegében nézegetni, amikor rajta van a kezén. Amint a kesztyű tükörképét alaposan megnézte, gondosan megvizsgálta egész alakját - kabátját, kalapját, kendőjét, cipőjét s benne saját magát -, s azt gondolta, hogy mindent összevéve, sohasem látott még ilyen finom és előkelő teremtést.

De hát tudta, hogy a téli délután rövid, s uzsonnára otthon kell lenniük. Így hát sóhajtván elszakadt gyönyörűséges tükörképétől.

- Most már bemegyünk - mondta, s Jane és Michael nagy bosszúságára sokáig elidőzött a rövidáruosztályon, s hosszas fontolgatás után kiválasztott egy gombolyag fekete pamutot.

- A játékosztály arrafelé van - emlékeztette Michael.

- Köszönöm, tudom, ne mutogass - mondotta, s kétségbeejtő lassúsággal fizette ki a számláját.

De végre is ott voltak Karácsony Apó birodalmában, s nagy fejtörést okoztak neki: hogyan segítsen az ajándékokat kiválogatni.

- Ez nagyon jó volna apusnak - mondta Michael, s kiválasztott egy rugós szerkezetű vonatot, külön jelzőkészülékkel. - Majd én vigyázok rá helyette, amikor bemegy a Citybe.

- Azt hiszem, én ezt veszem meg anyusnak - mondta Jane, s tolni kezdett egy kis babakocsit, amelyről bizonyosan tudta, hogy anyusnak mindig szüksége volt rá -, talán néha kölcsönadja majd nekem.

Aztán Michael kiválasztott a két iker számára egy-egy csomag hajtút, anyusnak egy fémépítő játékot, Robertson Aynek kis cölöpverőgépet, egy pápaszemet Ellennek, akinek kitűnő szeme volt, s néhány pár cipőfűzőt Brill néninek, aki mindig papucsban járt.

Jane némi habozás után végre elhatározta, hogy apusnak legjobb lesz egy fehér ingelőt venni, s megvette a Robinsont az ikreknek, hogy olvassák, ha majd nagyobbak lesznek.

- Addig én magam olvashatom mondotta -, bizonyosan kölcsönadják nekem.

Aztán Mary Poppins elegyedett nagy vitába Karácsony Apóval egy darab szappan fölött.

- Miért ne venne rózsaszappant? - kérdezte Karácsony Apó, aki igyekezett segítségére lenni, s aggódó arccal nézett Maryre, mert az meglehetősen kurtán felelgetett neki.

- Jobb szeretem az ibolyaszappant - mondta gőgösen, s abból vett egy darabot. - Uramisten - kiáltotta, s megsimogatta a prémet a jobb kesztyűjén -, nem mondatnám kétszer, ha valaki egy csésze teával kínálna meg.

- Talán bizony háromszor - mondatná kottyantott közbe Michael.

- Semmi szükség a szellemességedre - mondta Mary olyan hangon, hogy Michael elszégyellte magát. - S különben is, ideje hazamenni.

Tessék! Éppen azt a szót mondta ki, amit legkevésbé vártak tőle. De hát mindig ilyen volt ez a Mary.

- Csak öt percre maradjunk még - könyörgött Jane.

- Igazán, Mary! Olyan jól áll magának az új kesztyű - mondta hízelkedve Michael.

De bármennyire is tetszett Marynek ez a hízelgés, nem fogott rajta.

- Nem - mondta, s a kijárat felé kezdett lépkedni.

„Istenem - mondta magában Michael, miközben súlyos csomagjaival botorkálva utána ment -, csak egyszer tudna igent mondani!”

De Mary továbbstett, kénytelenek voltak vele tartani. Mögöttük integetett Karácsony Apó, s a karácsonyfán a Tündérr királynő meg a többi baba szomorúan mosolyogva mondta: „Vigyen már haza valaki!” A repülőgépek mind csapkodtak a szárnyukkal, s madárhangon csipogták: „Hadd röpjek!”

Jane és Michael elsiettek, hallani sem akarták ezeket a varázsos hangokat, s úgy érezték, hogy a játékosztályon eltöltött idő oktalanul és kegyetlenül rövid volt.

Aztán, amikor a kijáratig jutottak, valami csudálatos dolog történt.

Éppen ki akartak lépni a forgó üvegajtón, amikor az utcáról ugrálva rohant arrafelé egy gyermek.

- Nézz oda! - kiáltott fel egyszerre Jane és Michael.

- Istenem uram, ne hagyj el! - kiáltotta Mary, s megállt, mintha földbe gyökeredzett volna a lába.

Nem is csoda, mert a gyermekén úgyszólván semmi ruha nem volt, csak valami könnyű, pókhálószerű kék szövet - olyan, mintha az égről szakította volna le, hogy csupasz teste köré csavarja.

Nyilvánvaló volt, hogy nem sok forgóajtót láthatott életében, mert kerengett, forgott benne, taszította maga előtt, hogy gyorsabban forogjon, s felkacagott, amikor az ajtó szára elkapta, s pörögve vitte körbe-körbe. Aztán hirtelen apró, gyors mozdulattal kiszabadította magát, elugrott az ajtótól, s földet ért a boltban.

Lábujjhegyen állt meg, s erre-arra forgatta a fejét, mintha valakit keresne. Megvillant az arcán az öröm, amikor megpillantotta Jane-t, Michaelt és Maryt, akik félig elrejtőzve álltak egy óriási karácsonyfa mögött. Örvendezve szaladt feléjük.

- Hát itt vagytok! Köszönöm, hogy megvártatok. Félek, hogy elkéstem egy kicsit - mondta a gyermek két ragyogó karját kinyújtva Jane és Michael felé. - No, örültök-e, hogy láttok? - kérdezte fejét félrehajtva. - Mondjátok gyorsan, hogy igen!

- Persze hogy örülünk - mondta Jane mosolyogva, mert úgy érezte, hogy mindenki örülhet egy ilyen ragyogó, boldog teremtés láttára. - De hát ki vagy? - kérdezte kíváncsian.

- Hogy hívnak? - szólalt meg Michael, és rábámult.

- Ki vagytok? Hogy hívnak? Csak nem akarjátok azt mondani, hogy nem ismertek? Ó, igazán, igazán... - A gyermek meglátszott a meglepetés és csalódás. Hirtelen Mary felé fordult és rámutatott. - Ez bezzeg ismer. Ugye? Tudom, hogy ismersz.

Mary arcára különös kifejezés telepedett. Jane és Michael kék lángokat láttak a szemében, mintha visszatükrözné a gyermek ruhájának kék színét és ragyogását.

- Ugyebár, ugyebár - suttogta -, M-mel kezdődik?

A gyermek örvendezve kezdett fél lábon ugrálni.

- Hát persze - tudod te jól. M-A-J-A. Maja vagyok. - Ismét Jane-hez és Michaelhoz fordult: - Most már rám ismertek, ugye? Én vagyok a Fiastyúk második csillaga. Elektra, a legidősebb nem jöhetett, mert Meropét dajkálja. Meropé a kisbaba, s közben vagyunk mi öten - csupa lányok. Anyuskánk eleinte nagyon csalódottnak érezte magát, amiért nem fia született, de most már nem bánja.

A gyermek táncolt néhány lépést, aztán újrakezdte izgatott hangocskáján:

- Ó, Jane, Michael, gyakran figyeltelek benneteket az égből, s most valósággal beszélhetek veletek! Ismerlek ízről ízre. Michael nem szereti, ha kefélik a haját, Jane pedig egy rigótojást őriz egy kis lekvárosüvegben a kandalló párkányán. Apuskátok kopaszodni kezd a feje búbján. Nagyon szeretem. Ő mutatott be egymásnak - nem emlékeztek? Tavaly nyáron azt mondta egy este: „Nézzétek, gyerekek, az ott a Fiastyúk. Összesen hét csillag, a legkisebbek az égen. Van köztük egy, amelyiket látni sem lehet.” Persze ő Meropéra gondolt. Meropé még most is nagyon kicsi, nem maradhat fenn egész éjszaka. Ilyen kisbabát korán kell lefektetni. Odafönt némelyek Kis Nővéreknek hívnak bennünket, néha meg Hét Galambnak, de Orion csak így szólít: „Hé, leányok” - s elvisz magával vadászni.

- De hát mit csinálsz itt? - kérdezte Michael még mindig meglepetten.

Maja elnevette magát.

- Kérdezd meg Maryt, ő bizonyosan tudja.

- Mondja meg, Mary - könyörgött Jane.

- Hát - mondta éles hangon Mary -, gondolom nem ti vagytok az egyetlenek a világon, akik karácsonykor vásárolni akarnak...

- Ez az - sikkantott fel gyönyörűségében Maja. - Tökéletesen igaza van. Azért jöttem le, hogy mindenkinek játékot vegyek odafönt. Tudjátok, nem jöhetünk le valami gyakran, mert sok a dolgunk: mi csináljuk és mi gyűjtjük raktárba a tavaszi esőt. Ez a Fiastyúk csillagainak a feladata. De sorsot húztunk, s én voltam a nyertes. Ugye, nagyszerű?

Boldogan feszítette ki a mellét.

- No, gyerünk. Nem maradhatok soká. Ti pedig gyertek vissza, és segítsetek nekem választani.

Körültáncolta őket, hol egyikhez, hol másikhoz szaladt, s visszaterelte a játékosztályra.

Amerre mentek, a sok vásárló megállt, rájuk bámult, s elejtette a csomagjait csodálkozásában.

- Hogy fázhatsz ez a gyerek! Mi is járhat az ilyen szülők eszébe! - mondták az anyák, hirtelen szelídre, gyöngédre vált hangon.

- Igazán - mondták az apák -, ilyesmit nem volna szabad megengedni. Ezt kiírom az újságba! - s a hangjuk idegenszerűen nyerssé, csikorgóssá vált.

Különösen viselkedtek a bolti őrök is. Amikor a kis csapat elhaladt mellettük, úgy hajoltak meg Maja előtt, mintha királynő lett volna.

De sem Jane, sem Michael, sem Mary, sem Maja nem látott, nem hallott semmi különösét. Túlságosan elfoglalta őket különös kalandjuk.

- Itt vagyunk! - kiáltott fel Maja, amint belibbent a játékosztályra. - No, mit válasszunk?

Egy segéd összerezgett, s mély tisztelettel meghajolt, amint megpillantotta.

- Szeretnék valamit mindegyik nővéremnek: hatan vagyunk összesen. Kérem, segítsen nekem - mondta Maja, és rámosolygott.

- Készségesen, nagysád - mondta udvariasan a segéd.

- Először is nénémnek - mondta Maja. - Ő nagyon házias. Mit szólna ehhez a kis tűzhelyhez ezüstserpenyőkkel? Igen, ez jó lesz. Meg ezt a csíkos nyelvű seprűt is megveszem. Annyi bajunk van a csillagporral - örülni fog, ha ezzel söpörgetheti.

A segéd elkezdte színes papírba csomagolni a holmikat.

- Na, most Taigetának. Az szeret táncolni. Mit gondolsz, Jane, jó volna neki egy ugrókötel? Kérem, gondosan kötözzé össze - szólt a segédhez. - Nagyon messzire viszem.

Tovább röpködött a játékok közt, meg nem állt egy pillanatra sem, s olyan könnyű, kéken sugárzó lépésekkel járt, mintha most is az égen ragyogna.

Mary, Jane meg Michael a szemüket sem tudták levenni róla, amint egyiktől a másikhoz szökkent, hogy tanácsukat kérje.

- Aztán itt van Alcione. Nehéz kérdés. Csöndes, mélázó teremtés, és úgy tesz, mintha sohasem kellene neki semmi. Talán könyvet vegyünk, Mary? Micsoda család ez itt - a Svájci Robinsonok? Azt hiszem, ez tetszeni fog neki. Ha nem, akkor is nézegetheti a képeket. Csomagolja be!

Odanyújtotta a könyvet a segédnek.

- Hogy Celenónak mi kell, azt tudom - folytatta. - Egy karika. Napközben végigkergetheti az égen, éjszaka pedig körben forgathatja maga körül. Ez a piros-kék színű tetszeni fog neki.

A segéd újra meghajolt, s kezdte becsomagolni a karikát.

- No, most már csak a két kicsike van hátra. Mit ajánlanál Steropé számára, Michael?

- Talán egy csigát - mondta Michael komolyan fontolgatva a kérdést.

- Búgócsigát? Nagyszerű gondolat! Örülni fog, ha elnézheti, amint búgva végigforog az égen. S mit ajánlanál Meropének, a kisbabának, Jane?

- Johnnak és Barbarának - mondta félénken Jane - kis gumikacsái vannak.

Maja felsikkantott gyönyörűségében, s nagyot ugrott.

- Ó, milyen okos vagy te, Jane! Erre sohase gondoltam volna. Kérek Meropének egy gumi-

kacsát: kék legyen és sárga a szeme.

A segéd összekötözte a csomagokat, Maja pedig körülötte szaladgált, segített a papírt összehajtani, megrángatta a zsineget, hogy lássa, erősen össze van-e kötve.

- Jól van - mondta végül. - Nem szeretnék ám semmit elpotyogtatni.

Michael, aki megjelenése pillanatától fogva állandóan rábámult, most megfordult, s félhangon odasúgta Marynek:

- De hiszen nincs erszény nála. Ki fizeti meg ezt a sok játékot?

- Az nem a te dolgod - horkant rá Mary. - És sugdosódni különben is illetlenség. - Azzal buzgón kotorászni kezdett a zsebében.

- Mit mondtál? - kérdezte Maja csodálkozástól kerekre nyílt szemmel. - Fizetni? Senki sem fizet. Itt nem fizetnek semmiért, ugye?

Ragyogó tekintetét a segéd felé fordította.

- Egy pennyt se, nagysád - jelentette ki a segéd udvariasan, azzal kezébe adta a csomagokat, s újra meghajolt.

- Gondoltam is, hogy nem. Látod - mondta Michaelhoz fordulva -, az egész karácsonyban az a fontos, hogy ajándékot adjon az ember. Különben mivel is fizetnék? Nekünk nincs pénzünk odafönn. - És felkacagott erre a pusztá gondolatra is. - No, most menjünk el folytatta, s karon fogta Michaelt. - Mindnyájunknak haza kell menni. Későre jár az idő, s hallottam, amikor anyátok azt mondta, hogy uzsonnára otthon legyetek. Mellesleg nekem is vissza kell mennem. Gyertek! - Maga után vonta Michaelt és Jane-t meg Mary Poppinst, végigvezette őket a bolton s ki a forgóajtón.

Odakünn hirtelen megszólalt Jane:

- De neki nincs semmi ajándéka. A többieknek mind vásárolt valamit, magának semmit. Majának nincs karácsonyi ajándéka! - S gyorsan kutatni kezdett a nála levő csomagok között: mit adhatna oda Majának.

Mary Poppins gyors pillantást vetett a mellette levő kirakatüvegbe. Láta csillogva visszaverődő képét: előkelő volt, érdekes volt, kalapja egyenesen állt, kabátja szépen kivasalva, új kesztyűje tökéletesen kiegészítette a hatást.

- Ne törődj azzal - szólt Jane-hez legélesebb hangján. Közben levetette új kesztyűjét, s felhúzta Maja kezére. - Nesze - mondta nyersen. - Hideg van ma, jó lesz neked.

Maja ránézett a kesztyűre, amely olyan nagy volt neki, hogy szinte üresen lógott a kezén. Nem szólt semmit, csak odalépett Maryhez, kinyújtotta vékony karját, Mary nyaka köré fonta, s megcsókolta az arcát. Hosszú pillantást váltottak egymással; úgy mosolyogtak, ahogy azok szoktak, akik értik egymást. Aztán megfordult Maja, s kezével könnyedén megérintette Jane és Michael arcát. Egy pillanatra körben álltak mindannyian a széles utcasarkon, s úgy néztek egymásra, mint akiket elvarázsoltak.

- Olyan boldog voltam - mondta lány hangon Maja, elsőnek törve meg a csendet. - Ugye, nem fogtok elfelejteni?

A gyerekek fejüket rázták.

- Isten veletek - mondta Maja.

- Isten veled - mondták ők is, ámbár megfájdította szívüket ez a szó.

Aztán Maja nyugodt egyensúlyban lábujjhegyre állt, fölemelte karját, s a levegőbe ugrott. Elkezdett járni a levegőben, mind magasabbra hágva, mintha a szürke égbe láthatatlan lépcső vezetett volna. Útközben integetett nekik, s ők hárman visszaintegettek.

- No né, mi történik itt? - kérdezte valaki a közelükben.

- Ez lehetetlen! - mondta egy másik hang.

- Szemtelenség! - kiáltotta egy harmadik. Mert már egész tömeg csődült össze, s bámulták a különös látványt: Maja hazatérését.

Egy rendőr utat tört magának a tolongásban, s gumibotjával kergette szét az embereket.

- Nono, mi az? Baleset vagy mi?

Aztán fölnézett ő is arra, amerre a többiek.

- Hé! - kiáltott fel, s haragosan rázta öklét Maja felé. - Jössz le tüstént?! Mit csinálsz odafönn? Feltartóztatod a közlekedést meg mi. Gyere le! Ilyesmit nem lehet túrni nyilvános helyen. Nem istentől való dolog ez!

Messziről hallották Maja kacagását, s látták, hogy valami fényes dolog kicsusszan a hóna alól. Az ugrókötel volt. Hát mégiscsak kibomlott a csomag.

Egy percig látták még, amint fölfelé ugrált a levegőlépcsőn, aztán egy felhő eltakarta szemük elől. De azért tudták, hogy ott van mögötte, mert a felhő vastag, sötét szélén világosság tört keresztül.

- Nohát, mehetek a pokolba - mondta a rendőr fölfelé bámulva s fejét vakargatva a sisakja alatt.

- Mehetsz bizony! - mondta Mary Poppins olyan dühös horkantással, hogy mindenki más azt hitte volna: komolyan haragszik a rendőrré. De Jane-t és Michaelt nem tévesztette meg a horkantás. Mert láttak Mary szemében valamit - ha nem Maryról lett volna szó, ezt a valamit könnynek lehetett volna nevezni...

- Ki tudtunk volna mi ilyet találni? - kérdezte Michael, mikor otthon elbeszélték anyjuknak ezt a történetet.

- Talán - mondta Banks mama -, néha különös és szép dolgokat talál ki az ember, szívecském.

- De hát Mary kesztyűje? - mondta Jane. - Láttuk, amint odaadta Majának. Most pedig nem viseli. Hát mégiscsak igaz!

- Micsoda, Mary! - kiáltott fel Banks mama. - A prémmel szegett finom kesztyűjét, azt adta oda?

Mary Poppins szippantott egyet.

- A kesztyűm az enyém, s azt teszek vele, amit akarok - mondta gögösen.

Azzal megigazította a kalapját, s lement a konyhába uzsonnázni...

XII. NYUGATI SZÉL

Tavaszi első napja volt.

Jane és Michael tüstént észrevették ezt, mert hallották, amint anyuskájuk énekelt fürdés közben, márpedig ezt minden évben csak ezen az egy napon szokta tenni.

Ezt a reggelt nem felejtették el soha. Azért sem, mert most először volt szabad lejönniük az ebédlőbe reggelizni, meg azért sem, mert Banks papa elvesztette fekete táskáját. Ilyenformán mindjárt két rendkívüli eseménnyel kezdődött a nap.

- Hol a táskám?! - kiáltotta Banks papa, körülszaladgálva az előcsarnokban, mint a farkát kergető kutya.

Körbeszaladgált az egész ház népe - Ellen, Brill néni meg a gyerekek. Még Robertson Ay is megerőltette magát, s kétszer körüljárta az előcsarnokot. Végül Banks papa maga találta meg a táskát a dolgozószobájában, s magasan lobogtatta a kezében, mikor kirohant vele az előcsarnokba.

- Hát, kérem - szólalt meg, mintha prédikációba fogott volna -, a táskám mindig egy helyen szokott lenni. Itt az esernyőtartón. Ki vitte be a szobámba?! - kiáltotta.

- Te magad, drágám, amikor tegnap este kivetted belőle az adókönyvet - mondta Banks mama.

Banks papa olyan sértődött pillantást vetett rá, hogy a felesége azt kívánta, bárcsak ne lett volna olyan tapintatlan, s mondta volna inkább, hogy ő vitte be oda.

- Hrrrm - mondta Banks papa, keményen kifújva az orrát, s lekapta felöltőjét a fogasról. Már indult is vele a kapu felé.

- Hahó - kiáltott fel jobb hangulatban -, a papagájtulipán bimbózni kezd! - Kiment a kertbe, s beszipantotta a levegőt. - Hm, azt hiszem, nyugatról fúj a szél. - Elnézett Bumm tengernagy háza felé, amelynek tetején a távcső alakú szélkakas forgott. - Gondoltam - mondta. - A nyugati szél hozza ezt az időt. Süt a nap, balsamos a levegő. Nem is viszek felöltőt.

Azzal felkapta táskáját, keménykalapját, s elsietett a Citybe.

- Hallottad, mit mondott? - kérdezte Michael, és megragadta Jane karját.

Jane igenlően bólintott.

- Nyugatról fúj a szél - mondta lassan.

Egyik sem szólt többet, de mindegyiknek fejében motoszkált valami gondolat, melyet nagyon szerettek volna elhessegetni.

Hanem hát el is felejtették hamarosan, mert úgy látszott, mintha nem változott volna semmi, s a tavaszi napsugár olyan szépen ragyogta be a házat, hogy senkinek sem jutott eszébe: milyen jól tenne ennek a háznak egy kis meszelés meg új tapéta. Ellenkezőleg: valamennyien azt gondolták, hogy ez a legkülönb ház az egész Cseresznyefa utcában.

De ebéd után mindjárt megkezdődött a baj.

Jane lement a kertbe dolgozni Robertson Ayjel. Éppen elvetett már egy sor retkumagot, amikor nagy mozgolódást hallott a gyerekszoba felől és siető lépések kopogását a lépcsőn. Egyszerre csak megjelent az ajtóban Michael. Arca erősen kipirult, hangosan lihegett a futástól.

- Nézd, Jane, nézd! - kiáltotta, s kinyújtotta kezét. Mary Poppins irányítúje volt benne, s a lemez örülten forgott a nyíl körül Michael reszkető kezében.

- Az irányítú? - kérdezte Jane, s kérdő pillantást vetett rá.

Michael egyszerre sírva fakadt.

- Nekem adta - szólt zokogva. - Azt mondta, most már egészen az enyém lehet. Jaj, ebből bizonyosan baj lesz! Itt valami készül! Azelőtt soha semmit sem adott nekem.

- Talán egyszer kedves akart lenni - mondta Jane, hogy megnyugtassa, de szíve mélyén éppoly nyugtalan volt, mint Michael. Igen jól tudta, hogy Mary Poppins sohasem vesztegette idejét kedveskedésre.

Márpedig akármilyen furcsa is, aznap délután Mary Poppins egy haragos szót sem ejtett. Igazában alig szólt egy szót is. Úgy látszott, nagyon mélyen gondolkozik, s ha valamit kérdeztek tőle, révedező hangon válaszolt. Végre Michael nem bírta már tovább.

- Ó, legyen már goromba, Mary! Legyen megint goromba! Egészen megváltozott. Úgy félek! - És csakugyan, nehéz volt a szíve attól a gondolattól, hogy valami - nem tudta, micsoda -, valami készül a Cseresznyefa utca tizenhetes szám alatt.

- Ha keresed a bajt, meg is találsz - vágott vissza Mary Poppins megszokott nyers hangján.

Michael tüstént jobban kezdte érezni magát.

- Talán csak afféle érzés ez - mondta Jane-nek. - Lehet, hogy rendben van minden, s én csak képzelődöm; nem gondolsz, Jane?

- Bizonyosan - mondta lassan Jane. De erősen gondolkozott, s nehéz volt a szíve.

Estefelé erősebbre vált a szél, s hirtelen rohamokkal támadott neki a háznak. Hangosan füttyözve szaladgált végig a kéményeken, a repedéseken át besurrant az ablakok alá, s emelgette a szőnyeg sarkát a gyerekszobában. Mary Poppins megvacsoráztatta őket, és leszedte az asztalt, pontosan, rendesen helyre rakott mindent. Aztán rendbe szedte a gyerekszobát, s az állványra tette a vízmelegítő üstöt.

- Így ni! - mondta, s körülnézett a szobában, hogy rendben van-e minden. Egy pillanatig hallgatott. Aztán egyik kezét gyöngéden rátette Michael fejére, a másikat Jane vállára. - Most - mondta - lemegyek, s leviszem a cipőket Robertson Aynek, hogy kitakarítsa. Viseljétek jól magatokat, amíg visszajövök. - Azzal kiment, és csöndesen behúzta maga után az ajtót.

Amint kilépett a szobából, hirtelen mind a ketten úgy érezték, hogy utána kellene rohanniuk, de valami mintha visszatartotta volna őket. Nyugton maradtak, s az asztalra könyökölve várták, hogy Mary visszajöjjön. Nem beszéltek, de mind a kettő szerette volna megnyugtanni a másikat.

- Milyen buták is vagyunk szólalt meg egyszerre Jane. - Hiszen rendben van minden. - De tudta, hogy ezt inkább Michael megnyugtatóására mondta, s nem azért, mintha igaznak hinné.

A gyerekszoba órája hangosan ketyegett a kandalló párkányán. A tűz lobogott, pattogott, és lassan hamvadozni kezdett. Még mindig ott ültek az asztal mellett, és vártak.

Végre félénken megszólalt Michael:

- Ugye, nagyon rég elment már?

A szél füttyült, kiáltozott a házban, mintha válaszolni akart volna neki. Az óra ünnepélyesen ketyegett tovább.

Egyszerre csak megtörte valami a csendet: hangos csattanással becsapódott a ház kapuja.

- Michael! - kiáltott fel összerázkódva Jane.

- Jane! - kiáltott fel Michael, és sápadt arcára kiült az aggodalom.

Hallgatóztak. Aztán az ablakhoz rohantak és kinéztek.

Mary Poppins odalent állt éppen a kapu előtt, kabátban, kalapban; egyik kezében táskáját, másikban ernyőjét tartotta. Vadul fújt körülötte a szél, szoknyáját rángatta, kalapját félretaszította. De Jane és Michael úgy vette észre, hogy Mary ezt sem bánja, mert úgy mosolyog, mintha ő meg a szél megértenék egymást.

Egy pillanatra megállt a kapu lépcsőjén, és visszanézett. Aztán gyors mozdulattal kinyitotta az ernyőjét, bár nem esett az eső, s kifeszítette a feje fölött.

A szél vad rikoltozással csusszant be az ernyő alá, s fölfelé nyomta, mintha ki akarná tépni Mary Poppins kezéből. De Mary erősen fogta, s a szél nyilván ezt is kívánta tőle, mert most magasabbra emelte az ernyőt a levegőbe. Maryt pedig fölemelte a földről. Könnyedén libegtette, úgyhogy lábujja éppen csak súrolta a kerti utat. Aztán keresztülemelte a külső kapun, s fölfelé sodorta az utcai cseresznyefák ágai felé.

- Elmegy, Jane, elmegy! - kiáltotta sírva Michael.

- Gyorsan! - kiáltotta Jane. - Az ikreket! Hadd lássák utoljára! - Most már mind a ketten bizonyosan tudták, hogy Mary örökre elment, mert megfordult a szél.

Mindegyik felkapott egy-egy ikret, s visszarohtak az ablakhoz. Mary most már magasan járt a levegőben, ellebegett a cseresznyefák s a háztetők fölött, fél kezével erősen belekapaszzkodott az ernyőbe, másikban a táskáját tartotta.

Az ikrek csöndesen sírni kezdtek.

Jane és Michael szabad kezükkel kinyitották az ablakot, s egy utolsó erőfeszítéssel próbálták Mary röpdülését megakasztani.

- Mary! - kiáltották. - Jöjjen vissza, Mary!

De Mary vagy nem hallotta, vagy nem akarta hallani. Mert továbbvitorlázott, fel a ködös, szeles levegőbe, míg végre átlibbent a domb túlsó oldalára, s a gyerekek nem láttak már egyebet, csak a vad, nyugati szélben nyögve hajladozó fákat...

- Hát megtette, amit mondott: addig maradt, amíg meg nem fordult a szél - mondta Jane, s szomorú sóhajtással fordult el az ablaktól. Visszavitte Johnt az ágyacskájába. Michael nem szólt semmit, de amikor ő is visszavitte és lefektette Barbarát, vigasztalanul szipogott.

- Kíváncsi vagyok - mondta Jane -, látjuk-e még valaha.

Egyszerre hangok hallatszottak a lépcsőházból.

- Gyerekek, gyerekek! - kiáltotta Banks mama, amint az ajtót rájuk nyitotta. - Gyerekek, nagy bosszúság ért. Mary Poppins elment.

- El - mondta Jane és Michael.

- Hát ti tudjátok? - kérdezte meglepetten Banks mama. - Mondta nektek, hogy el akar menni?

Fejüket rázták, s Banks mama így folytatta:

- Disznóság! Egyik percben itt van, másikban elmegy. Még csak bocsánatot sem kér. Egyszerűen azt mondja: „megyek” - és elmegy. Ennél szemtelenebb, közömbösebb, udvariati-

lanabb - no mi az, Michael? - Haragosan elhallgatott, mert Michael megragadta a szoknyáját, és rázni kezdte. - Mi az?!

- Mondta-e, hogy visszajön? - kiáltotta, s majd leverte anyust a lábáról. - Mondta vagy nem?

- Először is ne viselkedj úgy, mint egy vadember - mondta Banks mama, s kiszabadította magát Michael kezéből. - Nem emlékszem, hogy mit mondott, csak arra a szóra, hogy elmegy. De semmi esetre sem fogadom vissza, ha akarná se. Így itthagyni engem faképnél, minden segítség nélkül, felmondás nélkül!

- Ó, anyus! - mondta szemrehányó hangon Jane.

- Kegyetlen asszony vagy - mondta Michael, s ökölbe szorította kezét.

- De gyerekek! Igazán szégyellem magam miattatok! Még visszakívántok valakit, aki így bánt el az édesanyátokkal! Szégyen, gyalázat!

Jane sírva fakadt.

- Nekem senki sem kell ezen a világon, csak Mary! - mondta sírva Michael, s végigvetette magát a padlón.

- De gyerekek, gyerekek! Igazán nem értelek benneteket. Kérlek, viseljétek jól magatokat. Ma este senki sem maradhat veletek. Én vacsorára vagyok meghíva, Ellennek kimenője van, Kénytelen leszek Brill nénit felküldeni. - Azzal szórakozottan megcsókolta őket, elment, s homlokán töprengő ráncocska jelent meg...

- Soha ilyet! Elmegy, s így cserbenhagyja ezeket a szegény gyerekeket - mondta egy perccel később Brill néni, aki becsoszogott, és munkához látott. - Igenis, kőszíve van annak a lánynak, ne legyen Clara Brill a nevem, ha nem igaz. Csak magával törődött mindig, s még csak egy csipkekendőt vagy egy kalaptűt sem hagyott az embernek emlékül. Tessék fölkelni a padlóról, Michael úrfi! - folytatta hangos lihegéssel Brill néni. - Nem is tudom, hogy bírtuk ki ennyi ideig az affektálását meg a kényeskedését. Hű, mennyi gombod van, Jane! No, állj nyugodtan, Michael, hagyd, hogy levetkőztesselek. Csúnya is volt. Nem akadt azon semmi néznivaló. Igazán, ha mindent meggondol az ember, nem tudom, nem jártunk-e jobban. Hol a hálóinged, Jane? Ejnye, mi ez itt a párnád alatt?

És Brill néni kihúzott a párna alól egy csinos kis csomagot.

- Mi az? Adja ide, adja ide! - mondta izgatottságtól remegve Jane, s gyorsan kitépte Brill néni kezéből. Michael odaállt mellé, s leste, amint kibontotta a zsineget, és letépte a csomagoló-papírt. Brill néni nem várta meg, hogy mi kerül ki a csomagból, hanem bement a másik szobába az ikrekhez.

Az utolsó papírréteg is leesett a padlóra, s a csomag tartalma ott volt Jane kezében.

- Az ő képe - mondta suttogva, s közelről megnézte.

Csakugyan az volt.

Kacsaringós kis keretben Mary Poppins képe, s ez volt aláírva: *Mary Poppins, festette Berti.*

- Ez a gyufásember - mondta Michael, s kezébe vette a képet, hogy jobban láthassa.

Jane egyszerre észrevette, hogy egy levél van hozzátűzve a képhez. Gondosan kibontotta. A levél így szólt:

Kedves Jane!

Michael kapta az irányítót, a kép a tiéd. Au revoir!

Mary Poppins

Fennhangon olvasta, amíg az érthetetlen szavakhoz nem ért.

- Brill néni! - kiáltott fel. - Mit jelent az „au revoir”?

- Ajre vajre?! - kiáltott át Brill néni a szomszéd szobából. - Várj csak, nem azt jelenti-e, hadd gondolkozzam csak, nem vagyok nagyon járatos ezekben az idegen nyelvekben - nem azt jelenti-e: „Isten áldjon”? Nem. Rosszul mondom. Azt hiszem, drága Jane-em, annyit jelent, hogy viszontlátásra.

Jane és Michael egymásra néztek. Öröm és megértés ragyogott a szemükben. Tudták, mit akart mondani Mary Poppins.

Michael hosszan, megkönnyebbülten sóhajtott fel.

- Rendben van - mondta reszketős hangon. Mary mindig megteszi, amit ígér. - Azzal félrefordult.

- Csak nem sírsz, Michael? - kérdezte Jane. Michael feléje fordult, s mosolyogni próbált.

- Dehogyan - mondta. - Csak a szemem...

Jane gyöngéden az ágya felé tolta, s amikor Michael lefeküdt, kezébe csúsztotta Mary Poppins képét - gyorsan, nehogy megbánhassa.

- Ma éjszakára a tiéd, drágám - suttogta Jane, s megigazította Michael takaróját, éppen úgy, ahogy Mary Poppins szokta...

.oOo.